

Povídky z Bartoničky

2013 - 2022

JERRY, LUCKA, VOJTA, MARKÉT, MIREK, WILLI, JÍŤA, MIKE,
MÍŠA, SIMČA, LEONKA, ONDRA, SALMA, ANASTÁZIE

Předmluvu napsal Jerry.
Korekturu provedla Vlad'ka.
Ebook sestavila a graficky upravila Markét.
Autory fotografií jsou Mirek a Anastázie.
Setkáváme se online na fóru tvůrčího psaní
Reného Nekudy. Děkujeme, René.

<https://forumtvurcihopsani.cz/>

Obsah

2013 14

Proč sportovec se zlomenou nohou vytrhává poslední stránky z vypůjčených knih?

Jerry: Moucha	15
Lucka: Podivný případ se sportovcem	17
Markét: Jedno osudové setkání	19
Mike: Knihovna	23
Salma	24
Vojta	26

2014 30

Postava: povýšený učitel. Místo: nové letiště. Nepovinné téma: Kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe. První věta: Sestřička pro něho nechala otevřené dveře.

Jerry: Pilot	31
Jíťa	34
Markét	36
Mike	38
Mirek	40
Vojta	42

2015 46

Co se stane, když se potkají školák s nemotorným kouzelníkem v opuštěném starožitnictví?

Jerry	47
Lucka	50
Markét	53
Mirek	57
Ondra	60
Simča	62
Willi	64

2016 70
Postava: veliký silný hlupák. Místo: umělecká galerie. Téma: Jenom blázní a koně pracují. První věta: Jsou tu dva důvody, proč ti nevěřím.

Jířa: Pravidla úspěchu	71
Markét	72
Willi: Horácio, ty mi něco tajíš!	75
Mirek	78
Jerry: Obraz	80

201788
Téma: Jezdit bez mapy se nevyplácí. Místo: bazén. První věta: Probudilo ji ticho.

Lucka: Hodiny	89
Leonka: Kup si mapu!	92
Vojta: Nechte mě spát	93
Jerry: Prsten	95
Markét: Vílí kruh	100
Míša: Oxymóron	104
Willi: Zase ten Horácio!	110

2018 118
Postava: stárnoucí malíř. Místo: policejní stanice. Téma: Krásné věci nejsou nikdy perfektní. První věta: A je to tu zas, opět, znova... Pořád dokola se to opakuje.

Jerry: Obraz	119
Markét: Vzpomínka	123
Mirek: Vše jednou končí	127
Willi: Vrať mi ten čaj... ..	128

2019 135
Postava: záhadný cizinec. Místo: noční město. Téma: Všichni se bojíme lásky a války. První věta: Ten příběh jsem znal jen z vyprávění.

Willi: Jed' už!	136
Jerry: Přátelství	146
Markét: Soví ženy	151

2020 159
Postava: starý politik / depresivní babička. Místo: opuštěný starý motel.
Téma: Většinou si přejeme mít to, co nemáme. První věta: V Boha jsem nikdy nevěřil.

Lucka: My Blue Heaven 160
Markét: Za horizont a ještě dál 163
Jerry: Svědomí 168

2021 175
Co se stane, když se setká dobrodruh se žárlivou milenkou na lavičce v parku, zahalené mlhou?

Anastázie: Setkání s Andělem 176
Jerry: Mlha 181
Markét 184

2022 190
Postava: Úplatný poslanec. Místo: Tunel. Téma: I všední věci v sobě ukrývají příběh. První věta: Opustil ten dům s vědomím, že porušuje zákon.

Willi 191
Leonka: Mělo to být obyčejné předání úplatku 194
Jerry: Tunel 198
Markét: Mentor 202
Anastázie: Osudová chyba 206

Jak to všechno začalo...

To se jednou na jaře roku 2013 sešlo v pražské restauraci U zvonečku pár lidí z celé republiky, kteří se zatím znali z diskusí na internetových stránkách tvůrčího psaní Reného Nekudy a které spojovala láska k amatérskému literárnímu tvoření.

Chtěli se poznat osobně a právě tady vznikl nápad, uspořádat společné víkendové setkání.

Duchovním otcem, prvním organizátorem a motorem celé akce se stal nesmrtelný Michal Havlíček, řečený Mike, který svůj prvotní nápad dotáhl do konečné realizace.

V podhůří Krkonoš, nedaleko Vysokého nad Jizerou objevil ideální místo, jako stvořené pro literární inspiraci i pro pohodový relaxační pobyt.

První ročník setkání amatérských psavců se pod neviditelnými křídly Reného Nekudy a jeho webu uskutečnil na konci srpna 2013, zúčastnilo se dvanáct pisálků i se svými rodinnými příslušníky a psy. Celý podnik skončil naprostým úspěchem i díky Michalově nápaditosti a velkorysým hostinám, které připravil. Podle Reného nástrojů k námětům povídek se podařilo vytvořit několik povídek na dané, dosti nezvyklé téma.

Druhý ročník proběhl za rok, v srpnu 2014, kdy se kromě lidí zúčastnili i dva zástupci psí říše. I tento ročník byl pojat velkoryse, včetně nočního grilování. Ještě tentokrát probíhalo o sobotním večeru autorské čtení nově vzniklých povídek a tajné hlasování o pořadí a titul Pisálek roku. V dalších ročnících se ale zjistilo, že se objevuje mnoho témat k diskusi, takže na čtení výtvorů přestalo být dost času.

Od třetího ročníku se už každoročního setkání přestal zúčastňovat Mike a kompletní organizace přešla na Jerryho.

Celá akce během jednotlivých ročníků doznala několika změn. Skončilo třeba čtení povídek a hlasování o pořadí. Téma se našlo v Reného Příběhovači a Povídkáři první den večer a bylo víc času na vlastní tvorbu s tím, že hotové dílky se ukládalo do vlákna na Fóru. Měnil se i termín, protože Bartonička se stala postupem let velmi populární, takže se některá setkání konala na konci června nebo na jeho začátku.

Během deseti let na Bartoničce se tu sešlo pár desítek lidí. Někteří jen jednou

někteří přišli později a někteří zůstali Bartoničce věrní od začátku. Ale všichni oceňovali klid, pohodu a kamarádského ducha mezi lidmi, kteří se vlastně vidí jen jednou za rok.

Poslední dva ročníky proběhly už jako čtyřdenní, kdy se začínalo už ve čtvrtek, aby bylo víc času na vlastní tvorbu a debatu o knihách i o životě.

Během deseti ročníků Setkání na Bartoničce vzniklo několik desítek povídek na témata, které nám vybral počítač. Všechny, které tu byly napsány, vám předkládáme v této knížce. Berte je, prosím, shovívavě, jsou opravdu vytvořeny během několika hodin.

A třeba zatoužíte zkusit to taky a přijít mezi nás...

Jerry

Ochutnejte naše do
dělané s láskou

ZEMSKÝ CLASS
AKS
CASHOP

Menu and various papers on the table.

2013

Proč sportovec se zlomenou
nohou vytrhává
poslední stránky z
vypůjčených knih?

JERRY: Moucha

Šedovlasý muž v bílém lékařském plášti poklepal prstem na tenkou papírovou složku na stole před sebou.

„Sestro, ten pacient na čtrnáctce, jak to s ním vypadá?“

Žena sedící na židli před ním pokrčila rameny.

„Zvláštní případ, celý den sedí u okna a zdá se, jako kdyby někoho vyhlížel. Ale jinak je docela klidný.“

„Víte, sestro, on je to vlastně docela nešťastný člověk. Možná si na něj pamatujete, hrál fotbal za místní klub, čekala ho skvělá budoucnost, reprezentace a tak. A pak při tréninku mu spoluhráč zlomil nohu, zlomenina mu srostla špatně, museli mu ji znovu opravovat, takže bylo po kariéře.“

„Kvůli tomu se snad ale nedostal až sem?“

Doktor se smutně usmál.

„Obvykle všechno špatné přichází najednou. Skončila kariéra, skončil přísun velkých peněz. Fotbalista obvykle umí jen kopnout do míče a nic dalšího. A když se s ním pak dost brzo před svatbou rozešla jeho nastávající, těžko se se vším trochu labilní povaha vyrovná. Mimochodem, pokud si bude přát něco ke čtení, dávejte mu jen noviny a nepouštějte ho do ústavní knihovny.“

Sestra zvedla hlavu od svého bloku a tázavě pokrčila obočí. „A proč?“

Lékař se zhoupnul na židli a zajel si oběma rukama do vlasů.

„Ta jeho bývalá měla ve zvyku psát věnování do knih, které mu darovala na poslední stránku. A když mu pak dala košem, začal trpět utkvělou představou, že musí vytrhávat všechny poslední listy ze všech knih, které objeví, aby jí v tom zabránil. Přivezli ho sem přímo z knihkupectví na náměstí, kde systematicky likvidoval poslední strany všech vystavených knih.“

„Smutné.“

Lékař pokýval hlavou.

„Nikdy nevíme, kdy nás něco podobného třeba taky čeká.“

Za okna pracovny se pomalu začaly vkrádat stíny podzimního soumraku.

„Takže, sestro, napište si k pacientovi ze čtrnáctky vizuální kontrolu každou hodinu, na medikaci se zítra dohodnu s doktorem Boučkem, a taky si poznamenejte to o těch knihách.“ Sestra vstala.

„Už jdete domů, pane doktore?“

Přikývl.

„Dnes byl hodně náročný den, už toho mám až nad hlavu.“

„Takže zítra.“

Sestra odešla.

Lékař vstal, protáhl se a bílý plášť pečlivě pověsil na plastové ramínko do skříně.

Zastavil se u vysokého okna a prohlížel si holé stromy v zahradě psychiatrické léčebny. Už je tu zase podzim, smutné období, bude zase větší přísun nových pacientů...

Do okenního skla narazila obrovská, kovově lesklá moucha. Kde se tu pořád berou, pomyslel si a se zájmem sledoval její snahu, obrátit se na okenním parapetu zpět na nohy.

Pak ji jedním mávnutím chytil do sevřené pěsti a pomalu si ji vsunul do úst. Ucítit, jak mu zapraskala mezi zuby a po tváři se mu rozlil spokojený úsměv.

LUCKA: Podivný případ se sportovcem

Nad ránem, když jsem se vznášela kdesi v permanentním a transcendentním imanentnu s podivnou směsí myšlenek a vzpomínek na peripetie života, kde se umělci rodí v kolejišti při nastupování do vlaku, kde správní muži kouří dominikánské doutníky a pijí whisky z odlivek, se svíravými pocity ze soužití s cikáňaty na pohovkách ve dvorku zrenovovaného domu a dalšími a dalšími, stěží vypověditelnými, mi vyvstala tak jasně na růžovém pozadí myšlenka na novely Rosamundy Pilcherové, a to se stalo mému zraněnému sportovci osudným. V ten moment, stále ještě částečně v zajetí úchvatných přechodníků, tušíc či tušíce, že buzeranti a Růženka všechno vědí nejlíp, jsem vyslechla následující rozhovor.

„Dobré ráno, Růženko, tak si představte, že dnes přivezli zase připálený rohlíky. To ten zrzavej závozník...“

„Boženko, rohlíky, rohlíky, pojd'te sem, něco vám musím povědět. Už vím, kdo to dělá, včera jsem ho viděla, na vlastní voči, u řeky, když jsem šla venčit Amálku.“

„Co to povídáte, Růženko, kdo co dělá? A kdo byl u řeky?“

„No ten hokejista, přeci, představte si, že to je von, kdo vytrhává ty poslední stránky z knížek.“

„Nepovídejte, ten zlatej hoch z Nagana?“

„No, no, to je von. Tak si představte, jdu venčit Amálku, a koho tam nevidím sedět u jezu. Vedle něj hromádka knížek, všechny v obálkách z knihovny, jo, říkám si, co to s nima dělá, a von, představte si, vytrhává poslední stranu, udělá z ní lodičku a šup, položí ji na hladinu ke břehu a lodička pluje, pluje než jí slupne jez.“

„No nepovídejte, a já myslela, že je to slušnej občan, dyť našeho Honzíka učí bruslit na stadionu. Tak to vidíte, jak se hnedle v lidech spletete.“

„No počkejte, Amálka hned k němu běžela, knížky vočuchává, tak já jdu teda k němu a povídám mu: ‚Co to děláte, hochu, dyť vy ničíte literaturu,‘ a von na to, slzy v očích, představte si, chlap jak hora a slzy v očích a začal mi povídat. Sedla jsem si tam vedle něho na lavičku a poslouchala jak zařezaná.“

„No a co vám to teda vyprávěl, Růženko?“

„Představte si, říká: ‚Život se mi zhroutil, jak jsem si koleno zranil.‘ A všechno, všecičko mi vypověděl, to víte, já mu ty knoukauty a další věci nerozuměla, jen to, že ho už nechtěli v tom enháel. A pak vyprávěl o svojí snoubence. Řeknu vám, to teda musela bejt potvora. Když už ho tam nechtěli, tak se na něj vykašlala a v té chvíli nejtěžší ho vopustila.“

„No to víte, už nebyl partie...“

„No právě, a von ukáže jednu z těch knížek a povídá: ‚A takováhle knížka jedna mi tam po ní zůstala. Já moc nikdy nečet’, a tohle bylo jediné, co mi po ní zbylo, tak jsem po ní šáhnul, a hladil jsem ji, tak jako ji, rozumíte, že jo,‘ povídá, ‚a pak jsem ji vtevřel a začal číst a a srdce mi ten příběh rval, ale představte si, tak smutně to začalo, přesně tak, jak jsem to prožíval, ale potom, potom...‘ Co vám mám povídat, Boženko, skoro nemluvil, jak vzlykal: ‚vono to končilo úplně jinak, než jak mělo. Svatba a štěstí a tak. A mě vám to našťvalo, vždyť tak to přeci není, tak to vůbec v tom životě není. Dyť je to všechno navopak,‘ povídá mi a vzlyká. ‚Já měl všechno, led mi patřil, rány jak z děla, a vona, krásná byla, a pak bum, nic, hokej nic, holka nic. Já vám tu knihu vzal a ty poslední listy vytrhl, když to není pravda. A pak mě to popadlo, musím je vytrhat všechny, ze všech těch knih, ve kterejch píšou, jak to všechno dobře končí. Z ledu je voda, a voda všechno bere.‘ To řek’, jak pouštěl tu poslední lodičku.“

„No tak to vidíte, chlap jak hora a taková romantická duše je to. Vždyť von to dělal z nešťastný lásky. A vidíte, mě to rozplakalo. To já bych mu to vodpustila.“

„No dyť právě, to já taky, tak to je, ta holka proradná za to mohla. Já tam seděla s ním u toho jezu a taky plakala i Amálka mi taky tak smutně seděla u toho povídání na klíně.“

Probouzím se z imanentna se slzou na tváři. Děkuji v duchu Růžence, že díky její empatické povaze už všichni víme, proč ten nebohý hokejista, zraněný na těle i na duši, vytrhává poslední stránky knih růžové knihovny. Bohužel mě z mého rozpoložení vyhánil nutkavá myšlenka. Už víme, proč to dělá, ale jak to s tím hokejistou dopadne? Může si beztréstně vytrhávat šťastné konce romantických příběhů? A je mi jasné, že s hokejistou je ámen. Růženku, Boženku, Amálku i další jeho příběh možná na chvílku dojme. Ale my, ženy, nakonec přeci potřebujeme šťastné konce. A takováhle selhání hlavním hrdinům prostě neodpouštíme.

MARKÉT: Jedno osudové setkání

Napíná svaly, v obličejí soustředěný škleb. Tenisky buší do země, když se vši silou odráží k dalšímu skoku. Běžecská dráha pod ním ubíhá, jako by letěl. A pak se najednou kutálí v bezmocných kotoučích a cítí, jak se mu z kolen sdírá kůže. Jeho bolestný sten přeruší jakési kvílení.

„Au, au, au, au! Ne, ne, ne, nezabíjej mě, prosím! Milost! Milost!“

Stočí se na bok a vidí, že cosi maličkého se válí na zemi kousek od něj a hubenýma ručkama se drží za hlavu.

„Co to sakra bylo?“ zavrčí sportovec a snaží se rozpoznat, s kým to vlastně měl tu čest.

„Ne, ne, prosím! Já nechtěl! Byla to nehoda, nehoda!“ vede si stvořeníčko svou.

„Však já ti neublížím,“ řekne sportovec, jen aby bylo konečně ticho.

Mužík okamžitě zmlkne a hbitě vyskočí na nohy. „Zatraceně, už jsem si myslel, že to mám spočítané,“ prohlásí, když se oprašuje. „No, co se dá dělat, jsem tvým dlužníkem. K tvým službám, však víš.“

Ještě pořád se nemůže vzpamatovat z toho, že před ním stojí skřítek. Je to kostnatý mužiček oblečený v čemsi, co vypadá, jako neskutečně špinavá a otrhaná zelená kamizola, a na hlavě mu sedí nakřivo brčálově zelená čapka, z které vyčuhují dlouhá špičatá ušiska. Za zády kmitá pošramocenými křidélky.

„Jak to myslíš, že jsi mým dlužníkem? A co se vůbec stalo?“ vypraví se sebe ohromený sportovec. Celé tělo mu pulzuje bolestí.

„Nehoda, už jsem ti to říkal. Letěl jsem si zrovna na příkaz paní manželky na nákup, když jsem se málem srazil s tím zákeřným holubem. No a pak jsem to nějak neukočíroval a srazil se s tebou. Běhá ti to pěkně, ale nejni to zrovna příjemná záležitost, vběhnout ti do cesty,“ dal se skřítek do vyprávění. „Jsem dost překvapenej a taky neskonale vděčnej, žes mě něčím nepřetáh, protože já bych to udělal. Toho zmetka, co by mě srazil z oblohy, bych pěkně prohnal. No a jako projev mojí vděčnosti ti splním jedno jediný přání.“

Sportovec, pořád ještě v hlubokém úžasu, sice nevěří tomu, co teď vidí a slyší, zato si říká, že nějaké splněné přání přijde vždycky vhod.

„Dobře, promyslím si to,“ řekne.

„Ne, ne, ne, nic takového. Spěchám. Stará by vyváděla, znáš to. Řekni mi hned teď, co si přeješ a já ti to splním. Jinak to nepůjde.“

Sportovec má po chvíli jasno. „Chci být nejlepší atlet na světě,“ prohlásí a je na sebe hrdý, že odolal svodu bohatství a krásy. Vždyť to se slávou stejně přichází ruku v ruce.

„Oukej,“ přikývne skřítek a s heknutím se vznese do výšky, aby si se sportovcem hleděl do očí. „To by šlo zařídit. Teď mě ale moc dobře poslouchej. V tomhle nejsem zrovna zběhlejší. Když moc často nekouzlíš, prostě vyjdeš ze cviku, že jo. Budu dělat, co je v mejch silách, a abys věděl, že to myslím opravdu upřímně, dám ti záruku.“

„Záruku?“ opakuje tupě sportovec.

„No jo, kdyby se moje služby... ehm, zvirtly,“ přisvědčí mužíček. „Tak a teď je to fakt důležitý, jo? Takže si to radši někam zapiš. Moje záruka trvá 365 dní včetně dneška. Škodu, pokud teda někáká bude, posoudím já sám. Neboj, jsem férovej. Když se něco pokazí, stačí jen, abys řekl rumplcimpreamprsimsalabumbam, jednoduchý, ne? Já budu hned u tebe, sepíšem report a vyřešíme to. Hele, ale mám podmínku.“

„Jakou?“ Sportovec tuší podraz.

„No, jak jsem řek, mám trochu problém se soustředěním, takže nerušit, pokud to nebude nutný. Já tyhle chamtivý typy znám, řeknou si, že mě budou vydírat a vymáčkou ze mě další přání. Ani to nezkoušej, jasný? Já jsem sice malej, ale o to víc zákeřnej, když na to přinde. Bude to mít následky, takže se hezky spokoj s tím jedním přáním, co máš. Já to poznám, že mě nevoláš kvůli reklamaci, nemysli si.“

Skřítek varovně zahrozí nazelenalým prstíkem.

„Dobře, to nebude problém.“ Sportovec si oddechne, tohle je přece hračka.

„Fajn, takže jsme dohodnutí. Ruku na to.“ Skřítek si plivne do dlaně a napřáhne ji sportovci pod nos. Potřesou si na znamení souhlasu. „Tak já valím do Tesca. Ty se opatruj, dej si majzla na to, co sem ti říkal a užij si kariéru. Čau.“ S námahou zabere křidélky a odletí.

Sportovec tam chvíli stojí, přemýšlí, jestli se to vážně stalo, a pak se vydá domů. Spěchá. Není si jistý, jak dlouho v hlavě udrží to šílené heslo.

Rozrazí domovní dveře, a zatímco si neustále přemílá to slovo v paměti, hledá kousek papíru, na který by si ho napsal. Toaleták nepřipadá v úvahu, ubrousky a pojistné smlouvy taky ne. Jak to, že nemá doma papír? Pak mu padne pohled na knihovnu plnou svazků, které nikdy nečetl a nejspíš ani nepřečte. Vytáhne z police jednu z knih (sotva pocítí zahanbení, když si vzpomene, že si ji kdysi od někoho půjčil a nevrátil) a nalistuje poslední stranu. Rumplcimprcamprsimsalabumbam, naškrábe a pak si konečně oddechne. Knihu odloží na psací stůj u okna, aby byla po ruce, a jde si ošetřit škrábance.

Dny utíkají a sportovci se na stadionu daří čím dál víc. Vždy je nejrychlejší, nejhbitější, nejpružnější. Zanedlouho si jeho výkonů všimne jakýsi kouč z prestižního sportovního klubu a on se náhle ocitne mezi absolutní atletickou špičkou. Trénuje poctivě, ale zatímco ostatní sportovci se dřou v potu tváře, on překonává veškerá úskalí a překážky na dráze s nebývalou lehkostí. Začne vyhrávat každíčkový závod, jeden po druhém, a když se blíží letní Olympijské hry, s přehledem se stane kandidátem číslo jedna.

Tehdy si po dlouhé době vzpomene na to prapodivné stvořeníčko v kamizole a zatouží po jistotě, že zlatou medaili opravdu získá on. Zatím vše probíhá tak hladce, až se v něm nejistota ozývá čím dál hlasitěji. Ochromuje ho, když přemýšlí o slávě, zlatě a úspěchu. Musí zavolat skřítku. Nebude ho do ničeho nutit, nic takového, jen se ho zeptá, jestli by byl ochotný přistoupit na výměnný obchod výhodný pro obě strany. Proč ne?

Nalistuje poslední stranu půjčené knihy a vysloví heslo. Nic se však neděje, skřítek nikde. Sportovec se s nadávkami odebere do kuchyně, jenže v rozčilení o něco zakopne a ostrá bolest mu projede lýtkem jako šíp.

„Já jsem ti to sakra říkal!“ ozve se za oknem udýchaný hlas. Tam se vznáší skřítek a vypadá opravdu našťavaně. „Proč, proboha proč, jsi mě neposlech? Vždyť se ti dařilo, no ne? Víš, jak je zatraceně těžký se od rána do večera soustředit, abys neuklouzl v koupelně, nechytl rýmu, doskočil daleko do písku a tak? Víš, jaký to je? A ty mě klidně vyrušíš a tady to máš! Sakra práce!“ Zelený obličejík nebezpečně rudne. „S tebou jsem skončil, máš smůlu, chlape! Já tě varoval.“

Sportovec se vzpomene a otevře rozzuřenému skřítkovi okno, ten na něj ale vyplázne jazyk a odletí.

Nebohý sportovec může sotva chodit, nato soutěžit na Olympiádě o zlato. Volá skřítku, ale ten nepřichází. Nakonec je pološílený zoufalstvím, jak mu medaile nevyhnutelně proklouzává mezi prsty.

„Rumplcimprhernajs! Rumpsimsalabim! Simsalasakra! Ty zelená potvoro, okamžitě se vrať!“

Skřítek to všechno pozoruje usazený na skříni v ložnici a vrtí hlavou. Zelená ouška se mu odírají o strop.

„Kde je ta zatracená knížka?“ Sportovec přehází všechno na psacím stole, a pak se vrhá ke knihovně. Vyhází několik svazků a hledá mezi nimi ty, které si půjčil. Matně si vzpomíná, že to heslo napsal do jedné z těch, které nejsou jeho. Ale kde je? A která kniha to byla? Vytrhává poslední stránky a ten zvuk nařikajícího papíru jen stvrzuje jeho šílenství. Všechny ty stránky jsou prázdné.

„Kde je to heslo? Rumburaksimsalam! Skřítku! Sakra!“ Trh, trh, bílé listy létají vzduchem.

Jo, jo, myslí si skřítek, to tak, do rány ti nevezu. Tu knížku v životě neuvidíš. Luskne prsty a zmizí i s kouzelným heslem.

MIKE: Knihovna

Knihovna potemněla. Knihovnice se již chystá k odchodu, ještě si sbírá poslední věci, když tu.

PRÁSK!

Prázdnou halou knihovny se nese dutý náraz, následovaný děsivým výkřikem.

„Je...je tu někdo?“ zakoktá knihovnice do tmy. Další rána.

Tiše, krůček po krůčku, s pepřovým sprejem v napřažené ruce, následuje knihovnice ty děsivé zvuky. Rozum jí velí, aby uprchla, strachy téměř nedýchá, ale zvědavost ji žene dál.

PRÁSK!

Zvuky ji zavedou až do sportovního oddělení, toho tajemného místa plného sportovních výsledků dávno mrtvých hráčů. Nakoukne dovnitř. Na pohled, který se jí naskytl, prostě nebyla připravená.

„TY VRAHU!“ zakřičí, se slzami na krajíčku.

V malé půlkruhové místnosti stojí muž s šíleným pohledem v očích, ovázaným kotníkem a dresem číslo třicet šest. Stojí a v ruce třímá knihu.

„Co si to udělal?“ Muž ani nedutá. Trhne a je konec. Další svazek „Jak se stát atletem v deseti krátkých bodech“ padá na zem. Bez výčitek sahá po další knize, „Jak se nezranit ve vrcholovém sportu“.

„Prosím, nedělej to,“ prosí knihovnice, propadající naprosté beznaději.

Muž promluví. Šeptem, téměř neslyšitelně, ale knihovnice rozumí: „To ony za to můžou, víte?“

A znovu ten pohyb, ten zvuk týraného papíru a zlomené vazby. Muži se podlamují zabandážovaná kolena. Propuká v pláč a upustí poslední knihu. Ta dopadá na zem. S vytrženou poslední stranou, ponížena a zmrzačena. Tak jako atlet se zraněnou nohou.

SALMA

Milé děti a vy všichni ostatní.

Tak vy byste chtěli slyšet příběh o sportovci se zraněnou nohou a o tom, proč vytrhává poslední stránky ze zapůjčených knih? No, dobrá, jak chcete, povím vám jej.

Jak to vlastně začalo. Začalo to už hodně dávno. Zkrátka, byl jednou jeden sportovec. A byl to opravdu vášnivý sportovec. Sportoval ráno, v poledne, večer. A představte si, někdy sportoval i v noci. Takový to byl sportovec. A v čem sportoval? No, úplně ve všem! Běhal krátké trasy, dlouhé i ty nejdelší, plaval, jezdil na kole, na koni, lyžoval, bruslil, hrál fotbal, volejbal, basketbal, nohejbal a já nevím jaká ještě bal, skákal do dálky i do výšky, z letadla, s padákem i bez padáku, prostě žádný sport mu nebyl cizí.

Jo, panečku, to byl sportovec! Sportoval prostě rád a vášnivě.

Ale co se nestalo! Teda stalo, protože, kdyby se to nestalo, tak bychom si neměli o čem povídat, to dá přece rozum koze.

Jaké koze? Ale dejte pokoj s kozou, to se jen tak říká! Teď si povídáme o sportovci, ne o koze.

A nevyrušujte pořád!

Takže, co se stalo? Zkrátka, jednoho dne náš milý sportovec zase sportoval jako obvykle. Tentokrát skákal o tyči. O tyči se skáče hodně vysoko, víte? Sportovec si vzal dlouhou tyč, rozeběhl se, že skočí hodně vysoko a běžel a běžel, zasunul tyč do budky a hup!

Nojo, hup! Ono se to řekne. Ale zkusili jste si někdy skočit o tyči? No, nezkusili, žejo. Tak si to někdy zkuste a uvidíte.

A náš sportovec taky uviděl. Jó, ten toho uviděl! Nebudu vám to tady všechno rozepisovat, protože by to bylo na dlouho, to až někdy jindy.

Zkrátka, jak tak letěl vzduchem, zrovna ve stejném okamžiku se veverka Máňa rozhodla skočit z jednoho stromu na druhý a nějak si popletla směr nebo co a skočila přímo na sportovce. Veverka Máňa místo na strom hopla na sportovce na tyči, zaťala mu drápky do pravé nohy a zakousla se mu zuby – no, neptejte se kam.

Sportovec se vyděsil, zavyl, zaskučel, pustil tyč a jako balvan žuchl na zem. Přitom se jenom tak trošičku ťukl do hlavy, jen tak malounko, ale stačilo to na pořádný otřes mozku s nepředvídatelnými následky.

Veverka Máňa v okamžiku dopadu na zem pustila dráčky, povolila zuby a bez úhony odpelášila k lesu, aby si otřepala blechy a vzpamatovala se z toho divného zážitku.

A sportovec? Se zraněnou nohou skončil v nemocnici. Jak taky jinak. V nemocnici se kvůli němu sešlo odborné lékařské konzilium a vyšetřovali, léčili, sádروvali, operovali, řezali a zašívali, zkrátka dělali, co uměli. Ale nikdo z odborných lékařů nevěděl, jak to všechno dopadne. Nikdo se ještě s takovým případem nesetkal. Nikdo neuměl odpovědět, jaký bude konec léčby, a jestli ještě sportovec bude někdy sportovat.

Sportovec se jich pořád ptal: jak to skončí? Jak to se mnou dopadne? Kdy budu zase sportovat? Kdy půjdu domů?

Lékaři jen krčili rameny a říkali: Jo, to my nevíme, to neví nikdo, ani nejvyšší pan lékař a to už je nějaká kapacita. Nikdo vám neřekne, jak to skončí. Nikdo to neví. Tak to je. Zatím hezky ležte, uzdravujte se a čtěte si.

Tak co sportovci zbývalo, ležel, uzdravoval se a četl si půjčené knihy z nemocniční knihovny. Četl rychle a brzo měl všechno přečtené. Od začátku až do konce. Jak tak četl, čím dál tím víc zuřil na to, že všechny příběhy v knihách mají konec a ten jeho pořád ne a ne. Tak ho to rozzlobilo a nakonec, co si budeme povídat, ta rána do hlavy s nepředvídatelnými následky nakonec nějaké následky zákonitě mít musela. Následkem u sportovce bylo, že začal vytrhávat poslední stránky z půjčených knih a představte si, začal je jíst!

Tak to bylo.

Sportovec ležel v nemocnici se zraněnou nohou, vytrhával poslední stránky z půjčených knih a jedl je a čekal, až mu lékaři řeknou, jak to s ním skončí.

A jak to všechno skončilo, ptáte se? Jo, tak to vám už nepovím. Půjčila jsem totiž tenhle napsaný příběh přečíst našemu sportovci, no a hádejte co – utrlh poslední stránku a snědl ji.

A jaké z toho plyne ponaučení?

Neskákejte moc vysoko a nerušte veverky!

VOJTA

Další stránka padla do koše. Dan potichu zaklapl knížku a tiše ji uložil do police. Poté se vyplížil z bytu a zmizel v šeru noci.

"Kdes byl?" spustila na něj po příchodu domů manželka.

"No..."

"Byls zase tam, že?" Dan jen svěsil hlavu.

"Promiň. Musel jsem."

Příští noc se opět vloupal do bytu svého největšího nepřítele a rivala a zamířil k policím s knihami. Rozsvítilo se světlo.

"Co tady sakra děláš?"

Dan nečekal a vyrazil z bytu ven na ulici. Jeho protivník za ním a začala brutální honička dvou vrcholových sportovců. Oba byli ultramaratónci. Takže jestli si Dan nezranil nohu, honí se dodnes.

2014

Postava: povýšený učitel

Místo: nové letiště

Nepovinné téma: Kdo se směje
naposled, ten se směje nejlépe.

První věta: Sestřička pro něho
nechala otevřené dveře.

JERRY: Pilot

Sestřička pro něho nechala otevřené dveře.

„Pane Kraus, já doufám, že až se budete vracet zpátky do pokoje, konečně se jednou strefíte do dveří. A pamatujte na to, že v deset večer se končí!“

Muž na invalidním vozíku s ošuntělou čepicí dopravního pilota na hlavě mávnul rukou.

„Nemějte strach, sestřičko, jen tady chlupci chtěli slyšet, jak jsem se vůbec dostal k létání.“

Sestra pokrčila rameny. Nakonec, v léčebně dlouhodobě nemocných neměla na starost jen permanentně obtížného pana Krause.

Muž se obrátil ke třem svým spolupacientům a poškrábal se na pravé noze, která v koleni končila zahrnutou nohavicí.

„Takže, jak začít, pánové. Víte, pilotem se člověku musí narodit, to se úplně naučit nedá. Jako dítě už jsem stavěl modely letadel, sháněl všechny dostupné knihy a snil o létání.“

Protože jsem nikdy netrpěl žádnou nemocí, nebyl pro mne problém, dostat se na základní vojenské službě k letectvu. Začínal jsem tam jako člen pozemního personálu. Tenkrát, to bylo v padesátých letech, se na Šumavě, docela blízko bavorských hranic vybudovalo úplně nový vojenský areál s letištěm. A náš ročník se nastoupil, ještě v době, kdy se na betonové přistávací plochy kreslily vodící čáry pro letadla.

Protože celé tohle zařízení mělo sloužit k prvnímu útoku na západ, přiletělo sem jednoho dne pět úplně nových stíhaček přímo ze Sovětského svazu a s nimi i speciální dopravní letadlo se sovětskými vojenskými instruktory, kteří měli naše vybrané piloty zacvičit.“

„Co to bylo za letadla?“ zeptal se malý, skoro holohlavý pán v modrých teplákových kalhotách a pyžamovém kabátku s holí v ruce.

„Migy, patnáctky, tři bojové a dvě cvičné, dvousedadlové verze,“ odpověděl pan Kraus s pohledem upřeným kamsi do minulosti.

„K těm stíhačkám přišel samozřejmě i podrobný manuál a protože jsem byl hodně

zvědavý, nastudoval jsem si všechno potřebné jen tak ze záliby.

Naším velením byli ke stíhačkám určeni i piloti, Jenže ti se sovětským poradcům vůbec nelíbili a vybrali si úplně jinou partu. Ten výběr probíhal tak, že si nechali svolat celé osazenstvo naší základny a jejich velitel, bývalý učitel, který nastoupil do armády se známosti, a kterého okamžitě povýšili na podplukovníka, ukazoval prstem: Adín, dva, tri, čtyrje, pjať. A já byl ten třetí...

Tenhle podplukovník letectva se stal i mým instruktorem, učil mne základy, které jsem už dávno znal, takovým způsobem, že bylo úplně jasné, že je to přece jen bývalý učitel, který povýšil na něco, co vůbec nezvládá.

A přišel den, kdy jsem měl mít první samostatný zkušební let s instruktorem. Čekal jsem u připraveného stroje v předepsané letecké kombinéze s helmou pod paží. A ke mně se blížil přímo ruský medvěd, sešněrovaný v kombinéze, bez helmy a se širokým úsměvem.

Dobrá, řekl jsem si, kdo se směje naposled, ten se směje nejlíp. Uvidíme, jak to bude za chvíli.

Postavil jsem se do pozoru. „Tavarišč podpalkovnik, lejtěnant Kraus...”

Poplácal mne po rameni.

„Charasó, malčik, ja pasmatrju, što ty znaješ.” Ukázal jsem na svoji leteckou helmu.

Zavrtěl hlavou.

„Dlja savjétskovo soldáta ně nada.” Dobrá, pane učiteli, uvidíme, pořádně se dívejte.

Zajeli jsme s Migem 15 na okraj ranveje. Na novém letišti ještě nefungovala řídicí věž, takže stačil povel zvednutým zeleným praporkem.

Podplukovník mi zaklepal na rameno.

„Nu vot, pajd'om.”

Odstartovali jsme. Chvíli jsem si osahával řízení, páky a ukazatele, ale řízení toho letadla bylo docela snadné. A tak jsem to spustil.

Vyzkoušel jsem si střemhlavý let, výkruty, přemety, ostré zatáčky a let do svíčky. Líbilo se mi to, protože jsem nikdy neměl problémy s rovnováhou a stroj fungoval

přesně jako hodinky. Jen za sebou jsem slyšel hodně podivné zvuky a ucítil pronikavou směs vodky a kyselého zelí. Malé zrcátko, které bylo v levém horním rohu kabiny, jsem si mírně natočil. Byla to pravda, nemýlil jsem se. Podplukovník sovětského letectva, soudruh Grigorij Afanasjevič Jakovlev se normálně pozvracel jako malý kluk na řetízkovém kolotoči.

Ale když jsme v pořádku přistáli, zachoval se jako frajer. Vylezl z kabiny za mnou hodně nejistě, v pořádně povracené kombinéze mne přitiskl k sobě medvědí stiskem a prohlásil: „Navěro, ty čort! Davaj kartu!“

Podal jsem mu pilotní průkaz a on mi rozmáchlým rukopisem podepsal závěrečnou zkoušku.

Od té doby jsem létal snad se vším, co se udrželo ve vzduchu, ale na tenhle první let s panem učitelem nikdy nezapomenu. A nebyť jedné ošklivé havárie, kdy jsem se musel katapultovat a přišel o tuhle zatracenou nohu, lítal bych třeba až do dneška.“

Jeho tři posluchači se jako na povel podívali na jeho postižení.

„Asi jste toho zažil hodně...“

Pan Kraus přikývl. Nadechl se a v tom okamžiku se ve dveřích objevila sestra.

„Co jsem vám říkala? Deset už bylo! Tak to tu okamžitě rozpusťte!“

Pan Kraus se usmál. „Už jdeme, sestro. Pánové, zítra, se můžeme sejít zase, jestli chcete, třeba vám budu vyprávět, jak jsem jednou potkal ve vzduchu něco jako UFO.“

Pomalou se rozešli. Sestra ještě jednou přehlédla prázdnou místnost a povzdechla si.

Copak pan Kraus. Celý život jezdil s popelářským vozem, čepici dopravního pilota našel někde v popelnici, letadla viděl možná jen jako čáry na obloze a tu nohu mu uřízli jako následek ucpávání cév.

Ale fantazii, fantazii měl opravdu skvělou...

JÍŤA

Sestřička pro něho nechala otevřené dveře. Bylo to jejich domluvené znamení. Dělalala to už od dětství. Bratr se pak za ní tiše vkradl a vyprávěl jí, jaký měl den, co zažil. A ona mu coby starší sestra vždy trpělivě naslouchala.

Některé zvyky přetrvávají dlouhá léta i přesto, že člověk stárne a dospívá. Dnes za ní šel zralý muž, rozvedený, ale se slibnou kariérou. Možná svou ženu kdysi opustil právě kvůli sestře. Porovnával. A žádná jiná neměla Isabelinu dokonalost. Žádná nebyla tak čistá a nevinná.

„Dnes jsem měl skvělý den, Beli,“ svěřil se hned, co si vlezl pod peřinu a složil hlavu do jejího klína. Začala ho vískat ve vlasech. „Nepovídej. A co se stalo, že byl tak skvělý?“

Petr se spokojeně usmál.

„Byl za mnou rektor. Řekl mi, že když jsem teď obhájil docenturu, jmenuje mě do svého kolegia. Není to úžasné? Konečně se budu moct podílet na rozhodování,“ zářil samým štěstím.

„Mám z tebe radost, bratříčku. Je to úžasná novina,“ řekla uznale.

„Udělám velkou oslavu,“ zasníl se Petr. „Pro nás dva. A něco pěkného ti koupím. Co bys ráda?“ vyzvídal.

Bela se zhluboka nadechla.

„Nic nechci. Mám vše, co potřebuju.“

„Něco určitě. Co třeba novou, velkou postel. Stěžovala sis přeci, že tahle je už proležená a že se ti špatně spí.“

Zakroutila hlavou nad jeho nevšímavostí.

„Tahle je nová.“ Chodí k ní snad každý druhý, třetí den a vůbec si nevšiml. Někdy je to s těmi muži vážně těžké. „Proč jsi mi o tom neřekla?“

„Je to jen postel. Nechci ti zbytečně zatěžovat hlavu,“ ujistila ho jiskrným pohledem.

Bratr se uklidnil a znovu se mu rozestoupily rty do širokého úsměvu. Nebude si

kazit dnešní tak výjimečný večer něčím takovým.

„Je pěkná. Pořádila jsi dobře,“ pochválil nakonec.

„Nevybírala jsem ji já,“ namítla Bela.

Petrovi ztuhl jeho úsměv na rtech a vystřídal ho údiv.

„A kdo tedy?“

Tentokrát se sebevědomě zasmála Isabela. Bratr její nevinnost velice přecenil.

„Rektor vaší univerzity. Na té staré se mu špatně spalo.“ Scházelo už jen dodat: Proč si myslíš, že tě povýšil?

MARKÉT

Sestřička pro něho nechala otevřené dveře. Byla starší a na rozdíl od Kvida dosáhla na řetízek. Proplížil se jimi brzy ráno, kdy rodiče spali. Měli spát ještě další půl hodinu, a až se vzbudí, Kvido už nebude doma a o vše se postará Eliška. Musel něco zařídit.

Co nejtížeji vyvedl své staré BMX z domu, nasedl a s batohem plným učebnic se rozjel ke škole. Věděl, že pokud zazvoní na vrátnici a řekne, že jde do kroužku ping pongu, pustí ho dovnitř. Stolní tenis ho ale ani v nejmenším nezajímal. Místo toho, aby zamířil do tělocvičny, vyběhl po liduprázdném schodišti až do třetího patra a pak do haly, která sloužila jako galerie nadaných žáků školy. Minul barevné kostrbaté obrázky, o kterých jen sami autoři věděli, co zobrazují, šišaté keramické hrníčky i sněhové vločky vystřižené z tvrdého papíru. Zastavil se až uprostřed místnosti u velkého modelu letiště.

Bylo bezpochyby největším vystaveným předmětem, a také tím, o kterém se nejvíce mluvilo. Na mnohokrát zmenšených ranvejích se prohánělo několik věrohodných letadýlek a nechyběla ani letištní budova vyvedená do nejmenších detailů. Potíž byla v tom, že tam, kde mělo být na ceduli Kvidovo jméno, stálo: Petr Mrkvička.

Byl to syn učitele vlastivědy, který získal první místo v soutěži brněnského letiště za model, jehož autorem rozhodně nebyl. Kvido se však usmíval. Zalovil v batohu a po chvíli už něco lepil izolepou přímo přes cedulku.

Kvido měl modelů plný pokoj – letadla z papíru, věže ze sirek, rakety a vlaky z plastu. Jeho táta se ale kdovíproč vždycky zamračil, když jeho syn zase seděl s hlavou sklopenou nad stolem a lepil malinkaté součástky k sobě. „Je to sice moc pěkné, ale k čemu to je, když z těch věcí vidíš jen hezký povrch a nevíš, co je uvnitř?“ zeptal se ho.

Po příhodě s učitelem Mrkvičkou Kvido teprve pochopil, jak to jeho táta myslel.

Model letiště, své doposud nejvelkolepější dílo, začal Kvido lepit kousek po kousku ve školních dílnách pod dohledem pana učitele Mrkvičky, který vedl kutilský kroužek. Od počátku Kvida povzbuzoval a ochotně mu radil i pomáhal. Dokonce koupil i sáček s maličkými figurkami lidí, prý aby to letiště vypadalo jako rušné čili jako každé správné letiště.

Když byl model hotový, Kvido si ho chtěl odnést domů. Jeho letiště však zmizelo.

„Ach, tohle,“ řekl pan učitel Mrkvička, „pokud jde o to tvé letiště, myslím, že uznáš, že bez mojí pomoci bys ho nikdy nedokončil. Většinu materiálu jsem také nakoupil já, tak jsem si říkal, že určitě nebudeš nic namítat, když ten model věnuji mému synovi.“

Kvido však námitku měl. Po pravdě měl více než jednu. Pan učitel Mrkvička veškeré jeho pokusy o rozumnou argumentaci s povýšeným úsměvem rozmetal na prach. A pak Kvidův model zvítězil v soutěži, kterou vyhlásilo letiště Brno, a Petr Mrkvička i se svým otcem vyhráli parádní let v kokpitu letadla. Let, po kterém Kvido toužil. Měl ale i jiný důvod, proč litoval ztráty svého modelu.

Kdokoli ten den prošel galerií ve třetím patře, nepřehlédl velký křiklavě oranžový papír, který se objevil u toho učiteli opěvovaného modelu letiště. Stálo na něm:

To, že jsem přišel o vyhlídkový let v kokpitu, snad dokážu přežít, ale že můj táta letos nedostane dárek k narozeninám, mě opravdu mrzí. Ocenil bych, kdyby se letiště vrátilo ke svému opravdovému autorovi, protože ten falešný nemá ani potuchy, že pod letištní budovou se skrývá tátovo narozeninové překvapení. Kvido Peterka, žák 6.B

S trochou štěstí čeká pana učitele Mrkvičku kobereček u ředitele a Kvido se bude dobře bavit představou povýšeného učitele, který byl nucen svěsit hlavu jako kárané štěně. A pak předá tátovi jeho dárek a řekne mu, ať odklopí letištní budovu. Pod ní najde překvapení, které ho přesvědčí, že ne všechny modely jsou zvenku krásné a uvnitř temné.

Kéž by to platilo i o lidech.

MIKE

Sestřička mu nechala otevřené dveře; to byla jeho šance. Protáhl se kolem spícího policisty a hurá ven z nemocnice. Na ulici neměl problém chytit taxík, před nemocnicí jich vždy několik čekalo, kroužili kolem jako supi, připravení se vrhnout na svou oběť – zdrcené příbuzné, zazobané doktory či pacienty na útěku. A to byl i on. Říkali mu Učitel. To pro jeho schopnost, naučit ty ostatní, že s rodinou Mascarponů si není radno zahrávat. Ještě donedávna jen obyčejný voják v poli, vlastně nikdo, byl povýšen a byla mu dána možnost, získat respekt a nehynoucí slávu, jediné platidlo, které mělo na ulicích Chicaga nějakou hodnotu.

Nastoupil do taxíku, jehož žluť už dávnou nahradila rezavá červeň a oslovil řidiče: „Na letiště, prosím.“

„O'Hare?“ zeptal, se řidič, se silným východoevropským přízvukem.“

„Ne, to nové, Midway.“

Řidič kývnul a popohnal staříčkou Crown Viktorii do slušného tempa.

Učitel pozoroval vzdalující se nemocnici a v hlavě mu ležela ta osudová slova: „Máte rakovinu, být vámi, vyřídím si své záležitosti rychle, moc času vám nezbývá, pane...“

„Učitel. Říkejte mi Učitel.“

A tak se taxík dál řítit nočním Chicagem a náš hrdina, osamělý jezdec, pěšák ve hře mocných, se chystal dát svou poslední lekci. Taxík zastavil před halou nového letiště Midway, vzdáleného jen pár mil od nemocnice svatého Antonína, kde na smrt nemocní čekali na spásu.

Učitel vystoupil a naklonil se k okýnku řidiče.

„Kolik?“

Řidič zapřemýšlel a pak si bezestudu řekl o třicet dolarů.

Učitel vytáhl svou pistoli s tlumičem a zeptal se znovu. „Kolik?“ Tentokrát to bylo zdarma.

Otočil se na podpatku a vyrazil do haly. Pistoli i druhou zbraň, kterou mu doručili přímo do nemocnice, měl schovanou pod dlouhým pláštěm. Fedoru staženou hluboko do čela, aby jej na kameře nikdo nepoznal, razil si cestu davem turistů, čekajících na odlet. Nebyli jediní, kdo netrpělivě očekávali na svůj opožděný spoj. V koutě zbrusu nové letištní haly, v místě, kam nevidělo zvědavé oko bezpečnostních kamer, seděl muž. Obklopený strážnými, vyčkával tiše a v klidu, jak se na pána jeho věku a postavení hodilo. Jeho muži tak trpěliví nebyli. Nervózně hleděli na každého, kdo se přiblížil blíže, než jim bylo libo. Učitel si z toho nedělal hlavu. Bylo mu to jedno.

„Hej, ty tam, stůj!“ křikl jeden ze strážných, k nelibosti svého kápa.

„Jmenuji se Učitel,“ řekl Učitel.

„Jo? A koho jdeš....“ Suché cvaknutí závěru přerušilo větu. A pak druhé, třetí, čtvrté...strážní padli k zemi, bez života.

„Don Bertoli?“

Muž stále seděl, nehnutě a hrdě: „A kdo se ptá, mladíku?“

Učitel vytáhl luparu: „Pozdravuje vás pan Mascarpone.“

Letištní halou třeskl výstřel. Učitel využil paniky, která okamžitě vypukla. Prodral se davem a nasedl do prvního taxíku, na který narazil. Pod pohrůžkou smrti donutil řidiče vyrazit.

Překvapeně hleděl na své břicho. Sněhobílá košile byla zbarvená krví, bolest ho téměř ochromila.

„Zatraceně,“ zavrčel učitel a bezmocně se rozvalil na zadním sedadle. Je to vlastně k smíchu, pomyslel si. Stejně jsem měl umřít. A neříká se snad, že kdo se směje naposled, ten se směje nejlépe? Tak tedy....ha.....ha.....

MIREK

Sestřička pro něho nechala otevřené dveře. Přesto čekal. Krčil se pod sněhobílou peřinou a vzrušením téměř nedýchal. Dnes byl jeho velký den. A nesměl si ho nechat zkazit nepřejícími škarohlídy. Byli všude okolo. Manželka, děti. Kolegové. Doktor Neubauer. Neustále mu říkali: Kam byste chodil, pane Kapoun. U nás vám nic neschází. Věřte nám.

Ale nevěřil. Chtěl od života víc. Toužil létat v oblacích. Opět se vznést k nebesům. Ale tady mohl jen přes sklo sledovat letadla startující z nového letiště a závidět. Každé burácení motorů vzlétajícího stroje ho přikovalo k oknu. Při každém startu toužebně zavzdychal.

Měl slíbené povýšení, místo něj ho ale šoupli z modravých výšin na zem, pěkně pod dohled, aby nedělal problémy. S tím se však nehodlal smířit. A tak si za jejich zády vyjednal lepší místo. Letiště za oknem na něj čekalo. Dostal nabídku, co se neodmítá - Bude jeho pánem, bude si létat, kdy ho napadne. Když začal vyučovat letectví, mohl o tom jen snít. Nikdy si nemyslel, že by se opravdu vyšvihl tak vysoko.

Ale pokud měl stihnout sjednanou schůzku, musel se hnout. Obezřetně vykoukl zpoza příkrývky. Nikoho neslyšel a tak se odvážil vstát. Potichu se připlížil k otevřeným dveřím.

Připadal si jako špion, když sledoval chodbu a čekal, jestli se přeci jen někdo neobjeví. Ale chodba zela prázdnotou. Zatetelil se radostí. To budou koukat. Zahihňal se do dlaně. V duchu se ale ihned okřikl. "Musíš být potichu nebo se prozradíš!" Nadechl se a vykročil z pokoje.

Na letiště to nebylo daleko a on už se tam viděl. Jak by se pyšně s vystrčenou bradou blížil k letištní hale. Procházel pod vlnící se střechou a sledoval přistávající letadla kolébající se ve větru. A když by chtěl, zamířil by k terminálu tři, kde by na něj čekaly letušky a v jejich doprovodu by došel až do pilotní kabiny. Otevřel dveře a...

Proti němu stál doktor Neubauer s tmavovlasou sestřičkou za zády. „Snad byste nás nechtěl opustit, pane Kapoun. To se přece nedělá.“

Robert Kapoun na doktora jen nevěřičně zíral. Neměl tu být. Zase mu vše pokazí. Robertovi se začaly třást ruce a zlostně zafuněl. „Hmm. Musím ihned na letiště. Mám tam sjednanou schůzku.“

Doktor jen shovívavě pokývl „Jistě, jistě.“ na tváři se mu usadil falešný úsměv.

„Budete to muset nechat na jindy. Sestřičko, doprovodte pana Kapouna na pokoj. A dohlédněte, aby si vzal léky na uklidnění.“

V tichosti se sklopenou hlavou se Robert Kapoun vracel na pokoj v doprovodu tmavovlasé sestřičky. Z misky na nočním stolku si poslušně vzal povinnou denní dávku léků a zapil je zteplalou vodou. Když sestřička odešla, zlomeně se zhroutil na postel. Co se jen mohlo pokazit? ptal se sám sebe. Přemýšlel, hledal odpovědi. Hodiny a hodiny tupě zíral do stropu. Pak pohledem zalétl ke dveřím a potutelně se ušklíbl. Zítra už tady nebude, protože pro něj sestřička nechala otevřené dveře.

VOJTA

Sestřička pro něho nechala otevřené dveře. Tak by pravděpodobně začínal můj příběh, kdyby jej někdo vyslechl a poté sepsal. Nejprve vám však musím říci, děti moje, jak to všechno začalo a pokračování vám povím jindy.

Stál jsem před vchodem nov přejmenovaného pražského letiště. Naposledy jsem zaváhal, jestli mám učinit ten krok, co měl ovlivnit všechny vztahy, které jsem tu budoval. Musel jsem to ale udělat pro mé i sestřino dobro. Odmítli nám proplatit pojistku za dům po rodičích, který nám předcházející rok sebral oheň. Měli jsme to s vaší tetou, mou sestrou, v té době velice těžké a žili jsme v dost otřesných podmínkách. Jenže pak přišla nabídka práce ze zahraničí, hned poté, co jsem na škole povýšil. Znáte však vaši tetu. Je obrovský vlastenec, a tak se jí pomyšlení, že bych měl učit cizí žáky vůbec nelíbilo. Potřebovali jsme ale peníze. Co si také vydělá učitel v Olomouci, a co specialista na prestižní britské škole?

To, že byla se mnou ten den na letišti, mi dodávalo sílu. V jejích tehdejších devatenácti letech jí čekaly krušné časy, musela se o sebe alespoň na čas postarat sama. Každý můj další krok letištní halou byl méně a méně jistý. Co když se jí něco stane? Co když byt vytopí voda? Co když... Začal jsem panikařit. Najednou jsem dostal ránu. A druhou. Tak silnou, až jsem spadl na zem.

Zbytek si, děti, pamatuju, jako by se to událo před několika dny. Násilník se mne totiž zeptal, jestli jsem v pořádku! Samozřejmě, že jsem nebyl v pořádku! Ze rtu mi sršela krev a při pádu jsem si narazil bok. Znovu se mě zeptal, jestli jsem v pořádku a významně si zaťukal na čelo.

„To chceš opustit svou sestřičku? Nějak jste to zvládali doted', takže to dál zvládnete společně. Navíc bude líp,“ spiklenecky na mě mrkl a zmizel v davu.

Odbelhal jsem se zpátky k sestře, která stála s tázavým výrazem u dveří.

„Nemůžu odjet, promiň,“ bylo vše, co jsem jí dokázal říct. Děti, ona mi skočila kolem krku. Cítil jsem, že všechno bude dobré i bez té Anglie. A pak mimoděk pronesla větu – „Děkuji ti, můj anděli strážný...“

Jenže ta věta asi nepatřila mně.

2015

Co se stane, když se potkají
školák s nemotorným
kouzelníkem v opuštěném
starožitnictví?

JERRY

Ten dům naproti vypadal smutně a nepřístupně. Ale právě proto jej podivným způsobem přitahoval už od toho deštivého podzimního dne, kdy si jej ten cizí muž se ženou vyzvedli v kanceláři ředitele ústavu.

Oba se k němu chovali hezky, ale přece jen, nebyli to jeho rodiče...

V protějším domě si kdysi kdosi zařídil obchod. Ale už hodně dávno jej opustil, v téhle tiché čtvrti města se zákazníci příliš nehrnuli.

Do ulice zivaly jen dvě prázdné výlohy se zaprášenými stojany a zamřížované dveře s rezavým visacím zámkem už dlouhou dobu nikdo neotevřel.

Každý den okolo toho zvláštního místa chodil ze školy a představoval si, jaká tajemství se schovávají za osleplými skly, a kde je asi dnes ten, kdo každé ráno odemykal vchodové dveře a s úsměvem vítal svoje první zákazníky.

Ani muž, ani žena mu na jeho otázky odpovídali jen úsměvem a vrtěním hlavy. O to víc chtěl přijít na kloub tomu tajemství, které měl skoro přímo před očima.

Podzimní dny se zkracovaly a jednoho dne na město napadl první sníh. Ale smutný obchod naproti zůstával stále bez života, jako by se právě v tom místě zastavil čas.

Na ulicích se začali objevovat lidé s balíčky, zabalenými do vánočního papíru a blížící se vánoční svátky snad způsobily, že se i cizí lidé na sebe dovedli alespoň trochu usmívat.

A na Štědrý den odpoledne, kdy oba jeho pěstouni měli hodně práce, se chlapec rozhodl prozkoumat to tajemství protějščího domu. Teple se oblékl, do kapsy kabátu si uložil svoji kapesní svítilnu a tiše se vytratil z bytu na ulici.

Prošel klenutým portálem a najednou se před ním objevil velký prázdný dvůr mezi domy. Zvláštní místo... Rozhlédl se okolo a pak to uviděl. Malé, pootevřené okénko.

Rozhodl se v okamžiku. U jednoho z přístřešků, kde místní obyvatelé skladovali věci, které se jim nehodily do domácností, našel prázdnou bednu. Přistavil ji pod pootevřené okénko a dostat se dovnitř bylo už snadné. Ne náhodou mu učitel tělocviku říkal, že by se se svým pružným tělem uživil i v cirkusu...

Uvnitř bylo šero a překvapivě teplo. Seskočil z okenního parapetu a dopadl na jakýsi silný koberec. Svítlna v kapse tupě zaharašila. Vytáhnul ji, rozsvítil a přejel kuželem světla okolo sebe. Pak vyjekl překvapením.

Objevil potemnělý starožitnický krám. Nevěřícíma očima přejel po zaprášených policích plných zvláštních starých věcí. Spousty stolních lampiček, nádobí, porcelánových sošek, zvláštních broušených skleniček, tamhle panenky s nepřítomnými pohledy upřenými do prázdna. V rohu stojan s vycházkovými holemi, vzadu hromady starého oblečení, cylindry, vázy, reklamní plechovky, gramofonové desky. A tady zase kompletní gramofon s mosaznou troubou, tady nalevo spousta židlí s poškozeným výpletem...

Byl jako v pohádce a nechápal, proč je tu opuštěno tolik zvláštních věcí, které by přece ještě mohly dělat radost...

Vzadu v jednom z tmavých rohů obchodu se ozvalo tiché kýchnutí. Chlapec se polekal. Přece jen jsem se dostal tajně do cizího obchodu a třeba se právě vrací majitel nebo nějaký nedobrý člověk, říkal si vyděšeně.

Otočil se a posvítil si svítlnou. Nejprve neviděl nic zvláštního, ale pak se mu zdálo, že tam, na druhé polici odshora, uviděl nějaký pohyb. Podíval se líc.

Na polici stála zaprášená, asi tak půl metru vysoká dřevěná figurka, oblečená v poněkud zvetšelé černé plášti, poseté žlutými hvězdami. Na hlavě měl špičatý černý klobouk a právě si pravou rukou utíral dlouhý, skobovitě zahnutý nos. Místo levé ruky měl jen prázdný rukáv a celkově vypadal tak nějak zanedbaně a nemotorně.

„Ty jsi Tom, že?“ promluvil ten pidimužík plechově znějícím hlasem.

Chlapec přikývl a bez dechu sledoval malého kouzelníka, který se opatrně protahoval s vrzajícím skřípotem.

„Překvapil jsem tě, vid'?" Tady je překvapení mnohem víc. Já jsem na tebe čekal už hodně dlouho. Věděl jsem o tobě, že chodíš každý den tady okolo, a věděl jsem, že sem na Štědrý den přijdeš.“

„A proč tu jste?“ konečně promluvil chlapec.

„Kdysi dávno mne sem dal jeden chlapec. To ještě tohle starožitnictví dobře fungovalo a denně se tu střídaly spousty zákazníků. Na něco tehdy potřeboval peníze, tak se zbavoval svých hraček.

Ale protože mi chyběla ta ruka už tenkrát a byl jsem jako čaroděj hodně nemo-

turný, nikdo si mne tu nekoupil. Takže jsem svůj dřevěný život trávil tady a jen pozoroval život okolo sebe. A pak jednoho dne přišli tři podivní pánové, pana Gottlieba, majitele obchodu někam odvedli a od té doby je tu takhle pusto. Ale já pořád věřil, že přijdeš ty. Nakonec stačilo, abys na mne posvětil tou tvou svítilnou...”

Chlapec se stydlivě usmál.

„Vy jste fakt kouzelník?“

Figurka ztuhle pokývala hlavou.

„Sice toho moc neumím, s jednou rukou je to složité. Vrať se zpátky, to okénko pořádně zavři, aby se sem už nikdo nikdy nedostal, a já ti splním tvé největší vánoční přání...”

„Ale...”

„Už běž, jsem moc unavený...” Figurka mu lehce pokynula rukou a pak strnula v nehybném postoji.

Chlapec poslechl. Po jedné z rozvrzaných židlí vylezl zpátky do okénka, poslušně za sebou zavřel a zřetelně uslyšel, jak zaklapla okenní klíčka. Uklidil bednu zpátky k přístřešku a průchodem proběhl zpátky na ulici.

Vyběhl nahoru k bytu. A najednou uslyšel, jak se muž s ženou mluví zvýšeným hlasem s kýmsi neznámým. Otevřel dveře a spatřil cizího muže s několika papíry v ruce. Byl otočený zády a právě se nadechoval k další větě.

„Tady je, konečně přišel,” řekla žena.

Cizí muž se otočil a chlapec se podíval do podivně známé tváře. V očích se mu objevily slzy.

„Tati...”

Malá dřevěná figurka na polici v tmavé místnosti v domě naproti se zlehka usmála a maličko vrzavě pokývala hlavou. A potom znehybněla...

LUCKA

Zvolnil krok, jeho útočiště leželo jen kousek od školy, v postranní uličce vedoucí z náměstí. Už mu nehrozilo, že ho někdo během vyučování zahlédne. Dřív, když se potřeboval ulít, musel chodit k řece a poflakovat se pod mostem, nebo se uchyloval do opuštěných chatek v zahrádkářské kolonii, ale nedávno ho potkalo štěstí. Kovová roleta výlohy od krámku v uličce zůstávala po celé dny spuštěná. Ostatně, byl to jeho oblíbený obchůdek. Ne, že by v něm snad někdy něco nakupoval, na to neměl peníze, ale rád se kochal pohledem do výlohy, kde na zašlém sametu ležely stříbrné dýky a pistole, po stěnách mezi obrazy s podivnými krajinami visely meče v kožených pochvách, a na vysokém stojanu nad mosaznými poháry bděla dřevěná plachetnice. Mrkl směrem k výloze, zůstávala stále spuštěná a opatřená postaru kovovým zámkem. Protáhl se do průchodu, ulička byla v dopoledních hodinách bez živé duše. Nedávno vyzkoumal, jak se do krámku dostat. Přes sklep z domu vedle starožitnictví, bylo to jednoduché, pro kluka, který měl na podobné záležitosti nadání.

Vylezl poklopem v zadním traktu starožitnictví a za chvíli už se povaloval na rozvrzaných, rudě čalouněných křesílkách přímo v obchůdku. Zezadu probleskovalo do místnosti trochu světla, ale Lukášovi to stačilo. Už před časem zevrubně obhlédl všechny předměty, které v obchodě zbyly a tak mu na vyplnění času zůstala obvyklá zábava. Z batohu vytáhl svačinu a pouzdro s iPadem. Za chvíli už byl pohroužen do svého oblíbeného světa, kde nehrozilo propadnutí z matematiky, výsměchy spolužáků a jiné nepříjemnosti.

Najednou se v místnosti trochu prosvětlo. U stropu se rozblíkala mlžná světýlka a Lukáš pohroužený do svého virtuálního světa, kde právě se svým pirátským škunerem přepadával obchodní karavelu, odtrhl oči od obrazovky. Zmateně těkal zrakem mezi poloprázdnými vitrínami a stěnami. Vzduch zapraskal a uprostřed barevných jisker se zjevil drobný človíček. Chvíli mžikal očky a když zpozoroval, že mu od jiskry chytil roh hnědého pláště, začal poskakovat po jedné noze a zmateně hořícím cípem mávat. Přitom mu z vnitřní kapsy cosi vypadlo, mužík sebou trhl, hbitě věc sebral, máchl jí a plamínky na plášti zmizely. Lukáš, který v okamžiku, kdy muže spatřil popadl svůj iPad a skryl se za něj, už dávno ruce uvolnil a celému výjevu se nahlas rozchechtal. Mužík zkoprněl a v Lukášovi to vyvolalo další salvu smíchu.

„Co to tu děláte, kluku?“ vzpamatoval se příchozí a napřáhl proti Lukášovi ruku s tenkým klacíkem. Rázem přestal vypadat neškodně.

„Já, já tu pracuju, hlídám obchod...“, Lukáš znovu nabýval svou rovnováhu: „proti

zlodějům!", skoro zakřičel na podivného mužíka, oblečeného jako podlouhá bytost z jeho počítačové hry. „Co tu chcete? Přišel jste sem krást? Zavolám policii!", začal mávat Lukáš mobilem proti mužíkově hůlce.

„Ne, mladý muži, hledám tu něco, co bylo odcizeno před dávnými časy z mého světa. Nevím, jaký typ zbraně držíte ve své ruce a ve vašem hlase slyším lživý přízvuk, ale navrhuji vám pro tuto chvíli příměří.“ Na důkaz toho sklonil človíček svou hůlku.

Lukáš položil mobil na stůl a svezl se zpátky do svého křesílka. Mužík vypadal divně, mluvil divně a Lukáše napadlo, že snad z hraní hry má přeludy, nebo hůře, že ho nějaká vyšší moc potrestala duševní chorobou, na kterou se občas v zoufalství vymlouval na stupínku před tabulí, kdy mu znovu hrozilo propadnutí.

Mužík mezitím rozvířil pláštěm zatuchlý vzduch a po místnosti začal kreslit hůlkou ve vzduchu obrazce. Máchal rukou okolo sebe a z hůlky prýštily světelné potůčky, které stékaly po předmětech v místnosti. Po dýkách ve vitríně, po zlatých rámech obrazů, po čínských mísách i zdobených dózách. Mužík povzdychl.

Lukáš sebral odvalu: „Jste skutečný, nebo se mi zdáte?“

„Zda jsem skutečný?“ otočil se zpět k Lukášovi: „Myslíte, kluku, že mě baví, se neustále vracet do toho vašeho podivného, hlučného, rychlého světa? Že bych raději nepátral po ztracených věcech u nás v přístavních krčmách, v docích mezi námořníky, ... ne, promiňte, tomu vy, nemůžete rozumět. Nebude vám vadit, když zde zapálím oheň?“

Lukáš jen zavrtěl hlavou, mužík máchl hůlkou, něco špitl a litinová kamínka v rohu se proměnila v krb. Jemně rukou zakroužil a v krbu vzplál oheň. Několik plamenů však přeskočilo na koberec před krbem, Lukáš vyskočil, popadl svou starou mikinu a plameny s ní zadusil.

„No, a takhle to vidíte, mladý muži.“ pokýval hlavou človíček. „ Ohňová kouzla, jiskry... to je celý můj problém. Přitom se potřebuji neustále prohřívát, jinak ztrácím sílu.“

Lukáš tiskl do dlaní mikinu, byl na ní spálený flek. Ruku přiblížil ke krbu. Oheň hřál. To přeci nemůžou být přeludy. V tom ho něco napadlo.

„Umíte kouzlit! Mohl byste zařídit, abych nemusel do školy!“

„Kluku, kluku, to tedy ne! Nemůžu kouzly měnit tento svět!“

„Zase propadnu, budou se mi smát,“ špitl Lukáš.

Kouzelník znovu s novou energií začal kroužit hůlkou po předmětech a nechával po nich stékat do prázdna barevné potůčky. „Možná,“ uvažoval při tom nahlas, „bych vám mohl přikouzlit trochu duševního ohně, učení by vám šlo lépe... A konečně!“ vykřikl.

Poslední barevný pramínek pronikl do vnitřku vyřezávané lodi na podstavci a rozsvítil ji. Mužík vykřikl nesrozumitelná slova a švihl hůlkou. Z lodi vyletěl malinký předmět a ukryl se v kouzelníkově dlani.

„Tak to bychom měli, mladý muži, poslední výlet do vašeho světa je u konce. Vypadá to, že jsem si odpykal svůj trest.“

Mužík kouzlem zhasl oheň a z přívětivého hořícího krbu se opět stala litinová kamínka. Na koberci zůstala jenom hnědavá skvrnka.

„Musíme se rozloučit, mladý muži, bylo mi ctí. Je libo trochu duševního ohně?“ Mužík se celý štěstím přímo rozplýval.

„Ne, děkuji, raději ne,“ odpověděl Lukáš.

„Máte pravdu mladý muži, dobře děláte, je to přeci jen ohňové kouzlo.“ usmál se omluvně.

„Ale mohl byste pro mě, prosím, naposledy, jak zmizíte tam k vám, udělat ještě trochu barevných jisker?“ zaprosil Lukáš.

„Ale jistě, mladý muži,“ kouzelník zavířil pláštěm a Lukáš v tu chvíli proklouzl pod jeho ohořelý cíp.

Sprška barevných jisker dopadla do prázdného starožitnictví, ve kterém uprostřed smutných předmětů zůstal na rudém křesílku jeden batoh, jedna mikina a jeden blikající iPad.

MARKÉT

„Když nám doneseš lucernu z výlohy toho opuštěného starožitnictví, pak ti tohle vrátíme,“ řekli a jeden z nich mu posměšně mával před obličejem jeho školním batohem.

Tom ten batoh musel dostat zpátky. Táta by zuřil, kdyby přišel domů bez něj, co ho ale trápilo víc, bylo, že mezi učebnicemi a sešity se ukrývalo něco, o co by přišel jen velice nerad. Když mu to máma v nemocnici předávala, zašeptala: „Bud' statečný. Jako nebelvířtí, jsi přece jedním z nich.“ A tehdy ji viděl naposledy, zbyla mu po ní jen ta slova a odznak Nebelvíru, červený a zlatý se řvoucím lvem uprostřed.

Jenže jak můžete být statečný, když víte, že už svou maminku nikdy nevidíte, a když se musíte v noci vloupat do starožitnictví, ve kterém bezpochyby straší? Kde sebrat odvalu, když stojíte proti partě starších kluků, kteří potají kouří na nárožích a pokaždé vás dohoní na těch svých dlouhých nohách, smějí se, když se roztřesete a když vám z úst unikne vyděšené zakvičení, rozchechtají se ještě víc. Tom neměl ani tušení, kde se taková odvaha hledá.

Nemyslel si, že má na výběr. Ani výprask od táty nebo všechna strašidla na světě by nebyla horší než život bez nebelvířského odznaku.

Když se ploužil k tomu zchátralému obchůdku a výsměch starších kluků mu pomalu odezníval za zády, už byla skoro tma. Všichni ve městě věděli, že když se setmí, ve starožitnictví na rohu Květenové ulice začíná strašit. Lidé odtamtud slýchávali divné zvuky a ta stará lucerna, přesně ta, kterou má Tom ukrást, někdy plápolala ohnivým světlem, i když ji neměl kdo zažehnout. Povíдалo se také o stínech, co se tam za zaprášenou výlohou s všelijakým haraburdím pohybovaly, i o všem tom strašlivém, co se přihodilo těm, kdo se tam odvážil vkročit.

Tomovi bušilo srdce tak úporně, až měl pocit, že mu to zlomí žebra. Bylo mu sice teprve osm, ale i tak tušil, že je přesně tam, kde by být neměl. Přesto došel až k rezavým mřížím, za kterými se skrývaly graffiti počmárané dveře. Obrovský zámek, větší než obě jeho pěsti, mu prozrazoval, že civilizovanou cestou se dovnitř nedostane. Zkusmo s ním zacloumal a k jeho překvapení to v zámku zaskřípalo a celá ta masivní věc mu zůstala v ruce.

Mříž hrozivě zavyla a všechny pavučiny na ní se roztřásly, když ji pomalu otevřel. Vzal za kliku a napůl zadoufal, že bude zamčeno. Nebylo.

Teprve až vešel dovnitř, došlo mu, že tam není sám. V mdlém světle, které sem

pronikalo z ulice, spatřil stín. A ten stín se hýbal a Tom věděl, že hledí přímo na něj.

„Promiňte,“ vykoktal. „Já jen...“

Stín se znovu pohnul. Zaznělo cosi, co připomínalo prasknutí suché větvičky nebo lusknutí prstů a starožitnictví osvětlil skákavý plamínek. Stín, který už nebyl stínem ale člověkem z masa a kostí, držel ten ohýnek v dlani. Tom pohlédl do vráscité tváře lemované rozčuchanými vlasy.

„Vy nejste strašidlo,“ řekl Tom, ale ani trochu se mu neulevilo. Máma mu vždycky říkala, že někteří lidé jsou mnohem nebezpečnější než strašidla.

Ten někdo se nadechl, ale nestihl nic říct. Plamen mu totiž vypadl z ruky a teď plápolavě poblikával na podlaze.

„Oj,“ řekl stín. „Ta zatracená věc mi vždycky proklouzne mezi prsty!“

Tom užasle sledoval, jak se ze tmy natáhly ruce a ohýnek se opět vznášel ve vzduchu před ním.

„Vezmi si ho, nepálí to,“ řekl stín chraptivě a podal Tomovi to, co považoval za kouzelný plamen. Opravdu to nepálilo. Jen mu to nevinně leželo v dlani a poblikávalo.

„Kdo jste?“ zeptal se Tom. „A co děláte tady?“

„Já jsem, chlapče, kouzelník,“ prohlásil stín. „Nebo jsem jím aspoň býval. Teď už nejsem nikým. A tady tohle je místo, kam chodím spát, když je na ulici zima.“

„Já vás znám!“ vyhrkl najednou Tom, když si uvědomil, že mužovu tvář poznává. Vídal ji často na cestě ze školy. Mnohdy na něj zírala v uličce u supermarketu, kam se Tom utíkal schovat, když měl štěstí a dokázal starším klukům utéct.

Kouzelník přikývl, možná Toma také poznal.

„Takže tady vy bydlíte?“

„Jo. Ti lidi, kterým to tu patřilo, jsou dávno pryč, a já zjistil, že zámek na dveřích už to má dávno za sebou. A tak tady přespávám. Byl bych ale rád, kdybys o tom pomlčel. Neřekneš to nikomu, že ne? Já bych pak neměl kam jít.“

Tom zavrtěl hlavou. Ani si nevšiml, že už nemá strach. Kouzelník sice vypadal jako ti, kterým Tomův táta říkal pobudové, ale vůbec nevypadal nebezpečně. „Takže vy jste tu celou dobu strašil?“

Kouzelník na to nic neřekl. „Co tu vlastně děláš ty?“ zeptal se.

Tom mu pověděl o nebelvírském odznaku a o mamince i o těch starších klucích, kteří mu jeho batoh vrátí výměnou za strašidelnou lucernu.

Kouzelník pak dlouho mlčel. Kouzelný plamínek mezi nimi svítivě poskakoval a vrhal světlo na zaprášené police.

Tom nakonec nevydržel být zticha. „Takže vy jste kouzelník? A ukážete mi kouzlo?“

„Už jsem ti jedno ukázal,“ odpověděl muž ze stínu.

„Ale to je jen trik. Tohle přece není žádný oheň,“ namítl Tom. „A navíc se vám to moc nepovedlo.“

„Už jsem vyšel ze cviku,“ zabručel kouzelník.

„Prosím, já jsem to tak nemyslel. To další kouzlo se vám určitě povede.“

Kouzelník zmizel ve tmě, a když se znovu objevil, držel v ruce balíček karet. „Vyber si nějakou kartu a neříkej mi, která to je,“ vyzval Toma. Rozložil karty do širokého vějíře a Tom si je v šeru prohlédl. Vybral si srdcovou sedmu, ale nakonec k ní přidal ještě pikového krále.

Kouzelník pak dramaticky karty promíchal, i když trochu neobratně, protože se mu třásl ruce. Jednou či dvakrát mu nějaká karta upadla na zem, on si toho ale nevšiml. Nakonec provedl pár dalších kostrbatých manévřů a vytáhl z balíčku dvě karty. Srdcovou sedmu a hned poté pikového krále. „Říkal jsem, aby sis vybral jen jednu kartu, ne dvě,“ řekl.

„To bylo super, pane kouzelníku,“ zajásal Tom. „Ale proč už neděláte kouzla?“

„Protože lidi už na kouzla nevěří. Ani já ne.“

„Ale vždyť jste mi jedno právě teď ukázal! A mně se moc líbilo. Já na kouzla věřím, maminka mi totiž vždycky říkala, že existují a taky že až půjdu na školu čar a kouzel, tak budu patřit do Nebelvíru. Ukážete mi další kouzlo?“

Kouzelník neodpověděl. „Musíš se jim postavit,“ řekl nakonec. „Já ty kluky vídám, vím, o kom je řeč. Hází po mně odpadky a špačky od cigaret.“

„A vy zase musíte začít vystupovat. Lidi by nikdy neměli přestat věřit na kouzla. To taky říkala maminka.“

Chvíli na sebe hleděli, dokud kouzelník znovu nepromluvil. „Mně už není pomoci, zato tobě ano. Někdy ti v životě prostě ujede vlak a ten můj už je tak daleko, že ho nikdy nedohoním. Udělal jsem až příliš mnoho hloupostí a až příliš mnoha lidem jsem ublížil. Ale ty máš šanci a musíš se s ní poprat. Tu lucernu si vezmi, dej ji těm správkům a vezmi si zpátky svůj odznak. A pak běž rovnou za tátou a všechno mu o nich pověz.“

„To nemůžu. Táta by řekl, že jsem zbabělec,“ řekl Tom a sklopil hlavu. „A tu lucernu si od vás vezmu, ale pod jednou podmínkou.“

„Myslím, že zrovna nejsi v situaci, kdy bys mohl klást podmínky.“

Tom ho ignoroval. „Vezmu si ji od vás, když mi slíbíte, že znovu začnete trénovat kouzla a když mi dovolíte, abych vám pomáhal při představení. Protože mamka říkala, že nebelvírský odznak si zaslouží jen ten, kdo se nebojí bát a postavit se tomu.“

Kouzelník opět dlouze mlčel a znovu se ukryl ve stínu, aby Tom neviděl jeho tvář. „Dobře, ale podmínky tu budu klást já,“ řekl. „Uspořádáme jedno velký představení, ale bude to speciální show jen pro některý lidi. Ty mi s tím pomůžeš, protože bez tebe bych to nezvládl. A tuhle lucernu si vezmeme s sebou.“ Ozval se rámus, jako by se celé starožitnictví mělo každou chvíli sesypat, a pak kouzelník ještě dodal: „A potřebujeme ještě tyhle pláště, toto a ještě tohle.“

Naložil to všechno do Tomovy náruče a vysvětlil mu celý plán.

Ten večer strašilo ve starožitnictví tak jako nikdy předtím. Starší kluci, kteří se skrývali za rohem domu, nakonec ztichli, když si uvědomili, kam Toma poslali. A když v tom prokletém obchodě nastalo zlověstné ticho a Tomův křik konečně utichl, strach jim zavelel k útěku. Jenže v té chvíli se otevřely dveře starožitnictví a vyběhl z nich Tom s lucernou v ruce. Vypadal celý potrhaný a na oblečení se mu lesklo cosi, co zlověstně připomínalo skvrny od krve. Kluci na něj ani nepočkali, nechali jeho batoh válet se na zemi a s klením utekli.

A Tom, který našel svou odvahu, jen batoh sebral, připnul si nebelvírský odznak na prsa, zamával kouzelníkovi a vydal se domů.

MIREK

„Prach jsi a v prach se obrátíš.“ stálo na mosazné ceduli ve vchodu do starožitnictví.

„Je tady někdo?“ špitl chlapec téměř neslyšně. Nestál o odpověď. Měl přinést jen důkaz, že se odvážil do ztemnělých místností prastarého domu. Kdysi to bylo vyhlášené starožitnictví, ale dnes? Opuštěný obchod, který nezapadal do okolní zástavby. Kaz v řadě čistě omítnutých fasád. Dům opředen neuvěřitelnými báchorkami, mrazivými příběhy, které se vykládaly již v dobách, kdy jeho rodiče byli dětmi.

Hoch se snažil překonat mrazení v zátylku. Na sucho polkl a udělal další krok do útrob domu.

Byla to hloupá sázka, neměl se nechat vyhecovat. Když se teď ale otočí a vrátí, bude všem klukům pro smích, pořád bude jen „malý posera“, jak mu se smíchem říkával Petr, nepsaný vůdce party.

Tentokrát se ale nechtěl nechat zahanbit. Ještě budou zírat, říkal si. Vytře jim zrak. Nikdo z nich nevěřil, že by se „malý posera“ mohl k domu vůbec přiblížit. A odvážit se dovnitř? Tomu se všichni jen smáli, vždyť ani nejstatečnější kluci v partě neměli dost kuráže do domu vstoupit.

Je to jen opuštěný obchod. Dodával si chlapec odvahy. Je tu jen staré, nepotřebné harampádí s nánosem prachu. Pár starých skříní a vetchých pohovek. Nic strašidelného.

Pomaloučku postupoval dál a očima bloudil po místnosti, hledal, co by šlo odnést. Za chvíli mu hromady nábytku připadaly jako nekonečné bludiště, přestože z venku se zdálo, že obchůdek není nikterak velký.

Už to chtěl vzdát, venku se zatáhlo a nebude trvat dlouho a jistě začne pršet. Zmoknout bylo to poslední, po čem toužil. Byl zklamaný, že neobjevil nic malého, co by byl schopen s sebou vzít. Jen samé skříně, obrovské hodiny, křesla a stoly a žádný pitomý svícen nebo něco podobného. Povzdechl si a oči se mu rozšířily úžasem. Jak to, že si toho nevšiml dřív?! Za hromadou židlí, na masivním mahagonovém stole ležely kapesní hodinky, zlaté víčko se lesklo v potmělé místnosti.

„Tak tomu říkám úlovek,“ zamířil ke stolu. Ve spěchu jednu z židlí nechtě převrhl, vyřezávané opěradlo udeřilo do podlahy a rozvířilo prach. Když dozněla dutá

rána, ozval se šelestivý hlas.

„Opatrně chlapče, ať nic nerozbiješ.“

Chlapec hrůzou ztuhl. Kolena se mu rozklepala. Až doteď si nikoho nevšiml. Zíral vyděšeně na starce ve smokingu. Ještě před chvílí tam nikdo nebyl. Na to by mohl přísahat.

„Já, já... nechtěl,“ vykoktal.

„Neboj se, chlapče,“ začal se stařec zvedat. „Proslulý kouzelník Valeri, jméno mé.“ uklonil se toporně a teatrálně při tom smekl klobouk. Pohyb paže byl však příliš prudký nebo prsty příliš slabé a klobouk odletěl mezi křesílka. Stařík se nespokojeně ušklíbl, ale pak jen mávl rukou a nechal klobouk kloboukem.

„Roman Chaloupka,“ vypadlo z chlapce. Přišlo mu najednou vhodné se představit. Kouzelník se usmál. „Chceš vidět kouzlo?“

„Na kouzla nevěřím, jsou to jen triky.“

„Když myslíš, chlapče? Když myslíš...“

To už se ale ve zvrásněné dlani objevila červená kulička. Kouzelník ji ukázal chlapci, pak se rozhlédl, jakoby kuličku chtěl ukázat i neviditelnému publiku. Načež dlaň zavřel. Druhou rukou významně nad sevřenými prsty zakroužil, a když dlaň uvolnil, kulička byla pryč.

„To se mu povedlo,“ pomyslel si Roman.

V tu chvíli ale kulička vyklouzla z kouzelníkova rukávu a s bouchnutím dopadla na zem. Rozhostilo se trapné ticho.

„No, vždyť sem to říkal. Triky.“

Stařík se zlomeně sesunul do křesílka.

„Odložili mě tady, jako nepotřebné zboží, rekvizitu, o kterou není zájem. Starožitnost z dávných dob, aby na mě každý zapomněl.“

Pokud byl i dříve tak nemotorný jak se zdálo, chlapec se nedivil. Kdo by stál místo ovací o ostudu. Nahlas však nic neřekl.

A pak se stařec rozvykládal, vzpomínal na doby, kdy se mu dařilo, kdy se lidé rvali o lístky na jeho vystoupení. Bylo to dávno. Čím déle Roman poslouchal, tím více ho opouštěl strach a přišlo mu starce líto.

Vždyť je to jen opuštěný vysloužilý kouzelník. Nezbylo mu nic, ani stín dávné slávy. Všichni na něj zapomněli. Byl na něj žalostný pohled.

„Mohu vám nějak pomoci?“ vyklouzlo chlapci.

Kouzelník tupě zíral na podlahu. Mlčel. Byl asi nejvyšší čas se nepozorovaně vyplížit.

„Možná by se něco našlo. Pomož mi prosím na čerstvý vzduch, roky jsem nikde nebyl a bez pomoci nikam nedojdu.“

Roman zaváhal, ale nakonec došel ke starci a natáhl k němu ruku, aby mu pomohl vstát. Do ruky se mu zaryly kostnaté prsty a stařec se k němu naklonil s divokým výrazem dravce. Od úst se mu náhle linuly provazce mlhy připomínající chapadla chobotnice. Začala Romana omotávat a svírat. S hrůzou zjistil, že se nemůže hnout. Údy mu začaly dřevěnět, ústa se otevřela v němém výkřiku. Kouzelník se usmíval, vracela se mu do tváří barva. Vrásky mizely, kluk byl stále popelavější a stařec mládl.

Na podlahu se snesla hromádka prachu a kouzelník se protáhl, jakoby se probudil z předlouhého spánku.

ONDRA

„Na to, abys jím plýtvál, je mládí velice drahé,“ vybavila se mu při pohledu na vroucí kotlík slova jeho čarodějnického mistra. Se znepokojeným výrazem chvíli pozoroval, jak bublající tekutina v kotli mění barvu z tmavě na světle zelenou. Ujela mu ruka a omylem ho tam nasypal o trochu víc, než měl, tak to bylo. Nechtěl, aby tento experiment dopadl špatně. Nu co, špetka mladí sem, špetka mladí tam, teď už na tom stejně nic nezmění. Přeci jen, ještě nedávno byl učedník, a potřebnou praxi a zkušenosti teprve musí získat.

Mávnutím ruky zaplašil pochyby a nahmatal zvětšovací sklíčko, aby se podíval se do svitku, jak a čím má pokračovat dál. Tři hrsti vylhaných nožiček a dvoje vystrašená očička, přitopit na ohništi, a pak vše důkladně zamíchat. Vydal se k poličce pro ingredience. Pod nohama mu vrzala stará parketová podlaha opuštěného starožitnictví. Jakkoliv zničeně vypadalo, on nutně potřeboval někde bydlet, a nepohrdl ničím, jen když to mělo čtyři stěny a střechu, kterou nefoukalo. Ve své současné situaci si nemohl dovolit nic lepšího. Ale to se brzy změní, usmál se.

Podíval se na vlas, který ležel v krabičce na stole. Byl opatrně zabalený v látce, aby se mu nic nestalo. Drápal se pro něj za úplňku na hřbitov, což byl zážitek, ze kterého mu ještě teď naskakovala husí kůže. Ten mrtvolný zápach, když odendával víko z rakve pana Whitea! Byl to bezesporu nejchytřejší muž generace jeho prarodičů, ale stačil týden pod zemí, a už by ho nikdo z jeho vrstevníků nepoznal. Jakmile ho ale vyvolá a spoutá, tak už zapáchat nebude. Duch není vázán žádnou tělesnou schránkou, je to pouze čistá duše, a ta Whiteova mu pak bude muset navždy sloužit a poslouchat jeho rozkazy. S jeho radami nebude mít nikde žádnou konkurenci.

Odšrouboval víko od sklenice a její obsah vysypal do kotle. Tak, to by měly být zhruba tři hrsti. Teď ještě ty oči. Vzal je, promnul v prstech, byly velké a lepkavé, a pak je také vhodil dovnitř. Tím by to mělo být hotovo. Stěží dokázal potlačit vzrušení, které cítil. Přidal do ohně pár polínek a promíchal brčálově zelenou tekutinu. Nakonec došel pro vlas, a třesoucícma se rukama ho vhodil dovnitř. Finále. Vyvrcholení jeho nesmírně složitého experimentu.

Z kotle se vyvalil oblak horké páry. Ozvala se rána jako hrom a on v mlhavém oblaku rozeznal lidský stín. Připravil se, napřáhl ruce, ze kterých vytrysklo oslepující světlo, a mírně se chvějícím hlasem spustil:

Tímto tě činím svým otrokem, White, na věky věků mi teď budeš sloužit.“ Nevěděl,

čím pokračovat. Podíval se okolo sebe, jakoby hledal nějakou oporu. Odpovědí mu byla jen špína a bordel. „Vem si koště a zameť to tu trochu,“ chtěl dodat, ale slova se mu zasekla v krku, když z mlhy vystoupil jen malý, rozcuchaný, a hlavně udivený školák.

SIMČA

Jsem Klára. Je mi devět, o prázdninách mi bude 10 a půjdu už do čtvrté třídy. Školákem jsem už dlouho. Mám moderní nápady a názory, jen rodiče tomu nerozumí, protože jsou strašně starodávny.

Ach jo, mám starodávny rodiče. Vůbec nechápu, kam chodí na ty svoje názory a poučky. Zítra je předposlední den školního roku a jdeme s účou do nějakýho antishopu a starožitností. To jsem zvědavá, co to bude za prudu, ale pro jistotu si vyberu něco z kasičky a táta by mi moh přidat.

Tak ten obchod, co jsem tam včera byla, je přesně to, co potřebuju. Nosí se tam samý starodávny věci a ještě vám za ně daj prachy. Domluvila jsem se s paní, co nás prováděla, že se tam první pracovní den prázdnin stavím. Mám to vymyšlené, zapíšu tam tátu i mámu, možná za ně i něco dostanu...

Ráno jsem si přivstala a hned, jak naši vytáhli paty z baráku a šli makat, tak jsem se nasnídala, sbalila opencard a vyrazila na staré město. Krámek už byl otevřený a tak jsem otevřela dveře a vešla dovnitř. Hlasitě jsem pozdravila v naději, že se mi ukáže paní, se kterou jsem byla dohodnutá, ale místo toho jsem uslyšela hroznou ránu. Z poza regálu se vysoukal na svět ještě starodávnejší pán, než jsou táta s mámou a mlel něco o tom, že končí s obchodem a zavírají. Pomohla jsem mu posbírat shozené plechové nádoby, na kterém asi pralidi podávali mamuta. Starý pán poděkoval a zeptal se mně, jak mi může pomoc. Řekla jsem, že jsem domluvena s paní prodavačkou a že mám starodávny rodiče, které chci přihlásit ke starodávny věcem z jejich krámku.

Pán se na mně zamračil, bych si z něho nedělala srandu, že být obchodníkem se starými věcmi nebo mít antikvariát je stejně dobrý, ne-li lepší povolání než jiný. Ježííííš, vo co mu de, sem chtěla jen našim pomoc, dyž jsou ty starobylý věci tak vzácný. Nemusí se přeci hned tak čílit.

Už jsem se chystala vzít roha, když se mně stařík snažil zachytit a svou nemotorností strhl celou polici včetně cínových vojáčků, figurek a knížek. No ty vago, teď bych mu to pomohla posbírat a uklidit, nééé. Nebejt mně, tak fakt nevím, co by dělal s tím povaleným regálem. Sbírala jsem ze země figurky a rychle je rovnala do regálu, když se mně zeptal, jak jsem to s našimi vlastně myslala. Všechno jsem mu o našich vylíčila, jejich nemoderní názory, starobylé chování, zvládání obsluhy elektroniky a nudnou dovolenou, která mně s nimi čeká.

Pohlédla jsem na hodiny v místnosti a s hrůzou zjistila, že hodiny ukazují tři. Pane bože cesta mi trvá hodinu, už to nestihnu, než se naši vrátí ve tři z práce. Máma bude mít hysterák a táta to psycho nevydrží a bude na mě řvát. Pán vytáhl černou hůlku a knihu v dřevěných vyřezávaných deskách, něco zamumlal a poklepal na knihu: „Neboj, jsem kouzelník, posunu čas a až dorazíš domů, budou teprve dvě. Až pojedete na dovolenou, vezmi si sebou tuhle knížku, pak mi ji vrátíš a už běž.“ Než jsem se nadála, vystrčil mě ze dveří a zamknul ani mi neřekl co s ní. Za dveřmi jsem zaslechla, jak starý pán něco znovu shodil. Hmm, to je ale nemotorný kouzelník, pomyslela jsem si a upalovala rychle domů.

Asi to byl fakt kouzelník, domů jsem dorazila těsně po druhé. Ty vado, jak to udělal? Všechno jsem zvládla a naši nic nezjistili. Zítra odjíždíme na dovolenou. Máma se prý nemusí o nic starat, ani o vaření, táta to prý všechno zařídil a cestu má v navigaci. Pán ze starožitnictví byl asi opravdu kouzelník, protože máma nebyla hysterická a táta působil velmi sebejistě a dokonce si sbalil.

Nuda, nuda, nuda, jedeme do penzionu v horách. Máma je našťavaná, protože se těšila k moři a chce se jí čůrat. Táta nechce nikde zastavit, protože kvůli objížďce, zabloudil a navigace pořád přepočítává. Pane bože, proč mi ten dědek lhal a proč mi strčil tu těžkou starobylou knihu a na co? No co tak ji otevřu, nalistuji první stránku a čtu. Všechno, co čtu, se začne přesně do puntíku dít.

V autě houstlo napětí, venku prší. Moje totálně hysterická matka se tátovi vysmála, že má tu svou navigaci vyhodit a koupit si na benzínce mapu. Bylo už dost šero, když táta najednou zastavil na lesní pěšině a naznačil, že si máma může konečně odskočit. Moje mamka obutá v nemožně drahé značkové obuvi bílé barvy vyrazila do lesa, hustýýý. Když se vrátila, bylo to drsný, až po kotníky měla nohy od bláta. Máma bulela, že si do těch bot ještě načůrala, táta se smál, ale vybalil jí z kufříku žabky.

Navigace našla směr a my vyrazili dál. Máma už nebrečela, jen tiše seděla a snažila se smířit s myšlenkou, že se k moři letos nepodívá. „Boty vypereš, nebo ti koupím nové“, pokusil se táta o smír. „Vždyť já už nebrečím, vařit nemusím, na horském slunci to také dobře opaluje, tak si to užijeme.“ Fakt hustý, to bude zábava válet se na trávě. Budu muset něco vymyslet.

Končila jsem první kapitolu, když jsme dorazili na místo. Tátovi kamarádi již na nás čekali a s nimi informace, že vybouchl kuchař. Táta zatím mámě nic neřekl a mne zapřísáhl ať mlčím, že to zařídí. Zítra se pustím do další kapitoly, možná tu bude ještě zábava. Vypadá to, že kouzelný děda nebude obratný ani v kouzlení.

WILLI

„Mohl bys mi říct, jak si se sem dostal!“

Kornel vztekle praštil svazkem jakýchsi starých papírů o stůl, až se zvedl oblak prachu. Návštěvám už dávno odvykl. Přísně hleděl na kluka, kterému se leknutím málem podlomila kolena. Pravda, při pohledu na rozzuřeného kouzelníka, držitele Merlinova stříbrného řádu, by se zastavilo srdce i mnohem silnějším povahám.

„Já... já...“ Kluk polknul na prázdno a cítil, jak mu naskakuje husí kůže na zádech.

„Jo, ty!“ Kornel pomalu obešel stůl a nespouštěl z něj zrak. Zpod zrzavé kštic na něj zíral pár do široka otevřených hnědých očí, mezi kterými seděl pihatý pršinos, a celek rámovaly do ruda rozpálené odstávající uši.

„Myslel jsem, že tu nikdo není. Potřeboval jsem ten svícen...“

„Jaký svíc... Ty jsi mi tu ukradl cínový svícen! Víš vůbec, jakou má cenu?“ V Kornelovi teď doslova bouchly saze. Taková drzost! Nejradši by kluka okamžitě proměnil v ropuchu. Při té představě ho dokonce prolul sladký pocit pomstychtivosti. Zároveň si ovšem uvědomil, že ho proměnit nemůže, jelikož svou kouzelnickou hůlku viděl naposledy minulý týden. A i kdyby se rozkrájel, nemohl si vzpomenout, kde to bylo.

„Ale já opravdu myslel, že je to tu opuštěné. Chodím se sem dívat přes okna a nikdy tu nikdo nebyl!“ Kluk jakoby naráz ztratil strach a nasupeně se postavil tomu protivnému dědkovi. Tenhle opuštěný a zaprášený krám byl jeho objev a nehodlal se ho vzdát. „A svícen jsem neukradl! Potřebuju ho půjčit do školy.“

„Půjčit do školy?“ Kornel zalapal po dechu. „Děláš si ze mě legraci?“

„Nedělám! Budeme hrát divadlo. Sháněli jsme svícen pro Bílou paní. Vzpomněl jsem si, že jsem tu něco podobného viděl na polici.“

Kornel si složil ruce za záda a mrzutě kluka obcházel. Nebude to s ním jednoduché. „Kudy jsi sem vlezl?“

„Nevlezl, otevřel jsem si dveře. Nebylo zamčeno.“

Kdyby teď polil Kornela studenou vodou, nemělo by to jiný účinek. Leknutí jím projelo tak, že se naráz zapomněl mračit. Jedna ruka mu samovolně vjela do vousů a druhá do zbytku vlasů na temeni. Celý se otrásl.

„No, občas zapomenu zamknout. Vůbec poslední dobou dost zapomínám...“ Rychle se podrbal a už mnohem mírnějším hlasem pokračoval, „ale to tě vůbec neopravňuje vlézt mi sem a brát mi moje věci!“

„Říkám vám, že jsem myslel, že je to tu úplně opuštěné. Nenapadlo mne, že by sem ještě někdo chodil. Ale je tu spousta zajímavých věcí.“ Kluk mezi řečí postavil na stůl svícen, který svíral oběma rukama za zády, a vzal do ruky velkou mušli z police před sebou.

„Třeba tahle věc. Když jsem se na ni díval přes okno, vypadala stejně, jako mušle přivezená z dovolené. Ale když jsem si jí před chvilkou zkoušel dát na ucho, místo šumění moře jsou z ní slyšet nějaké vzdálené hlasy.“ Položil mušli zpět a vzal do ruky knihu v kožených deskách, která ležela hned vedle.

„Zkoušel jsem jí číst, ale je napsaná cizím jazykem. Jsou v ní kresby rostlin, které neznám. Přitom celá voní po nějakém koření.“

Kornel kluka poslouchal a jeho zlost se pomalu měnila ve zvědavost. „A nic z toho sis nechtěl odnést?“

„Ne, přišel jsem si půjčit jen ten svícen. Pak bych ho zase vrátil. Myslím, že ty věci patří k sobě.“ Kluk zamýšleně položil knihu zpět na polici. „Co je to za místo? Vy jste tu pracoval?“

„Posad' se,“ Kornel ukázal na temně rudé polstrované křeslo v rohu místnosti a sám si sedl do druhého, „ty asi opravdu nebudeš zloděj.“ Kluk se zamračil, ale Kornel ho odbyl mávnutím ruky. „Byl to můj obchod. Je to trochu zvláštní starožitnictví, které se týká už zapomenutého způsobu života. Nevím, jestli bys mu rozuměl.“

Starý kouzelník chvíli pozoroval kluka, který se s úžasem rozhlížel po stěnách bývalého obchodu obložených knihami v polorozpadlých vazbách a starými předměty, u kterých se někdy těžko dalo i jen hádat, k čemu sloužily. Teď se jeho zrak zastavil na kovové nádobě plné tužek a starodávných plnicích per.

„Ten svícen by ti asi moc neposloužil. Má poněkud zvláštní použití, jako všechno tady.“

Kluk se pomalu zvedl z křesla a došel k nádobě s psacími potřebami. „Nepotřebujeme, aby svítil, ale kdyby jo, tak bych k tomu asi musel mít ještě něco jiného, než jen svíčku a zápalky, že?“

Kornel se nervózně zavrtěl v křesle. Ten kluk se mu začal zamlouvat, ale pořád si nebyl jistý tím, co si o něm má myslet. „No, a co bys tak řekl, že by to mělo být?“ Kluk sáhnul do nádoby a vzápětí mu cosi s úsměvem podal. „A co třeba tohle?“

Ten večer se Kornel třikrát vrátil a vzal za kliku bývalého obchodu, aby se přesvědčil, že je zamčeno, než konečně odešel domů. V kapse svíral ztracenou hůlku a přemýšlel o zrzavém klukovi, který si od něj půjčil cínový svícen.

Cítil radost u srdce, jako každý mistr, který konečně našel svého učně.

EST. 1825
PAR EPERNAY
39
ADMIT ONE

TICKET
NO. 01234567
ADMIT ONE

Departure
1:00 PM

SOUTHERN RAILWAY.
Subject to the By-Laws, Regulations &
Conditions in the Company's Bills and Notices

H. M. FORCES ON LEAVE.

(D.O) Gravesend Cen. to (D.O)
Gravesend Cen't'l
Greenwich, New Cross
GREENWICH or NEW CROSS
Gravesend Cen't'l
Greenwich, New Cross

THIRD CLASS **THIRD CLASS**
NOT TRANSFERABLE.

0492

RESERVE YOUR SEAT BY...
OUR CONDUCTOR...
R.S.V.E.

OUR SEAT BY CALLING...
DUCTOR AT 01234567-7890
R.S.V.E.

Alfred Board

2016

Postava: veliký silný hlupák

Místo: umělecká galerie

Téma: Jenom blázni a koně
pracují.

První věta: Jsou tu dva důvody,
proč ti nevěřím.

JÍŤA: Pravidla úspěchu

Jsou tu dva důvody, proč ti nevěřím, pomyslí si při pohledu na vysokého hromotluka. První: z přirozenosti své povahy nemám podobné typy lidí rád. Tahy rovnocenných soupeřů můžete předvídat, chování blbce nikdy. A druhý...

„Tak v čem je problém?“ přerušil jsem tok svých myšlenek a vrátil se zpět do reality s nadějí, že se dočkám nějaké konkrétní odpovědi. Čas je příliš cenná komodita na to, abych s ní plýtvával.

„Ta socha neprojde dveřma.“

„Je složená z několika částí. To je tak těžké ji rozebrat?“

Vykulil na mě oči. „Jo vona se dá rozebrat!“

„Už jsem to říkal jednou, Pavle,“ zakroužil jsem nad tím hlavou a raději poodešel o kousek dál, abych se ujistil, že další kousky mé sbírky jsou v lepší péči. Propůjčil jsem je místní galerii pro výstavu uměleckých děl zdejších rodáků, protože mi přišlo jako škoda nechávat si je jen pro své oči.

Ostatním se dařilo o poznání lépe. Galerie mi poskytla šikovnější pracovníky než toho, kterého jsem najal sám. A to vše jen kvůli tomu, že mě Pavel požádal o peníze a já mu je nechtěl dát zadarmo.

Vrátil jsem se k němu. „To stačí, tady máš,“ vyplatil jsem ho.

„Tak málo, brácho?“

A už je to tady zase. Věřili byste tomu? Bratříčkování a hraní na city. Choval se jako hlupák, ale v jeho očích jsem byl já ten blázen, který dře jako kůň! Jemu vždy vše prošlo. Již odmala si zvykl dostávat věci bez vlastního přičinění. Byl to mamčin mazánek – roztomilý, sdílný a velice vychytralý. Já měl roli toho tichého, uzavřeného, který si vše vydobyl sám. Vyhovovalo mi stát stranou. Vytvořil jsem si za ty roky svou vlastní filosofii. Úspěch měl jen dvě pravidla. Za prvé: Nikdy neříkej vše, co víš.

Znovu jsem se na bratra podíval. Neměl jsem chuť se s ním hádat. Vyndal jsem z peněženky dalších tisíc korun a dal mu je.

Pavel po penězích lačně sáhl a s vítězoslavným výrazem odešel. Já si však jako poražený nepřipadal. Měl jsem v dobré paměti druhý důvod, proč nevěřit lidem jako on, ale znáte pravidla – nikdy neříkej vše.

MARKÉT

„Jsou tu dva důvody, proč ti nevěřím. Za prvý nechápu, cos tu sakra dělal o víkendu večer, když máš bejt už dávno doma, sedět v trenkách u telky a usrkávat pivo. Za druhý to zatraceně nedává smysl,“ prohlásil Sergej a znechuceně hleděl na obra před sebou.

Ačkoli byl Stěpan Ivanovič, kterému nikdo neřekl jinak než Prostřáček Stěpa, téměř o dvě hlavy vyšší a alespoň dvakrát tak mohutnější než Sergej, bylo jasné, kdo tu má hlavní slovo. Sergej se pohrdavě vypínal do své omezené výšky, zatímco Prostřáček Stěpa se ublíženě krčil.

„Ale já vám to povídám, pane, já to viděl na vlastní voči.“

„Houby si viděl. A teď běž makat a nevotravuj,“ odbyl ho Sergej.

Prostřáček Stěpa sledoval, jak jeho nadřízený odchází a mizí v dalším z honosných sálů Ermitáže. Přemáhal pláč. On nikdy, nikdy nelhal. Máma mu to přece vždycky vštěpovala. Pořád říkala: „Dělej, co ti ostatní řeknou, a nelži. Pak tě budou mít rádi a nechaj tě na pokoji.“ Prostřáček Stěpa tohle plnil, jak nejlépe dokázal, a přesto ho měl v oblibě jen jeden jediný člověk z celého personálu. Údržbář Igor mu sem tam donesl bonbony nebo kus chalvy, ale ostatní tak pozorní ani zdaleka nebyli. Neustále mu schovávali košťata a kbelík s vodou a Prostřáček Stěpa pak zoufale pročesával celou Ermitáž a naříkal.

A teď, když se stal svědkem něčeho dosti znepokojujícího, mu nikdo nevěřil. Pokud ale postavy vystupují z obrazů a potulují se po galerii, něco by se s tím mělo udělat, tím si byl jistý.

Sergej měl však opačný názor, a stejně tak i další členové personálu. Dokonce i Igor ho jen shovívavě poplácal po lokti (na rameno mu nedosáhl) a poradil mu, aby se pořádně prospal. Jenže Prostřáček Stěpa věděl, že to, co nedělního večera spatřil, bylo stejně skutečné jako mokrá hadr, který zrovna držel v ruce.

Obraz, před kterým stáli, patřil k jeho nejoblíbenějším. Na většině ostatních byly věci, kterým nerozuměl, ale tohle dílo v mosazném zdobeném rámu k němu promlouvalo a připomínalo mu doby, kdy mu matka před spaním předčítala pohádky o udatných i hloupých princích, lakomých i moudrých carech a princeznách, které čekaly na to, až je jejich vyvolený na létajícím oři zachrání. Pamatoval si, že když ho matka držela v náručí a on ospale hleděl na stránky knihy, poprvé se setkal s Jelenou. A pak ji, o mnoho let později, spatřil tady, v nejslavnější galerii na světě.

„Bylo nebylo, za devaterými horami a devaterými řekami, žila jedna děvečka,“ začínal její příběh a on nikdy nezapomněl, jak měkce zněl matčin hlas, když mu ho vyprávěla. „Jelena byla moc krásná, ale měla chudé a nemocné rodiče, a tak se musela celé dny ohánět a starat se o hospodářství. Až přišla krutá zima a oni neměli co jíst. Jeleně tedy nezbylo nic jiného, než se vydat na cestu do carova paláce a požádat o pomoc. Putovala zasněženou krajinou a potkala jestřába, který se zhrozil a radil jí, aby se paláci raději vyhnula. Pak potkala lišku a ta zanaříkala, že v paláci ji čeká jen neštěstí. A potkala i medvěda a ten zabručel, že na trůně už nesedí car, ale drak Smrtihlav a tvrdě vládne celému království. Jelena však pokračovala v cestě.“

V této chvíli Prostřáček Stěpa většinou usnul. Zřejmě však nebyl jediný, komu Jelena utkvěla v paměti, protože v jedné z místností Ermitáže narazil na obraz, který se ve výšce jeho očí táhl po celé šířce sálu, a na kterém dívka zachumlaná v kabátu bloudí hlubokým zasněženým lesem a na cestu si svítí skomírající lucernou. Když si Prostřáček Stěpa dílo prohlédl důkladněji, dokonce našel i jestřába sedícího na větvi, lišku schovávající se za břízou a medvěda vykukujícího zpoza remízku.

Prostřáček Stěpa věděl, jak Jelenin příběh končí, na obraze ale dívka navždy kráčela vstříc draku Smrtihlavovi a bylo jí souzeno tam nikdy nedoputovat.

A přesto ji viděl vystoupit z obrazu a hledat cestu vylidněnými chodbami galerie. Prostřáček Stěpa zrovna vytíral podlahu v sálu ruských klasiků 20. století, když se ve vedlejší místnosti zamihotalo slabé světlo. Nahlédl dovnitř a spatřil ji, bledou a jaksi neskutečnou. Působila křehce jako průsvitný papír, a jak se vzdalovala od svého života ohraničeného rámem, jestřáb, liška a medvěd na obraze osaměli.

Prostřáček Stěpa ji následoval ze sálu do sálu a nabízel jí svou pomoc, ale Jelena se k němu ani jedinkrát neobrátila. Moc rád by jí vysvětlil, že se zatoulala do jiného světa, z daleké říše pohádek do moderní doby, ve které si lidé o pohádkách už jen vyprávějí. Moc rád by jí řekl, že všechno dobře dopadne a ona nakonec vysvobodí prince ze zakletí dračího těla a budou spolu žít navěky a šťastně. Jelena však jako by ho neslyšela a dál odhodlaně hledala cestu k záchraně.

Dalšího dne vyprávěl Prostřáček Stěpa o dívce komukoli, komu stálo za to ho alespoň vyslechnout. Setkal se ale jen s neochotou a netrpělivostí. V úterý odpoledne se však Ermitáží rozlehl překvapený výkřik. Anton Ignat'jevič Čornyj, velký znalec a obdivovatel umění z Moskvy, tím povykem vyděsil všechny návštěvníky v sále, o to víc, když vzápětí vyběhl z místnosti a hlasitě se dovolával kohokoli ze zaměstnanců. Narazil na znuděného Sergeje, který za sebou právě zavřel dveře k toaletám pro personál, kde si tajně dopřával cigaretu, zatímco Prostřáček Stěpa za něj dělal všechnu práci.

Anton Ignatjevič popadl Sergeje za rukáv uniformy, kamsi ho táhl a rozrušeně cosi drmolil o podvodech a záhadách. Zastavili se až před tím stejným obrazem, u kterého Sergeje včera zdržoval ten poblázněný obr.

„Podívejte! Takhle to přece nemá být! Takhle to Vasněcov nenamaloval!“ vykřikoval pan Čornyj a vysvětlil zaraženému Sergejovi, že dívka byla na obraze zpodobněná na začátku cesty, kdežto tady se bloudící Jelena nachází na úplně opačné straně stezky, což, jak jistě drahý zaměstnanec galerie uzná, buďto není možné nebo se právě stali svědky prachsprostého podvodu.

Prostřáček Stěpa ty dva z dálky pozoroval a usmíval se. Jelena tedy nakonec možná do království dorazí.

WILLI: Horácio, ty mi něco tajíš!

„Jsou tu dva důvody, proč ti nevěřím!“

Horácio se při slovech šéfové zavrtěl na židli. Chtěl zapírat, ale nikdy mu to nešlo. Ani tentokrát. Provinile hleděl do hrnku od čaje a špičkou ukazováčku jezdil po okraji stolu. Kotrbová mezitím došla k oknu, odkud se zadívala do ulice pod galerií.

„Někdy si říkám, že bych tě měla na hodinu vyhodit. Jenže ty jsi takový trouba, že si tě nemůžu vzít na svědomí!“ Otočila se k Horáciovi čelem. Kdyby pohled zabíjel, měl by teď provrtané dvě díry v hlavě.

„Paní Kateřino, mě to strašně mrzí.“ Horácio popotáhnul nosem a začal si prohrabávat kapsy.

„Tumáš!“ Šéfová otevřela šuplík u stolu, aby mu podala papírový kapesník. Ten se v jeho obrovských tlapách skoro ztrácel. Napadlo ji, jestli se mu do něj vůbec vejde nos. Když zafrkal, raději odvrátila zrak, a pokračovala.

„Zaprvé, nikdo jiný tu nebyl. Jenom ty.“

„Ještě tu byl Gordon...“

„Koně nepočítám! Ačkoliv, kdyby šlo o rozum, jste na tom zhruba stejně.“

„Je to můj kamarád, není to jenom zvíře. Rád s ním pracuju!“ Horácio se při vzpomínce na černého poníka usmál. Byli nerozlučnou dvojicí od doby, kdy nastoupil. Jejich doprovodný program pro děti je možná oblíbenější, než celá galerie. Dokáží vydělat víc, než všichni ostatní dohromady.

Zatím se bát o místo nemusel. Jenže tentokrát to asi přehnal. Ačkoliv, neprovedl nic schválně. Úsměv se z jeho dobrácké tváře vytratil stejně rychle, jako se na ní objevil.

Kotrbová nespokojeně zavrtěla hlavou a s rukama v bok pokračovala.

„Za druhé, s tak těžkou věcí by nikdo jiný, než ty, nepohnul. Natož aby ji otočil na druhou stranu!“

Horácio se skromně zaculil, ale pak ho napadlo, že zrovna toto nebylo myšleno jako pochvala.

„Když on pak vypadal tak nějak divně. Já bych se na jeho místě asi taky styděl...“

„Pane bože!“ Kotrbová se plácla do čela a s očima obrácenýma v sloup si sedla na židli proti Horáciovi. Chvilí lapala po dechu, než se uklidnila. Pak ji napadlo, že se vlastně přiznal. Jen ještě nevěděla, co se odehrálo.

„Chceš ještě nalít?“ Zvedla ze stolu konev s čajem a s tázavým výrazem jí zahoupala Horáciovi před očima.

Horácio s blaženým výrazem souhlasně kývnul. Konev paní Kateřiny bývala vždy plná heřmánkového čaje oslazeného medem. Miloval ho a byl ochotný pro něj udělat všechno.

„Tak povídej,“ dolila mu hrnek až po okraj. „Ráno jsem přišla do práce a první co vidím, jsou křídla a hýždě boha Eroze proti dveřím. Klenot naší antické sbírky stojí, jako by si chtěl ulevit do kouta.“

Horácio zvedl hrnek, aby se napil, ale položil ho zpět. Vyvalené oči bez mrkajících víček svědčily o těžkém vnitřním boji, který sváděl.

„Proč jsi s ním vůbec manipuloval?“ Kotrbová seděla za stolem s hlavou podepřenou oběma rukama a sledovala svého zaměstnance. V obrovském těle vězela v podstatě dětská duše. Za jistých okolností to byl ideální pracovník galerie. Ochotný udělat jakoukoliv práci, silný jak Herkules. Dokázal sám bez pomoci přestěhovat sbírku z jednoho patra do druhého. Hlavně když u toho nemusel myslet. Žil osaměle, nebyl problém na něj napsat noční služby, na které bylo třeba urychleně najít náhradu za nočního hlídače.

Včera odpoledne přivezli nový přírůstek do sbírky. Byla to sice jen novodobá Erosova kopie, ale ne ledajaká. V podání antického umělce byl zpodobněn především jako statný muž. Žádná rosolovitá postavička s křídly, lukem a šípy, ale skutečný samec. Anatomicky přesný, tedy až na ta křídla. Ale i ta působila úchvatně, ostatně jako celá postava.

Kotrbová se na sochu těšila, protože získala konečně přírůstek, který rozvíří místní klidné vody. První novinový článek na téma povadlého vkusu a o ohrožení morální výchovy vyšel hned po zveřejnění informace o jeho nákupu. A další články na sebe určitě nedají dlouho čekat.

Už teď zaznamenala o pětinu větší návštěvnost po dobu posledních dvou víkendů. A co teprve potom, až bude socha na svém místě.

Jenže když ji dopravce skládal z nákladního vozu, přimotal se tam noční hlídač, který právě nastupoval službu. Musela ho nechat odvézt domů s poraněnou nohou a místo něj požádala Horácia. Asi to byla chyba.

„Já jsem chtěl zajít za Gordonem, dát mu dobrou noc, ale zhasla mi baterka. Ve stáji pořád nejde světlo, už jsem to několikrát urgoval.“

To byla pravda, Kotrbová to dobře věděla. Jenže na novou elektroinstalaci prostě neměla prostředky. Navíc ta stáj vznikla poněkud živelně, z bývalé garáže. S vlastnictvím poníka galerie původně vůbec nepočítala. Priority jsou prostě nastaveny jinak.

„Šel jsem do kanceláře, abych si vzal jinou, ale cestou se mi vysypaly drobné.“ Horácio nešťastně pokrčil rameny. „Lovil jsem klíče z kapsy a obrátil jí naruby. Peníze se mi zakutálely za tu sochu.“

Kotrbová si vzdychla. „No a co dál? Jestli jsi kvůli tomu tu sochu odtáhnul, proč jsi jí nevrátil na místo tak, jak stála před tím?“

„No, já bych jí tam pak vrátil, ale potom jsem už nemohl.“

„Nemohl proč?“ Kotrbová zpozorněla. Tohle se jí nelíbilo.

„Já jsem ho chtěl jenom trochu pootočit, abych se za něj dostal“, Horácio najednou nevěděl kam s očima, „ale jak jsem koukal po těch drobných, tak jsem se nepodíval, za co tu sochu otáčím...“

Ted' už sděl na židli zkroucený tak, že ho byla sotva polovina. Kotrbová se k němu s hrůzou v očích naklonila a jen tiše syčela přes zuby.

„Horácio, jestli jsi mu něco provedl, tak tě na mou duši...“

Horácio sklonil hlavu a když zašeptal, Kotrbové se zhroutil svět.

„Ono to teda vydrželo docela dost, ale jak jsem zabral víc, tak to ruplo a zůstalo mi to v ruce. Já ho tam tak nemohl nechat. Takovej dokonalej bůh si to nezaslouží. Tak jsem ho pak otočil zády.“

MIREK

„Jsou tu dva důvody, proč ti nevěřím!“ rozohnil se drobný tloušťík nad kolegovým tvrzením. Přesvědčen, že se jedná o další z řady nevkusných žertů, kterými se Richard, čas od času, bavil. „Podle svědeckých výpovědí ho naposledy spatřili v Messině, pár dní před zemětřesením a ani tým specialistů ho přes veškerou snahu neobjevil a za druhé bych se o něm dověděl hned, jak dorazil, kdyby dorazil.“

„Odtud?“ poškleboval se malému chlapíkovi u stolu Richard. „Možná tak, kdybys z kanceláře občas vystrčil nos. Kamaráde, když z té své díry nevylezeš, nic se k tobě nedonese.“

„To by se neututlalo. Tohle ne.“

„Václave, neblázni. O tomhle bych opravdu nežertoval. Když dorazil, byl jsem u toho jen já a archivář Eglbert.“

„A mám tě! Teď ses prozradil. Kdyby u toho Eglbert byl, řekne mi to.“

„Neřekne. Chtěl za tebou běžet, to máš recht, ale musel mi slíbit, že nic neprozradí. Dokud si nebudeme jisti, že je to opravdu on. Nechtěli jsme ti dávat falešnou naději. Dnes ale dorazily výsledky testů a hovoří jasně.“

Před tloušťíkem přistálo potvrzení z laboratoře. Oči se mu rozšířily a odulý ret rozklepal. Křečovitě sevřel list papíru, aby mu zprávu nikdo nesebral. Musel ho vidět. Hned. Přesvědčit se na vlastní oči.

„Kde je?!“

A Richard mu to s radostí sdělil.

Pak už by nikdo Václava neudržel na místě. Po letech marného pátrání se již vzdal veškeré naděje. Myslel si, že je ztracený, nadobro pohřbený někde v troskách. Ale pokud by to byl opravdu on, zbláznil by se štěstím. Když sbíhal ze schodů, připomínal kolébavým během přerostlého tučňáka. Klepal se nedočkavostí a nejistotou. Když doběhl ke dveřím, zhluboka se nadechl, zavřel oči a stiskl kliku.

Oči se mu leskly slzami. Opravdu je to ON. Nyní už nepochyboval. Znovu a znovu se vracel, aby se na něj podíval. Nemohl od něj odtrhnout pohled. Sledoval pole zalité večerním světlem, siláka, jak se naklání ke koni ve snaze přemluvit znavené zvíře k pohybu. Obdivoval světlem prokreslené šlachovité tělo. Pokoušel si vryt do paměti každický detail jeho zvláštní deformované tváře, něhu a laskavost, která z ní vyzařovala i přes prostoduchý úsměv blázna.

Václav se otočil na kolegu: „Richard, měl jsi pravdu, je to ON. Bláznivý silák. Ztracený Rembrandt. Unikát do naší sbírky.“

JERRY: Obraz

Jsou jen dva důvody, proč ti nevěřím, pomyslel si starší pán v trochu pomačkaném obleku s prošedivělým plnovousem a poněkud delšími rozježenými vlasy, který jako by do vesnické hospody zabloudil omylem. Táta muže v sepraných montérkách, který seděl naproti němu, byl předsedou stranické organizace v družstvu a zakladatelem Revolučních gard. A pak, celá jejich rodina byla na peníze a lidé, kteří se dají koupit, nikdy nejsou spolehliví. Jenže neměl na výběr. Zhluboka se nadechl.

„Podívej, Josef, přece mne znáš. Nechci po tobě nic špatného a dobře ti za to zaplatím. A když o všem budeš mlčet, nikdo se nic nedoví.“

Léto roku 1953 bylo zvláštní. Země se pomalu vzpamatovala ze smrti dvou politiků, z veřejných budov už zmizely černé prapory a tmavé stužky u oficiálních portrétů. Lidé se stále ještě báli promluvit nahlas a život byl těžký i osm let po válce.

Vesnička Stránov si ale žila svým vlastním životem. Zemědělské družstvo jakžtakž fungovalo a místní lidé už věděli, jak se o sebe postarat. Ani měnová reforma, která v červnu proběhla, nějak moc vesnici nezasáhla. Stejně se tu nikdo milionářem nestal.

Nebylo tu vlastně nic, jen na návrší nedaleko lesa stál malý zámeček, odkud s velkou slávou před pěti lety vyhnali s potupou jeho majitele. Rod Ansbachů tu žil několik generací docela poklidně a starý pan Leopold Ansbach s oblibou chodil na procházky nejen po okolí, ale často i do vesnice. Popovídal si s místními, někdy zašel i na pivo do místní restaurace. Celkem v klidu a bez problémů tudy prošla válečná léta, až chvíli po válce se probuzení vesničtí revolucionáři rozhodli, že tu šlechtu nechtějí. A do druhého dne se majitel zámečku se svojí ženou, komorníkem a trochou osobních věcí stěhoval kamsi na území poraženého Německa. Až později zjistil, že se dostal do sovětské okupační zóny a v říjnu 1949 se všichni stali občany nově založené Německé demokratické republiky. Hraběti Ansbachovi i ostatním to ani nevadilo, protože už chtěli svůj klid a v domku, který dostali přidělen, si žili celkem skromně, ale spokojeně.

Zámeček ve Stránově slavnostně zamkli obrovským klíčem, uložili ho do trezoru a poté, co oslavili odchod nenáviděné šlechty, se začalo přemýšlet, co s ním dál. Během mnoha schůzí a hospodských diskusí se rozhodlo vybudovat v něm uměleckou galerii s obrazy v duchu socialistického realismu. Už se nějak neuvážilo, co dál a že investice do takového nápadu by přesahovala obecní fi-

nanční možnosti. Takže jednou za týden se jeden z občanů, bývalý ponocný, přicházel přesvědčit, že opuštěný zámek dále tiše chátrá.

„Přece mne znáš,“ prohodil muž v obleku.

„Já vím, dělal jste panu hraběti sluhu.“ Muž nakrčil nos.

„Prosím tě, Josef, co já byl za sluhu, spíš jsem starému pánovi dělal kamaráda a spoluhráče při licitovaném mariáši. A nemohl jsem ho opustit. Po letech se naskytla možnost, na chvíli se vrátit...“

Opravdu, byla to veliká událost, o které psaly i krajské noviny. Delegace pokrokových zemědělců z východního Německa se přijela podívat na český venkov, aby se přesvědčila, jak fungují a rozvíjejí se nedávno založená zemědělská družstva. Protože nebylo možné prověřit a uhlídat každého, kdo celou skupinu tvořil, podařilo se jednomu z jejich členů nepozorovaně vyklouznout a objevit se v sousední vesnici.

Josef naproti němu zamyšleně točil půllitrem po igelitovém ubrusu.

„Mně se to celé nějak nezdá. Pracuju v družstvu, nějaké peníze si vydělám, a co jinak.“

Bývalý komorník se naklonil přes stůl.

„Jen blázni a koně pracují, když ti tady nabízím práci na půl hodiny, vyděláš si víc, než v družstvu za měsíc.“

Josef se rozhlédl okolo. Byl tu klid, hostinský zadumaně vyhlížel z okna a nepříliš čistou utěrkou leštil prázdné sklenice. U stolu pod portrétem usměvavého družstevníka držícího snop obilí se hádali dva výměnkáři nad poloprázdnými půllitry zvětralého piva.

Přikývl.

„Fajn Josef, já věděl, že mne nezklameš. Starý pán už moc radostí na tom světě nemá. Tak podívej. Potřebuji, abys sehnal dlouhý žebřík. Vylezeš do jednoho okna našeho bývalého zámku. Jsi šikovný, okna jsou jen jednoduchá, nějak se dostaneš dovnitř. Nikdo tam nikde nehlídá, nemusíš se bát. A dostaneš se na chodbu, kde je galerie rodu Ansbachů, visí tam obrazy, jsou tam nějaká brnění a tak. Na stěně skoro naproti oknu visí obrázek. Má velikost tak šedesát na třicet centimetrů a vypadá takhle.“

Z náprsní kapsy vytáhl na několikrát přeložený list papíru s černobílým portrétem vousatého muže.

„Ten sundáš a vrátíš se s ním zpátky, já na tebe v parku počkám. Je to jeden z předků pana hraběte a pan Ansbach by ho chtěl mít zase zpátky. A tím to pro tebe skončí, já už se postarám o ostatní. Ale musí to být dnes v noci, my se zítra ráno zase vracíme zpět.“

„Dnes?“ Josef se podíval z okna, kde se na obloze začala kupit mohutná bouřková mračna.

Bývalý komorník přikývl. „Tohle bude počasí jako stvořené pro lupiče. A dostaneš solidní výplatu, v korunách nebo v markách, jak je libo.“

„Spíš v markách, víte, jak to je teď u nás s penězi.“

Muž v obleku pokýval hlavou.

„Pamatuji si, jak váš prezident republiky prohlásil, že měnová reforma nebude. A byla druhý den.“ Pozvedl nedopité pivo.

„Dobrá, jsme domluvení. Dnes v půl dvanácté v parku u zámku. Nezapomeň na ten žebřík.“

Přitukli si a sklo zacinkalo.

Večer se zatáhlo hodně brzo. Po desáté se zvedl silný vítr a déšť začal hned poté. V půl dvanácté už nad Stránovem létaly blesky a hřmělo téměř nepřetržitě. Proto byli všichni raději v bezpečí svých domovů a osamělý muž, jdoucí s dlouhým žebříkem na rameni k zámku nebudil pozornost.

„Skvělé, jsi tu. Podívej. To okno ve druhém patře, třetí od okapové roury vpravo. Tam se musíš dostat. Až ho otevřeš, podívej se na zeď naproti. Uvidíš ten portrét. Sundáš ho a zabalíš do téhle nepromokavé látky. Potom se vrátíš, okno zavřeš, jak to půjde, a obrázek mi předáš. Dostaneš slíbenou odměnu.“

„Nechcete tam vylézt sám?“ Josef se přece jen trochu bál. Bývalý komorník se na něho podíval.

„Příteli, já už jsem trochu starý na to lézt po žebříku do patra.“

„Tak dobrá, když jsem vám to slíbil...“

Ještě jednou se rozhlédl a pak opřel žebřík o zeď těsně pod oknem. I po mokřích stupíncích vylezl docela obratně. Cinknutí skla zaniklo v rachotu hromu a během několika vteřin otevřel okenní kličku zvenčí a zmizel uvnitř.

Prázdná chodba působila strašidelným dojmem. Okny v galerii zářily blesky z bouřky přímo nad vesnicí. V těžkém vzduchu byla lehce cítit plíseň a vlhko.

Josef se rychle rozhlédl. Kruci, ten obrázek by měl být někde tady. V bliknutí blesku ho uviděl opravdu tam, kde měl být. Malý, o něco víc než půlmetrový v jednoduchém dřevěném rámu.

Sáhl na něj a přitom se trochu otřásl. Přece jen, všudypřítomná vlhkost byla cítit i na zarámovaném portrétu.

Sejmul ho ze zdi a proti světlu, které dopadalo z pootevřeného okna, si ho prohlédl. A po zádech mu přeběhl mráz. Plátno bylo prázdné, téměř černé, jen v horních rozích obrazu svítily dva erby. Jeden s černou orlicí a druhý se třemi květy heraldických lilií.

Za sebou uslyšel zachrastění, jako kdyby se třel kov o kov. S obrazem v ruce se prudce otočil.

Za ním stál vysoký vousatý muž s královskou korunou na hlavě, oblečený v dlouhé, zlatě vyšívaném plášti. V pravé ruce držel napřažený meč a v levé zlatě zářící jablko s křížem. Nepohnul se, jen jeho oči se s nesmírnou zlobou dívaly přímo na něj.

Josef vykřikl a jeho hlas byl slyšet až dolů, pod okno do zámeckého parku. Až příliš prudce pohodil obraz k oknu a téměř proletěl k žebříku. Sjel po něm jako blesk.

„Co se děje?“

„Bylo tam strašidlo, už po mně nic nechtějte, ani za živý svět.“

Zmizel kamsi do deště. Bývalý komorník hraběte Ansbacha pokrčil rameny. Snahu měl, bohužel starý pán nebude mít obraz svého předka. Nechal všechno tak a ohrnul si víc límec svého kabátu.

Rozbitým oknem přšelo na obraz nepořádně opřený o stěnu. Byl klid a bouře pomalu ustupovala...

Žebřík, opřený o zeď zámečku Stránov byl samozřejmě natolik nápadný, že byl k celé záležitosti povolán nadpraporčík Sláma z obvodního oddělení SNB. Byl

to obrovský chlap, který by mohl přehazovat vagóny z jedné koleje na druhou. Ale práce mu příliš nevoněla, a tak se chopil první příležitosti, absolvoval kurs SNB a stal se důležitým mužem v uniformě. Jeho dva podřízení na obvodním se shodli, že je sice velký a silný, ale hlupák.

„Tak copak se tady stalo?“ Nadpraporčík se rozhlížel po dlouhé galerii a pak vzal do ruky obraz, opřený o zeď. Obraz muže v plášti s mečem a říšským jablkem v rukou dostal deštěm docela zabrat.

Bývalý ponocný Vítek stál před ním téměř v pozoru a rozpačitě chrastil klíči v ruce.

„Inu, soudruhu praporčíku, dnes ráno mi říkali sousedi, že tu je opřený obecní žebřík a okno v patře rozbité. Šel jsem se podívat sem do chodby a našel jsem to takhle.“

„Ten obraz je odkud?“ Nadpraporčík se zatvářil přísně. „Tady, visí vždycky na téhle zdi. Jak se dostal k oknu, nevím.“

„A ztratilo se něco?“ Pan Vítek zavrtěl hlavou.

„Tady toho už moc nezbylo...“

Muž v uniformě se podíval na obraz pořádně.

„Co to je za mazanici? Kdoví, kdo to maloval. Tady dole je podepsaný nějaký Němec. Nojo, my se těch Němců nez bavíme. Beztak to byl nějaký nácek, jako všechna ta zámecká verbež.“

Koukněte, tady asi nic nevymyslíme. Obraz je stejně docela zničený, šoupněte ho někam do komory, ať ho nikdo nevidí. A to okno dejte zasklít. Nejvyšší čas, aby v tomhle domě bylo něco pořádného.“

Odešli. Portrét Karla Velikého, který roku 1503 namaloval Albrecht Dürer, skončil mezi pytlí cementu, cihlami a prkny, které sem kdysi nastěhovali, aby byl materiál na plánovanou budoucí rekonstrukci, která se ale nikdy nekonala.

2017

Téma: Jezdit bez mapy se
nevyplácí.

Místo: bazén

První věta: Probudilo ji ticho.

LUCKA: Hodiny

23:58

Probudilo ji ticho. V první chvíli nechápala. Plula v měsíčním světle, ve své průsvitné noční košilce, plavé vlasy se kolem ní vlnily. Napadlo jí, že musí vypadat jako mořská víla, a i když ta představa byla dětinská, tak ji potěšila. Svět kolem ní byl najednou tak přehledný. Sotva znatelné čáry okolo rýsovaly uklidňující souřadnice a ona mířila do jejich středu. Jen vzadu někde pod sebou zanechávala osamocené blikající zelené světýlko.

22:51

„Přijed!“ První zpráva na mobilu blikla ve chvíli, kdy Marek, právě osprchovaný, jen s ručníkem přes ramena vcházel do ložnice. Nejdřív tomu nerozuměl, vlastně nechtěl tomu rozumět. Těšil se, že se konečně vyspí.

Co to má, sakra, zase znamenat? Přeci si to jasně řekli.

Marek si dřel froté ručníkem svá široká, krásně stavěná záda, až se mu na nich začaly dělat červené pruhy. Chtělo se mu zařvat. Místo toho zamířil zpátky chodbou do obývacího pokoje a nahý si u baru nalil sklenku whisky. S douškem pálicí tekutiny se jeho mysl pomalu uklidňovala.

Má cenu vůbec s Karolínou ještě něco zkoušet? To mu nikdy nedá aspoň chvíli pokoj?

Nepojede, rozhodl se.

Prostě k ní nepojede. Včera si dali nějaká pravidla, nemůže sebou nechat takhle manipulovat. Na Karolíniny nápady už prostě nemá náladu. Nejlepší bude, když se rozejdou a bude mít od ní nadobro klid. S druhou skleničku whisky nabyl původní rovnováhy a rozhodl se, že mobil na noc vypne.

Když se vracel do ložnice, zelené světlo na nočním stolku zablikalo podruhé a jakmile telefon zvedl, na displeji se objevil obrázek. Něco mu připomínal. Snad scénu z nějakého filmu. Marek na něj v jednom nekonečně dlouhém okamžiku zíral, ve druhém na nahé tělo natahoval džíny a s trikem v jedné ruce a klíčky od auta v druhé uháněl po schodech paneláku dolů.

Vzdálenost mezi dvěma okresními městy, kde s Karolínou žili, urazil autem v rekordním čase. V hlavě měl stále obrázek zprávy na messengeru, jen na místě dívky z obrázku viděl Karolínu. Svoji plavovlasou Karolínu, kterou miloval a nesnášel zároveň. Karolínu, neustále si črtající své skvělé nápady do skicáků, Karolínu, zachraňující všechny potřebné, tak nejistou v chaosu běžného života.

Nebyla doma. Prázdnota v bytě, která po ní zůstala, civěla na Marka jako na vetřelce. Stejně jako bílá stránka skicáku na stole. Otočil o list nazpět, byl tam. Obrázek, který snad před půlhodinou načrtl a který mu poslala na messenger. Vytrhl ho ze skicáku. Musí jí okamžitě zavolat, vzpamatoval se. Ale Markův mobil neúčastně poblikával na jeho nočním stolku.

Voda, indicií byla voda. To bylo zřejmé. Seděl v autě a přemýšlel, kde je tu nejbližší voda. Chyběl mu mobil a chyběla mu mapa. Na obrázku to byla řeka, ale městečkem řeka netekla. Jen potok, dole pod náměstím. A ten byl malý. To ne, to nebude to místo. Rozjel se, aniž by věděl kam, a mozek, ačkoli vařil na plné obrátky, ne a ne něco vymyslet. Chtělo by to mapu... Za městem je rybník, dohadoval se, ale to je poměrně daleko. A protože neměl lepší nápad, vyjel tím směrem. Cestou z města si vzpomněl na zatopený lom. Kudy se k němu dostat? Ten nebude tak daleko. Kam dřív? Lom? Rybník? Nebo ještě nějaká jiná voda? Kdyby měl aspoň tu pitomou mapu...

22:50

Karolína tušila, že se na ten film neměla znovu dívat. Neměla se na něj dívat zvláště po včerejší hádce s Markem.

„Přijed’,” napsala mu do zprávy a vzápětí toho litovala.

Je všem na obtíž a lepší už to s ní nebude. Zapálila si cigaretu.

Jako ona.

Automaticky začala črtat scénu z filmu, která ji tak přitahovala.

Žena, která už nemůže dál. Žena, která ví, co musí udělat.

Mobil mlčel. Udělá to pro něj. Je mu na obtíž, včera jí to řekl. Pokolikáté už? A má pravdu. Je všem na obtíž.

Vyfotila Markovi svůj obrázek a zprávu odeslala.

Tak jak byla, v noční košilce vyšla z bytu, jen v ruce držela telefon. Pomalu pro-

cházela tichou částí města. Nakonec se protáhla dírou v plotě městského koupaliště a za chvíli už stála u okraje bazénu.

„Odpusť mi, dělám to pro tebe,“ vyťukala do mlčícího mobilu.

23:58

Koupaliště! Marek to téměř vykřikl. To má nejbliž... Dupl na brzdu.

Skica Virginie Woolfové vstupující do řeky se mu z palubní desky zvolna snesla do klína.

LEONKA: Kup si mapu!

Probudilo ji ticho. Ležela na dně v bazénu a pochopila, že jezdit bez mapy se nevyplácí.

VOJTA: Nechte mě spát

Probudilo ji ticho.

Cítila tlak řetězů a přes prosakující roubík i krev v puse.

Zkoušela volat o pomoc, ale její mumlání přerušila střelba, výbuchy granátů a dopady řvoucích těl někde v dálce.

Kdosi jí vrazil pistoli pod bradu. Dívala se zblízka do očí mladíka umírajícího hrůzou.

Tak modré... jako mé dcerky...

„Soldat, kděs Rigadnik?“

Co je rigadnik? Co po mě chceš?

Mladík vystřelil do hlíny u její hlavy.

Podmínky zřeknutí odpovědnosti... vstupuji na válečné území dobrovolně... jen v doprovodu spojeneckých jednotek... vyznačené mapou, kterou mám vždy u sebe. Proč jsem tak paličatá...

Ucítila tlak železa na pravém koleni a ruštinou pronesený požadavek, ať prozradí polohu velitele vzbouřenců Nikolaj Rigadnika.

Zavrtěla hlavou a po výstřelu omdlela bolestí.

Kam mě táhneš... tohle je... tedy byl hotelový bazén?

„Kapitan! Problema!“

Nemávej mou průkazkou... jsem novinářka... proč na tebe ti vojáci řvou?

Nikam mě nenos. A přestaň se mi omlouvat.

Před dopadem na dno bazénu jí proběhl život před očima.

První lásky.

Vysněná práce v redakci.

Slib manželovi, že zná mapu z paměti a nebude se nikde toulat.

Poslední pusa na tvář jejím dětem.

Probudilo ji ticho.

A v tichu šla opět spát.

JERRY: Prsten

Probudilo ji ticho. Vlastně nebylo úplné ticho, rušilo jej jen jakési pravidelné odkapávání vody, které ale znělo jako údery kladiva.

Ztěžka otočila hlavou a pomalu se rozhlédla okolo sebe skrz clonu mokrých zplihlých vlasů.

Noční déšť se změnil v lehké mrholení a tma ustupovala kalnému svítání. Ležela v prázdném, zanedbaném zahradním bazénu, který kdysi sloužil jako zahradní okrasa. Pískovcová socha uprostřed představovala jakousi mýtickou postavu se džbánem v ruce. Asi z něj kdysi vytékal proud vody, ale dnes z něj zbyly jen kapky vody, které dopadaly na kus zkrouceného plechu s úpornou pravidelností.

Pohnula se a ucítila, jak se jí do zápěstí za zády zařezává hrubá smyčka provazu. A v ještě ne úplně jasné mysli se jí začala objevovat děsivá vzpomínka na to, co předcházelo.

„Kelsy, měla by ses do Herefordu vypravit co nejdříve, ten domek na pobřeží už dlouho na prodej nebude a pan Hartley už několikrát volal, že by o něj měl opravdu zájem. Taková realitní kancelář, jako my, by s důvěrou svých klientů neměla hazardovat.“

Pan Rogers, spolumajitel realitní kanceláře Rogers, Butler a spol. byl typem opravdového britského gentlemana, kterého nikdy nikdo neviděl jinak, než v klasickém obleku bez jedině chyby.

Kelsy Branniganová byla jednou z pěti zaměstnanců kanceláře a měla za úkol vyhledávat vhodné nemovitosti k prodeji.

„Dobrá, vypravím se do Herefordu co nejdříve, pořídím obvyklou dokumentaci a domluvím všechno potřebné. Můžete pana Hartleyho informovat, aby přišel pozítří, že bude vše připraveno.“

„Pozítří?“ Spolumajitel realitní kanceláře pozdvihl obočí. Kelsy přikývla. „Vyjedu hned, v noci se jede nejlíp. Zítra ráno tam můžu být a večer jsem zpět.“

Pan Rogers se poškrábal za uchem.

„A nezabloudíš? Silniční plán jižní Anglie nemáme a jezdit bez mapy se nevyplácí.“

„Trochu to tam znám a nezabloudím. Z Londýna na Exeter je cesta dobře značená a kde uhnout na Hereford, vím. Nebojte se o mne...“

Jen pár mil za Londýnem se spustil hustý a vytrvalý déšť. Kelsy musela zpomalit a o to víc sledovat silniční ukazatele, které ji vedly na pobřeží jihozápadního cípu ostrova. Několikrát podvědomě zašátrala do přihrádky před spolujezdcem a připomněla si slova pana Hartleyho, že bez mapy se nevyplácí jezdit. Projela Readingem a málem přehlédla dálkovou odbočku na Exeter. Déšť houstnul, na silnici se držela souvislá vrstva vody a les, kterým projížděla, se zdál nekonečný.

Tak to dál nejde. I její auto začalo chvílemi vynechávat, déšť si našel cestu i pod kapotu. Už bylo jasné, že dnes v noci do téměř sto osmdesát mil vzdáleného Herefordu nedorazí.

Clonou deště ve světle reflektorů náhle zasvítla bílá tabule se šipkou.

Clarence Basil House. Uhnula vlevo na skoro neviditelnou příjezdovou cestu. Byly to jen dvě vyjeté koleje, občas se ztrácející ve vysoké trávě, a bylo zřejmé, že tudy se příliš často nejezdí.

Naštěstí to nebylo daleko a za druhou zatáčkou se před ní objevila trochu zašlá kovaná brána s nepříjemně vyhlížejícími bronzovými lvy držícími v tlapách napřážené sekery.

Branka vedle vchodu byla pootevřená. Temný dům, který se rýsoval proti tmavé obloze, působil zlověstným dojmem. Nad vstupními dveřmi se ve větru komíhaly dvě lampy, které na první pohled vypadaly jako petrolejové. A v jednom z oken prvního patra blikalo mihotavé světélko. Celek vyhlížel skoro jako dějiště starých strašidelných románů.

Kelsy zastavila svůj vůz před branou a vystoupila. Během několika okamžiků promokla až na kůži a zároveň se rozklepala zimou. Přeběhla křivolaké nádvoří, vydlážděné nepravidelnými kameny a opřela se oběma rukama o těžké dubové dveře s vyřezávanými ornamenty.

Otevřely se až příliš lehce.

„Vítej, Kelsy, už je to hodně dávno. Jsem rád, že sis našla konečně cestu domů...“

Vyděsila se. Uprostřed vstupní haly stála temná postava v dlouhém tmavém plášti se svícem v ruce, jediná svíčka se neúspěšně snažila zaplašit okolní stíny.

Muž se několika pomalými kroky přiblížil. Plamínek svíčky ozářil jeho tvář. Byla křídově bílá, orámovaná černými hustými vlasy a tmavým plnovousem. Jeho oči svítily zvláštním, načervenalým jasem.

„Promiňte, ale já... ztratila jsem v tom lijáku cestu a zabloudila. Jen jsem chtěla poprosit, jestli bych tu nemohla počkat, až se přežene, nechci vás obtěžovat.“

Muž se potichu zasmál.

„Ale Kelsy, ty jsi tu přece doma a už nemusíš odejít. Čekal jsem na tuhle chvíli hodně dlouho a všechno jsem tu zachoval stejně, jak si pamatuješ. I ten zahradní bazének jsem nechal, aby ses tu cítila dobře. Čeká na tebe...“

„Ale to je nějaký omyl, já jen projíždím okolo...“

Muž se zamračil a jakoby ještě povyrostl.

„Tak tohle je tvůj vděk?“

Muž přiskočil blíž plavným, jakoby hadím pohybem.

„Zůstaneš tady!“

Kelsy ucítila zvláštní ostře kořeněnou vůni a v okamžiku se propadla do černé husté tmy.

Na dně prázdného bazénu byla spousta nečistot, zeleného slizu a zahnívajících listů, které se začaly objevovat až v kalném ránu.

Kelsy pomalu přicházela k sobě a pokoušela se vstát. Na vratkých nohou se postavila u okraje bazénu a rozhlédla se. Okolo bylo prázdné a mrtvé a i dům v ranním pološeru vypadal tak nějak jinak. Okna středního křídla byla občas bez skel, vstupní dveře byly napůl vyvrácené ve veřejích a všechno vypadalo mnohem starší a nevlídné.

Otočila se k výstupku na podstavci pískovcové sochy uprostřed bazénu. Ruce za zády byly svázané dost narychlo, takže stačilo několik rychlých pohybů a byla volná. Ale nechtěla tu trávit ani o minutu déle.

Seržant Mallory se zřejmým odporem shlížel na podivně schoulenou, promočenou ženu, která se hned ráno objevila na policejní služebně v Tisbury. Zhluboka si povzdechl.

„Takže, jmenujete se Kelsy Branniganová a chcete ohlásit, že jste dnes v noci navštívila Clarence Basil House, kde jste se chtěla ukrýt před nepříznivým počasím.“

Kelsy přikývla a pokusila se trochu usmát.

„Dobrá, až sem tomu jsem ochoten věřit i když už i to je trochu divné. Ale potom tvrdíte, že jste nechala svoje vozidlo před branou a vstoupila dovnitř. Ve vstupní hale jste se dostala do konfliktu s mužem v dlouhém tmavém plášti, který vás přivítal jako svou ztracenou příbuznou, hovořil cosi zmateného o zahradním bazénu a potom vás omámil neznámou látkou.“

Dnes ráno jste se probudila se svázanýma rukama v tom řečeném zahradním bazénu, podařilo se vám pouta přerazit a uprchla jste. Nevěděla jste, kterým směrem utíkáte, až jste se ocitla na okraji Tisbury. Shrnul jsem to v podstatě správně?“

„Ano, je to tak.“ Malá louže dešťové vody pod ní se pomalu zvětšovala. Seržant ji znechuceně pozoroval.

„Víte, to je opravdu zajímavé. Ted' vám tedy povím, co vy ještě nevíte. Nemovitost Clarence Basil House opravdu existuje. Bohužel pro vás už je více než padesát let opuštěná, chátrá a jako taková je zcela neprodejná. Samozřejmě v ní nikdo nebydlí, takže ani ten, koho jste mi tu ted' popsala. Nicméně, máte pravdu v něčem jiném.“

Sáhl do psacího stolu a vytáhnul malou knížku s barevnými deskami.

„Kdysi sepsal jeden místní rodák tuhle publikaci, jsou to dějiny okresu Tisbury. Zajímavé počtení, samozřejmě s obrázky. A tenhle vás bude zajímat. Je to reprodukce obrazu z místní galerie v Salisbury.“

Podal otevřenou knihu Kelsy. Podívala se na obraz a vytřeštila oči.

„Tohle, to je přece...“

Mallory se spokojeně usmál.

„Pán na obrázku se jmenuje Clarence Basil Brannigan, poslední majitel domu. Zemřel před padesáti lety za podivných okolností jedné bouřlivé noci. Nikdy se jeho smrt neobjasnila. Vedle něj v křesle sedí jeho dcera. Možná že vás překvapí, že se jmenovala Kelsy Branniganová. Našli ji utopenou v zahradním bazénu pár dní před smrtí svého otce. Podívejte se na ni blíž...”

„Ale... to jsem přece já!”

Kelsy zbledla.

Seržant Mallory zaklapl knížku a pokrčil rameny.

„Podívejte, uzavřeme to. Jsme normální, dospělí lidé a je jedenadvacáté století. A vy jste v dešti zabloudila a objevila jste se tady u nás. Osušte se, moje žena vám uvaří hodně silnou kávu a vydejte se na další cestu. Kolega Brown se postará o vaše auto a přiveze ho sem. Ale jestli chcete, tady tou ulicí se dostanete ke hřbitovu, hrob najdete snadno...”

Basil Cecil Brannigan, 1904 – 1957

Kelsy Branniganová, 1930 – 1957

Kelsy ke hrobu přišla trochu v rozpacích a vlastně netušila, co tu vlastně dělá. Ale měla takový pocit, že to přece jen Basilu Cecilovi dluží, ať už se k nezachoval právě nejlíp.

Postála před ním a pak se trochu nemotorně pokusila setřít vodu z náhrobku a narovnat květináč s převrženou květinou...

V hlíně se cosi zalesklo. Sáhla na ten předmět, omytý nočním deštěm. Byl to prsten. Prohlížela si ho s nedůvěrou, a pak s rostoucím zmatkem. Na plošce prstenu byl ve zlatě vyrytý erb se dvěma lvy, držícími v ruce sekery. A na vnitřní straně byl vyrytý nápis.

Pro Kelsy – táta...

MARKÉT: Vílí kruh

Probudilo ji ticho. Náhlá absence jakéhokoliv zvuku byla tak nezvyklá, až sebou trhla a zjistila, že stále leží na lehátku a to ostatní byl nejspíš jen sen. Něco se ale přece jen změnilo. Cvrčci ztichli, vítr se už neproháněl v korunách stromů a denní světlo vyprchalo stejně rychle jako nekvalitní parfém. S překvapením si uvědomila, že musela spát několik hodin.

Její malátná mysl se pomalu začala navracet do reality. Vybavila si, že se s Ethanelem pohádali, on odjel a ona sebou plácla na lehátko u té zubožené díry v zemi, kterou ještě měla tu drzost nazývat bazénem. Chtěla na Ethana počkat a donutit ho, aby ty čisticí tablety použil okamžitě a neodkládal to na později, neboli přeloženo do jazyka mužů: nikdy.

„Už pěkných pár týdnů je léto, jestli sis nevšiml,“ řekla a sotva si všimla, že s každým slovem její hlas sklouzává do čím dál hysteričtějších tónů. „Já si chci konečně zaplavat v tom zatraceném bazénu! Nic jiného se tu stejně dělat nedá.“

„Už je skoro pět. Než do Scarborough dojedu, budou mít v tom obchodáku zavřeno,“ namítal Ethan.

„To je mi jedno.“ Mae si vzápětí uvědomila, jak dětinsky to znělo. Rozhodně ale nehodlala ustoupit a nechat Ethana, aby si vychutnal její nelogické argumenty a tvrdohlavé naléhání na brzké zvelebení jejich bydliště. Přestěhovali se sem na okraj lesa, do tohohle zapadákovy a domu, který vypadal všelijak, jen ne útulně, už před třemi měsíci, a když už se musela rozloučit s konejšivě křiklavými světly velkoměsta, mohl jí její muž aspoň dopřát tu radost zabíjet čas plaváním.

„Měl jsi tam zajet už dávno, a kdybys to udělal, když jsem tě o to žádala, nemusel bys teď řešit problém, jak se tam dostat včas. Vteřiny ti ubíhají.“ Podrážděně poklepala na levé zápěstí, kde lidé kdysi nosovali hodinky, v dobách, kdy ještě celé dny nezírali do smartphonů.

Viděla, jak se Ethanovy rty stáhly do úzké čárky. „No dobře, ale vezmu to přes les.“

„To tedy ne!“ zaprotestovala okamžitě. „Akorát tam zase zabloudíš a až se o pár hodin později vymotáš, tak si stejně budu moct zaplavat jenom ve vaně. A navíc nehodlám poslouchat další bláboly o vílích kruzích a divným mechu a o tom, že jsi tam někoho slyšet zpívat. Pojedeš hezky po silnici.“

Když ale Ethan nastupoval do staříckého Forda, kterého mu rodiče pořídili k osmnáctinám, Mae věděla, že natruc se k okresce ani nepřiblíží. Pak se probudila do letní noci. Ethan ani ten směšný Ford nebyli nikde k vidění a ona si začala dělat starosti.

Ethan zuřil, ale jakmile se motor auta s bručivým předemím probral, došlo mu, že to, co cítí, je spíš velmi hloupé a iracionální vzrušení. Šlápl na plyn a Ford s poskočením vyrazil po lesní cestě k Dalby Forest, podle Ethana jednoho z nejkrásnějších míst v Yorkshiru.

Mae dokázala být neústupná, když si něco vzala do hlavy, a někdy bylo nejlepší s tím nebojovat. Pokud to znamená, že se může znovu vydat do spleti vyježděných kolejí vinoucích se hlubokým lesem, pak kapituluje s radostí. Stejně se do Scarborough nedostane včas a Mae bude vyvádět, jenže proč by jí měl říkat celou pravdu. Pokusí se tam dostat, to ano, ale nijakou velkou snahu vyvíjet nehodlá.

První kmeny stromů ho přivítaly mezi sebou a brzy ho zahalilo měkké letní příšeří. Ethan se rázem ocitl v jiném světě. V jeho světě, sem patřil. Ne mezi neony a blikající nápisy neustále ho vyzývající, aby utrácel za věci, které ve skutečnosti nechce, nutící ho, aby se stal člověkem, kterým netouží být. Patřil do říše ticha, které vládnu staleté borovice a neměnné přírodní zákony. Tady je součástí něčeho většího, ne jen figurkou zredukovanou na rodné číslo a schopnost platit daně.

Čím hlouběji ho cesta vedla, tím méně jistý si byl správným směrem (existuje ale něco jako správný směr?) a tím víc se mu vlasy na zátylku ježily. On se toužil ztratit.

Když nevíte, kam jedete, objevíte něco, co byste nečekali.

A pak to zaslechl. Znovu.

Mae se mu vysmála, když jí o tom vyprávěl, ale Ethan věděl, že to žádný přelud nebyl. Dokonce to nebyl ani výplod jeho bláznivé představivosti. Opravdu v lese slyšel zpěv a teď se ta nadpozemská melodie rozezněla v jeho uších znovu.

Zastavil a překvapeně si uvědomil, že se setmělo. Mezerou mezi korunami stromů zahlédl třepotající se světlo hvězd a nos mu zaplnila sladká vůně letní noci. Jak dlouho už se nechal unášet z jedné cesty na druhou?

Vystoupil a zaposlouchal se. Vábivé tóny klesaly a stoupaly v hudebním tanci, který nepřipomínal nic z tohoto světa. Zdálo se, že zpěv vychází z místa několik desítek metrů před ním. Bez váhání se jím nechal vést a hledal si cestu mezi ostružiním a divokým lesním porostem a hlasy mezitím sílily. Když však dorazil tam, kde čekal skupinku skautek s flétnami nebo (a při tom pomýšlení mu zašimralo v břiše) nějakou nadpozemskou bytost z pohádek, našel jen mechem porostlý palouk. Pokřivené klobouky hub, které tvořily velký kruh, zalévalo přízračné měsíční světlo.

Hudba, jak se Ethanovi zdálo, se linula přímo ze středu vílího kruhu („myceliálního houbového podrostu,“ opravila by ho podrážděně Mae, která tu kostrbatou definici nejspíš našla někde na Wikipedii, jen aby ho srazila z oblaků na zem. „Nic takového jako vílí kruhy neexistuje.“). Náhle věděl, že má vstoupit dovnitř. Umlčel tu rozumnou část sebe sama, která bila na poplach a dávala mu najevo, že to, co se chystá udělat, nedává smysl. Chvíli kroužil kolem dokola a nakonec vkročil do kruhu.

Bylo to, jako by z klidné ulice vstoupil přímo do víru jednoho z těch večírků, které nesnášel a které s takovou oblibou pořádaly ve svých vilách Maeiny kamarádky. Ocítl se přímo mezi několika dívkami, které se s rukama nad hlavou s radostným smíchem točily kolem něj a nechávaly rozeznít své hlasy jako polední zvony. Jeden se přidával k druhému, třetí doplňoval další a pod tím vším se valil proud hravých tónů vycházejících z hlasivek těl v pohybu.

Ethan stál uprostřed toho všeho a okamžitě byl ztracený. Z hrdla se mu vydral smích, tak opojný a nespoutaný, a ještě než se přidal do víru tance, pomyslel si, že takhle se naposledy smál v dětství. Poskakoval a točil se s tváří obrácenou ke hvězdám, zpíval, aniž by znal slova písně, a každý letmý dotyk vílích prstů byl stejně jemný a šimravý jako pavučina, jako matčiny měkké prsty plné varhánků po umývání nádobí. Zapomněl na Scarborough i na dům na okraji lesa, z jehož oken vyhlíží vyděšená Mae a sleduje cestu zalitou stříbřitě modravým světlem měsíce. Zapomněl na všechny hádky, které se točily okolo bazénu, ale měly s ním jen málo společného. A zapomněl i na všechny příběhy, které mu otec čítával před spaním a ve kterých se pod krásnou vílí tváří skrývá touha podmanit si, okouzlit, zmocnit se.

A když se ho poté ty nádherné bytosti s květinami vetkanými do dlouhých vlasů dožadovaly jeho jména, zapomněl i na to, že jméno v rukou víl bývá sotva jen slovem. Zapomněl, že kdo jednou zavítá do Férie a zanechá v ní víc než jen své stopy v mechu, jen málokdy se z ní doopravdy vrátí.

Tančil a tančil a nechal se unášet kouzlem noci.

Mae se zmítala mezi sžíravým vztekem a strachem. Ethan si určitě na protest dal pár panáků v baru někde ve Scarborough, a pak přespal zkroucený na zadním sedadle Forda. Nebo možná v oběti nějaké lehkomyšlné holky, kterou pozval na pintu Guinness. Ale ne, to by přece neudělal. Určitě se mu něco stalo. Zabloudil v tom zpropadeném lese, přece mu to říkala, a teď se beztak dostal někam hluboko a točí se v kruzích. Proč ale nezavolal? Je v Dalby Forest signál? Nebo někde zastavil a chystá se hledat cestu domů až za světla? Copak neví, že si teď Mae bude okusovat nehty, toužit po cigaretě a pít jednu kávu za druhou, dokud jí srdce nebude roztřeseně uhánět vpřed a v hlavě se jí budou přehrávat všechny hypotetické situace, ve kterých se její muž možná nachází.

Displej iPhonu ji utvrdil v tom, co už věděla. Ethan se doposud neozval a čas nemilosrdně ubíhá. Obvolala už všechny kamarády i známé, ale nikdo o Ethanovi nic nevěděl. V jejich rozespálých hlasech zaznívaly obavy, ale každý se ji pokoušel ukonejšit těmi stejnými slovy: „Ráno se ukáže, neboj, nedělej si starosti, bude to v pořádku.“

Jasně že to bude v pořádku, a až se ten pitomec ukáže, tak mu nejspíš jednu ubalí. Bude do něj bušit oběma rukama, jak to holky dělávají, když je popadne hysterie. Nebo ho obejmě a bude ho tisknout tak dlouho, dokud se neujistí, že je skutečný. Jedno nebo druhé.

Sledovala, jak svítá a jak ta růžová sluneční koule žhne zpod jehličnatých větví, zatímco cesta k domu byla stále opuštěná. Když se na ní po poledni objevila drobná tečka, nejprve si myslela, že je to jen fata morgána. Ale byl to Ethan. Bez Forda, v tričku a šortkách plných jehličí, na pravé noze jen děravá ponožka.

Samozřejmě se k němu přiřítala, bušila mu do hrudi pěstmi a cosi křičela, ale pak se k němu pevně přitiskla. Voněl jako kořeny jehličnanů po dešti.

Vzápětí si uvědomila, že jeho tělo jejím nehřeje jako obvykle. Bylo studené a paže mu nečinně visely podél boků, když ho objímala. Pohlédla mu do očí a otrásla se. Byly vzdálené a nepřítomné, plné jisker, těkaly zběsile, jako by se v divokém víru tance snažily zachytit pevného bodu.

„Ethane?“

Žádná odpověď. Dokonce jako by ji ani neslyšel.

Zkusila to znovu. A znovu. „Ethane? Ethane!“

To jméno už mu ale nepatřilo.

MÍŠA: Oxymóron

Probudilo ji ticho.

Oxymóron, pomyslela si a otočila se na druhý bok. Pár vteřin jí trvalo, než si uvědomila, co za myšlenku jí proběhlo hlavou. Ticho. Tady nemělo být ticho.

Otevřela oči a zaposlouchala se. Ne, nebylo úplné ticho. Kdesi nad hlavou slyšela ventilaci, spacák šustil, když se pohnula a její dech byl ještě o pár decibelů hlasitější (nebo jí to tak jen připadalo?). Slyšela i tlukot vlastního srdce a proudící krve.

Jenže nějaký zvuk chyběl. Zvedla se na loktech a otočila hlavu na stranu.

„Toby?“ zašeptala, naslouchala tichu (další oxymóron, usmála se pro sebe) a snažila se přijít na to, proč se jí dělá husí kůže a po zádech stéká kapka studeného potu.

Voda, uvědomila si konečně, neslyší vodu. Zvláštní, když právě kvůli šplouchání chlorované vody ještě před pár hodinami nemohla usnout.

Posadila se a otočila hlavu na druhou stranu. Oči už si přivykly tmě, takže okamžitě poznala, že na karimatce vedle ní nikdo neleží.

„Toby?“ zašeptala znovu, trochu hlasitěji než předtím, ale pořád dost potichu, aby se nevydělala vlastním hlasem.

Když ji včera přemlouval, aby s ním přespala u bazénu, myslela, že na ni zkouší další ze svých špatných vlastnoručně (nebo vlastnomyšlenkově?) vymyšlených vtipů. Jenže tentokrát to nebyl špatný vtip, pouze úplně obyčejný špatný nápad a ona na něj kývla, protože samotnou by ji taková hloupost nikdy nenapadla - a ona se chtěla naučit být spontánní (není to další oxymóron?).

Pořád neslyšela vodu a začínala se bát. Nahlas by to samozřejmě nepřiznala, protože nebyla hloupá a jí bylo jasné, že čas na špatný vlastnomyšlenkově vymyšlený vtip nastal až teď o půl čtvrté ráno na okraji plaveckého bazénu.

Chvíli zaváhala, pak vylezla ze spacáku a postavila se. Když došlápla na studenou podlahu, husí kůže se rozšířila na celé tělo. Objala se rukama kolem ramen a otočila se dokolečka na místě. Tobyho nikde neviděla, ale jak taky, když se schovával na nějakém strašidelném místě a čekal na vhodnou příležitost, jak ji k smrti vyděsit.

Přešla k okraji bazénu a zamračila se.

„Nebyla tady včera voda?“ zeptala se sama sebe. To by přece Toby nevymyslel, uvědomila si, tak hloupý zas nebyl, aby vypustil celý bazén. Navíc by ji to přece vzbudilo, no ne? (Na druhou stranu, vždyť ji vzbudilo až to ticho, ten oxymóron, který nemohla dostat z hlavy.)

„Toby, byl bys tak laskav a ukázal se?“ řekla teď už s nastavením normální hlasitosti. „Tohle není vtipné. Cos udělal s tím bazénem?“

Spatřila jeho siluetu až o pár sekund později, seděl na vzdálenějším okraji bazénu a nohama houpal dopředu a dozadu, jako když si normální člověk máchá nohy ve vodě. Jenže na Tobym by v tu chvíli nic normálního nenašla. Nakláněl se na jednu stranu, hlava mu čas od času padala na druhou, oči měl zavřené. Zamířila k němu s obavou, která rostla do šířky a dělala jí z myšlenek svíčkovou.

Ticho jí hrozilo ohluchnutím (oxymoró - neříkej to) a tma ji oslepovala

(oxymor - buď zticha)

Když se k Tobymu přiblížila na dva kroky, strnul a hlava mu spadla na hrudník.

„Běž pryč,“ ozvalo se jí za zády. Otočila se rychlostí světla, ale nezahlédla nic.

„My si chceme hrát,“ promluvil ten dutý hlas znovu.

Duch, živý duch

(oxymo - drž už) pomyslela si.

„Sakra, prokoukla nás, Georgi.“

„Nee. Blbost, Bene. Vždyť my nejsme duchové.“

„A co teda?“

„Co třeba nehmotný pozůstatek někdejšího života, jenž potřebuje dokončit, co za života nestihl?“

„Není to definice ducha?“

„Ale kušuj.“

Pak se objevili, dva duchové v pravém slova smyslu, světlo, které vytvářelo věrný obraz člověka.

„Panebože,“ uniklo jí z roztřesených rtů.

„Ten ti moc nepomůže,“ usmál se na ni duch, který zářil více, podle hlasu poznala, že je to George.

Šok jí naštěstí znemožnil přemýšlet nad tím, jak je možné, že vidí duchy, místo toho se jí myšlenky obrátily zpátky k Tobymu. Za poslední minutu se ani nepohnul.

Dýchal vůbec?

Najednou mu z hrudi vylétla stříbrná světelná koule a zformovala se do třetí postavy. Tělo zmizelo a zůstala po něm jen hromádka oblečení na zemi. Třetí duch zářil mnohonásobně víc než ti dva před ní, skoro si musela zakrýt oči, než si přivykla.

Ben s Georgem si povzdechli.

„Tohle je Toby.“

Zamotala se jí hlava.

„Ahoj, Lexi,“ zamával na ni Toby, ten stejný Toby, kterého potkala před rokem při příjezdu do městečka a ptala se ho na cestu („Bez mapy byste neměla nikdy nikam jezdit, slečno“), ten Toby, který ji políbil na verandě poté, co jí popřál k jednadvacátým narozeninám. A dal jí tehdy dárek, knížečku s otrhanými okraji nadepsanou Stručný úvod do středoškolské chemie (i s periodickou tabulkou prvků). Byla do něj tehdy už zamilovaná, tak se neptala proč a knížečku si uložila do dřevěné krabičky. Tehdy jí řekl, že díky té příručce už je nikdy nic nerozdělí.

„Co to má znamenat?“ vyslovila s přehnanou pečlivostí a pokusila se propálit do Tobyho světelného těla temnou díru.

„Přesně, Toby, co má tohle, krucinál, znamenat?“ pitvořil se George.

Toby nasadil výraz malého kluka, který provedl nějakou špatnost, ale odmítá to přiznat. Malinko se zavrtěl, vytáhl ramena a naklonil hlavu na stranu.

„Co s tou vodou? To už jsi zase závislý na chlóru? Proto svítíš jak světluška?“ přisadil si Ben.

Znovu si uvědomila, že bazén byl prázdný, a nechápala, kam mohlo zmizet takové množství vody. Copak duch potřeboval pít?

Toby našpulil rty a spojil si ruce za zády. „Nemohl jsem si pomoci.“

Nechápavě těkala očima z jednoho ducha na druhého.

„To on tak občas dělává, náš Toby se rád poflakuje kolem bazénu a pije chlorovanou vodu. A hledá tajemství na dně, vid' Toby?“

Toby začal vrtět hlavou.

„Chtěl jsem zkusit něco nového. Chlor už mi moc nechutná, tak jsem z té vody tahal něco jiného, jenže... Nemůžu si vzpomenout co. Ale svítí to.“

Znovu vehementně zavrtěl hlavou.

„Ztratil jsem se v mapě,“ zamumlal.

„Nechceš říct ztratil (oxym - nemysli na to) jsem mapu?“ opravil ho opatrně Ben.

„Jo. Vlastně obojí. Ano, ano. Ztratil jsem tu chemickou mapu, tu tabulku, tu knížečku.“

„Tu chemickou příručku, cos mi dal k narozeninám?“ Pořád nechápala, co se děje.

Tři páry očí se na ni otočily.

„Nekoukejte na mě, jako byste spatřili ducha,“ ohradila se před jejich pohledy.

„Taky ho právě vidíme,“ zkoušel si Ben ret.

„Nechci tě děsit,“ začal pomalu George a jeho svítící ruka se dotkla jejího ramene, „ale ta knížka je docela stará a mění konzistenci lidského těla tak dlouho, dokud se z člověka nestane duch.“

Pokud si doted' uchovávala zdravý rozum, bylo to jen silou vůle. Něco se v ní zlomilo a ona se sbalila na zem jako hromádka oblečení - a ve skutečnosti to tak bylo, protože její tělo zmizelo a zůstalo po něm jen světlo snažící se přizpůsobit jejímu stínu. Na podlaze zůstalo ležet příliš velké tričko a kraťásky s delfíny.

„Co ste mi to udělali?“ vykřikla a hlas jí přeskočil. „Já nejsem duch!“

Znovu to ohlušující ticho.

(oxy - to je ono!)

„Oxygen!“ vykřikl Toby. „Díky, Lexi.“

„Co?“ reagovali všichni tři najednou.

„Kyslík, vy pitomci.“ Toby se praštil do čela. „Voda je z kyslíku a vodíku přece. Už nejsem závislý na chlóru, ten se z vody dostává těžko. Tak jsem se začal živit kyslíkem.“

Sice málem propadla z chemie, ale do darované příručky se jednou podívala a pamatovala si něco z charakteristiky vodíku.

„Víš, že kyslík je všude ve vzduchu a nemusíš si ho brát z vody, že?“ To byl Georgův hlas, zněl jí tlumeně v hlavě. „Tělo ducha si ho bere automaticky, abychom mohli svítit. Reaguje s těmi, tamtěmi, jak se to jmenuje... S luciferiny, díky tomu svítíme.“

Dnes v noci ji neprobudilo ticho, uvědomila si. To přece nebylo možné. Probudil ji vzduch, pocit, že se jí špatně dýchá. Jeho konzistence se změnila, stejně jako konzistence jejího těla. Jestli Toby vysál z vody jen kyslík, obklopuje je teď směs vodíku se vzduchem (a trochou chloru).

V dálce zachrastily klíče a všichni duchové se otočili po zvuku. Bazén otvíral v šest, to jí Toby několikrát opakoval, aby ji připravil na brzké vstávání. Jako by její myšlenky slyšel i mobil, prázdným bazénem se rozezněla příjemná melodie jejího budíku.

Možná měla jasnovidické schopnosti. Nebo ji ten zvuk sám o sobě vyděsil. Nebo se nad ní slitoval král duchů. Bylo jedno, z jakého důvodu sebou cukla, vzlétla do vzduchu a využila nově nabyté schopnosti procházet zdmi. Jako střela prolétla oknem a bez ohlížení se i se svým nehmotným světelným tělem vzdalovala od katastrofální chemické chyby.

Uklízeč v klidu otevřel dveře, vstoupil do prostoru bazénu a vytáhl cigaretu zpoza ucha. V ruce se mu zablýskl značkový zapalovač, úplně nový a vyleštěný. Bena s Georgem to napadlo, ale nestihli zareagovat. Toby se jenom usmíval a čekal na šok v uklízečových očích, až spatří čtyři (ted' už vlastně jen tři, kam zmizela Lexi?) duchy. Místo toho zahlédl záblesk, výbuch a pak se společně s molekulami vodíku, kyslíku, chloru a spousty dalších prvků vypařil z povrchu tohoto světa.

Lexi se snažila na výbuch nemyslet. Místo toho se pomalu vyrovnávala se šokem, že už není člověk, ale duch, směs speciálních látek, které světélkovaly, ale mohly procházet zdmi. Překvapivě se jí ten pocit líbil.

Vzpomněla si na krabičku pod schody a vrátila se pro ni domů. Chemická příručka se skoro rozpadla, když ji vzala do ruky a začala otáčet stránkami. První půlka knížečky byla autentická, informace o jednotlivých prvcích tak, jak šly po sobě v periodické tabulce prvků. Druhá půlka už vypadala zajímavěji. Na vybled-

lých stránkách se dočetla o existenci duchů, jak žijí (toulají se po světě a dělají z obyčejných lidí další duchy, jen tak pro zábavu), čím se živí (vlastně čímkoli, láskou, smutkem, chlorem, kyslíkem nebo hloupými hláškami na internetu), dokonce jak mohou zemřít (stačil oheň). Na poslední stránce spatřila ručně kreslený obrázek s nadpisem Mapa mrtvého života (pomyslela by si oxymóron, ale rozhodla se, že to slovo vyškrtně ze svého slovníku). Mapa znázorňovala siluetu člověka, vznášejícího se ducha se svítícíma očima. Jako by se na ni ty oči podívaly a v tu chvíli se jí informace z příručky vryly do paměti.

Vzpomněla si na dávného kamaráda, který dělal výzkum kdesi na Aljašce. Měla ho tehdy moc ráda, dokud mu nepřeskočilo v hlavě a neodjel na sever. Možná by ho mohla navštívit, pomyslela si. Příručku vzala s sebou.

WILLI: Zase ten Horácio!

Probudilo ji ticho. Kotrbová zvedla hlavu, aby se rozhlédla kolem. Téměř všechna lehátka byla prázdná a vodu v bazénu čeřili jen tři nebo čtyři plavci. Rychlým pohledem ještě zkontrolovala čas. Skoro všichni jsou na obědě a to znamená, že bude mít kondiční dráhu dobře půl hodiny jen pro sebe.

Za pár minut už byla ve vodě a blaženě udělala první tempa.

„Paní ředitelko! Haló, paní Kotrbová, máte telefon!“ Recepční stál na okraji bazénu, v ruce držel sluchátko a pokoušel se přilákat pozornost ředitelky městské galerie střídavě poskakováním na místě a hulákáním na celý areál.

Kotrbová se neochotně otočila v dráze a pomalu vyrazila zpět. Napadlo ji, jestli nebylo na světě líp před tím, než někdo vynalezl přenosná sluchátka i k pevným linkám. Mobil měla vypnutý, tak si jí našli alespoň takto.

„Volá vás nějaký pan Horácio!“

Kotrbová okamžitě zrychlila ke schůdkům. Horácio je něco mezi malým děckem a Herkulem, prostě něco speciálního. Hromotluk s dětskou duší, nejobětavější zaměstnanec galerie a zároveň pro ni největší hrozba. Silák schopný sám přestěhovat sochu, se kterou by dva normální zřízenci sotva pohnuli. Ale pokud měl něco udělat i s použitím rozumu, byl vyřízený.

Když volá Horácio, není radno to podceňovat. Kotrbová vylezla z vody, proběhla kolem lehátka a rychle se zabalila do osušky. Omluvně mrkla na recepčního a vzala si sluchátko.

„Horácio?“

„Dobrý den paní Kateřino“. Horácio jí vykal a současně oslovoval křestním jménem. Ani nevěděla, proč mu to trpí. Asi pro tu dětskou duši uvnitř obrovského těla. Nikdy neodmítnul její prosbu, nikdy se na ní nezamračil. A také skoro nikdy neudělal nic tak, aby z toho nakonec nebyla patálie. Před rokem ho nechala přes noc hlídat galerii a hned z toho byla škoda za desetitisíce.

„Co potřebuješ, mám dovolenou. Pokyny na cestu a všechno ostatní jsem nechala u sebe na stole!“

Kotrbová si mrzutě sedla na okraj bazénu. Jestli se bude Horácio chtít vybavovat

moc dlouho, vrátí se lázeňští hosté z oběda a ona bude mít zkažené kondiční plavání.

„Paní Kateřino, já jsem se chtěl zeptat, jestli jste opravdu domluvené. Já jsem to přivezl a paní se brání, že to tu nechce.“ Ve sluchátku to trochu zašustilo, asi jak si Horácio nervózně podrbal strniště na bradě, přitom měl trochu nejistý hlas. Obojí bylo jasným znamením, že něco asi není dobře.

„A i kdyby to prý chtěla, tak je toho strašně moc.“

„Kolik jsi toho naložil?“ Kotrbová opatrně začala s prošetřováním situace na dálku.

„Vyklidil jsem Gordnovi stáj a vzal jsem i to, co bylo připravené k odvozu už minulý týden.“

„Hm, tak nevím, co si máma zase vymýšlí. Ale to je pořád stejné, nejdřív všechny zblázní, aby jí vyhověli, a pak se tváří, že se jí to netýká!“

„Šéfová, ale koňský hnůj, to je požehnání pro zahrádku. A Gordon má koblihy jako ze zlata, to jste udělala dobře, že jste mamince poslala ten náš!“

Gordon je poník, kterého městská galerie využívá při svém doprovodném programu pro děti. Horácio byl původně přijat právě kvůli němu, aby se o poníka staral. Stala se z nich nerozlučná dvojice. A ve většině Horáciových průšvihů hrál Gordon nějakou roli. Kotrbovou napadlo, že to možná ani dnes nebude lepší.

Hned tu myšlenku ale zaplašila. Co by ten hromotluk mohl zkazit na tom, že po něm chtěla, aby naložil na přívěsný vozík koňský hnůj, odvezl ho k její matce na zahradu, tam ho pouze vyklopil a vrátil se domů.

Na tom se přeci nedá nic kazit...

„Ty, Horácio, je tam někde moje máma? Dej mi jí na ucho!“

„Šéfová, není. Jen jsem jí řekl, že jí dcera posílá hnůj a moc jí pozdravuje. Na to ona zabouchla branku a odešla domů. Že prej si z ní nemám dělat srandu.“

„Horácio, na tohle nemám čas ani nervy. Otevři si, zavez ten hnůj na trávník před barákem, vyklop to tam a jed' domů. Já si zaplavu, a pak mámě zavolám. Dál to už není tvoje starost.“

„Když ona tu branku zamkla!“

„Nezamkla, to si pleteš. Ta branka nejde zamknout už asi deset let!“

„Ale šéfová, když já slyšel klapnout zámek...“

„Tak tu branku třeba vysad!“ Kotrbová vztekle zamáčkla hovor. V bazénu se objevili další plavci a namířili si to do rychlé dráhy. Ještě dva nebo tři a nebude tam k hnutí. Odnesla sluchátko na recepci a zpět do bazénu téměř utíkala.

Za dalších dvacet minut už znovu ležela na lehátku a odpočívala. Pravda, zaplavala si kratší dobu, než původně chtěla, ale stejně se jí to líbilo. Tedy v duchu se přiznala, že se jí hlavně líbil host s černou čepicí a žlutými brýlemi. Výkonnostně na tom byli tak zhruba stejně a z kondičního plavání se nakonec vyklubal minizávod. Sáhla si až na dno sil, ale nakonec to vzdal on. Když lezl z vody, usmál se na ní. No, u večere se uvidí, jestli má doprovod. Jestli ne, tak kdo ví?

Při té myšlence se usmála a zalovila v tašce pro mobil. Ihned po zapnutí naskočily zmeškané hovory od Horácia a matky. A bylo po náladě.

„Horácio?“

„Ano šéfová?“

„Budu volat mámě, ale nejdřív mi řekni svojí verzi, jak to dopadlo. Ať vím, na co se mám připravit.“

„Tak, jak jste řekla. Branku jsem vysadil, zatlačil jsem přívěs na nejbližší záhon a tam jsem ho vyklopil. Ted' už jsem na cestě domů. Gordon bude chtít na vyjížďku. Už se těším a on určitě taky.“

„A co máma?“

„Hrozila mi z okna...“

„Horácio, to se mi nezdá. Neprovedl jsi tam nějakou hloupost?“

„Paní Kateřino, na mou duši nic. Složil jsem jí ten hnůj na trávníku, zasadil branku zpět do pantů a jedu domů!“

Kotrbová zamáčkla hovor a vzápětí už volala matce. Rychlost, s jakou matka telefon zvedla, také nesvědčila o ničem dobrém.

„Kačenko, tohle mi nemůžeš dělat. To je od tebe naprosto nezodpovědné!“

„Ale mami, byly jsme přeci domluvené. Nešlo to udělat jinak, protože máme taky jinou práci!“

„Ať si máte práci, jakou chcete, takhle byste se ke mně chovat neměli.“

„Vždyť jsem to zařídila, jak jsi chtěla a Horácio je jediný, kdo to mohl tak rychle odvézt.“

„No, to je tedy rychlost! Ten tvůj Horácio bude taky pěkný přetrhdílo!“

„Tu branku ti nechám spravit. Nařídila jsem mu to. A není můj!“

„Co do toho taháš branku? Tu dělal ještě táta a na tu mi nebudete sahat!“

„Měla jsi mu otevřít sama!“

„Komu? A kdy?“

Kotrbová se zhluboka nadechla a vydechla, aby si zklidnila tep. S mámou je to čím dál složitější. Máma a Horácio, tak na tuhle kombinaci si bude muset dát pro příště mnohem větší pozor. Chtěla by se dožít vysokého věku, ale ti dva jí asi dostanou do hrobu ještě před čtyřicítkou.

„Mami, když Horácio přijel, aby tam ten hnůj složil, tak jsi mu zabouchla branku před nosem. Musel si jí otevřít sám!“

Na druhé straně telefonu zavládlo ticho.

„Mami, jsi tam? Haló, slyšíš mě?“

„Slyším a nevím, co to plácáš.“

„No říkám ti, že jsi zabouchla Horáciovi před nosem, když ti přivezl...“

„Tady nikdo nebyl! Od ráno tu mám souseda, aby mi pomohl tu slíbenou hromadu hnoje sklidit. Ted' už se sbalil a odjel, protože má své práce dost. Budu tu na to sama!“

Kotrbová se posadila na lehátku, jako když jí poleje studenou vodou. „Mami, co to říkáš! Vždyť já jsem ted' mluvila s Horáciem... Já ti ještě zavolám!“

Kotrbové se zlostí třásly ruce tak, že jí málem mobil vypadl z ruky, když znovu vytáčela Horácia.

„Ano paní Kateřino?“ Pohoda plynoucí z Horáciova hlasu svědčila o příjemném pocitu z dobře vykonané práce.

„Horácio, kam jsi odvezl ten hnůj?“

Na druhém konci panovala chvilka nejistého ticha. „Šéfová, ono je něco špatně? Maminka si na mě určitě stěžovala, že jo?“

„Řekni mi, kam jsi vezl ten hnůj!“

„No, jak jste říkala. Projel kolem kruhového objezdu, tak se vyhnout cestě do centra odbočením vpravo a dojet k prvnímu domku u pole. To se přeci nedá poplést.“ Pak ještě nejistě dodal, „alespoň tak jste to tvrdila.“

Kotrbová na chvilku znejistěla. Ano, přesně takhle mu to řekla. Co na tom mohl poplést?

„Horácio, kde jsi teď?“

„No teď jedu domů. Nevím, jak se to tu jmenuje. Až vjedu do nějaké vesnice, tak vám pak můžu zavolat zpátky, kde jsem.“

„Počkej, máš přeci mapu, nechala jsem ti ji na stole. Tak se podívej do mapy a budeš vědět hned.“

„Já jsem si ji nevzal. Já jezdím bez mapy. Já si pamatuju, kam mám jet, a když mi někdo cestu vysvětlí tak jako vy, tak to vždycky najdu.“

Kotrbová začala tušit, že přesně tady není něco v pořádku. Jezdit bez mapy se nevyplácí. A to ani chytřejším jedincům, než je Horácio. Proto mu na mapu přilepila lístek, kde měl cestu popsanou.

Když měla hodně velkou zlost, syčela slova přes zuby. Zrovna jako teď.

„Horácio, přesně mi řekni, kam jsi vezl ten hnůj! Do posledního detailu!“

„Paní Kateřino, já to ale opravdu vím z hlavy. Přijel jsem na kraj města, u prvního kruháče jsem odbočil vpravo, dojel jsem k prvnímu domku a tam jsem ten hnůj vyklopil na záhon hned za brankou...“

„Jakého města? Řekla jsem přesně!“

„Trutnov.“

„Bože, Horácio! Měl jsi to napsané na té mapě, máma bydlí v Turnově!“

2018

Postava: stárnoucí malíř

Místo: policejní stanice

Téma: Krásné věci nejsou nikdy
perfektní.

První věta: A je to tu zas, opět,
znova... Pořád dokola se to
opakuje.

JERRY: Obraz

A je to tu zas, opět, znova... Pořád dokola se to opakuje... Ty oči... Tvář té ženy na plátně... Je tu něco divného...

Už je to mnoho let, když mne poprvé napadlo namalovat dokonalý obraz. Obraz tak krásný, že by se před ním lidé zastavovali v úžasu. Aby se majitelé galerií a velcí sběratelé umění snažili, aby právě tento obraz byl právě v jejich sbírkách.

Monu Lisu nebo Dámu s hranostajem jsem pokládal za dokonalou, ale chtěl jsem vytvořit něco ještě dokonalejšího.

Spoustu nedokončených pláten jsem postupem let vyškubnul z malířského stojanu, roztrhal a spálil, protože to, co jsem vytvořil, bylo snad krásné, ale určitě ne dokonalé.

Maloval jsem mnoho pláten na zakázku. Imaginární krajinky, obrázky nafoukaných manželek bohatých podnikatelů, které chtěly mít svůj portrét ve vstupních halách svých obrovských domů. Vytvořil jsem kýčovitý obraz Hradčan se zapadajícím sluncem v pozadí pro jednoho Čechoameričana...

Ale v pozadí své mysli jsem měl ukrytou jednu zvláštní, přímo nadpozemskou tvář. A jedné noci na začátku podzimu, během jedné z posledních nočních bouří toho roku, za svitu blesků jsem udělal pár prvních tahů štětcem. Tvořil jsem obraz čtyři následující noci a jen světlo několika desítek zapálených svíček mi dělalo společnost.

Pátého dne ráno zasvítily první paprsky slunce na dokončený portrét. Ta žena byla opravdu krásná, chvílemi se mi zdálo, že její oči se pohybují a že se její úsměv pomalu mění podle mé nálady.

Dlouho jsem na ten obraz hleděl a ruce se mi třásly, když jsem jej potom ukládal do připraveného rámu. Ty oči... Snad mne opravdu sledovaly...

Usnul jsem únavou.

Muž, který vtrhl otlučenými dveřmi dovnitř policejní služebny, byl oblečený v bílé, barvami zacákané malířské haleně, s rozčuchanými šedými vlasy a neupraveným plnovousem. Výraz v jeho očích naznačoval nejspíše uprchlíka z blízké psychiatrické léčebny.

Nadporučík seznal, že v tomto případě nebude vhodné předstírat nějakou úřední činnost podle služebního předpisu, proto se na příchozího obořil docela civilně.

„Sakra, chlape, co mi sem lezete jako do chlíva, alespoň zaklepat byste mohli!“ Muž v malířské haleně se sesul na rozvrzanou židli v koutě.

„Ukradli mi... ukradli mi moje životní dílo...“

„Člověče, vy jste se fakt zbláznil,“ policista si ho prohlížel se zřejmou nechutí. Pak si k sobě přitáhl otrhaný blok.

„Tak pěkně popořadě. Jméno, bydliště...“

Muž se tiše představil. Pak se zvedl ze židle a jedním dlouhým krokem se zastavil až přímo u pultu.

„Namaloval jsem svůj zdaleka nejlepší obraz. Nosil jsem ho v hlavě několik let a dnes v noci jsem ho dokončil.“

Nadporučík projevil jakýsi vlažný zájem.

„Co na něm bylo?“

Muž za přepážkou si promnul čelo.

„Portrét ženy, krásné ženy, ten obraz mohl být slavnější, než Mona Lisa v Louvru...“ Opravdu, blázen, odhadl jsem ho dobře, pomyslel si policista.

„Dobrá, namaloval jste tedy nádherný obraz,“ mimoděk nasadil shovívavý tón, jakým obvykle mluvíval s nesvéprávnými klienty, kterých tu zažil už pěknou řádku.

„Ten obraz byl nejen nádherný, ten byl dokonalý...“ Nadporučík si odfouknul.

„A pak jsem usnul únavou...“

„Aha, a někdo vám vlezl do bytu a obraz odcizil.“ Nadporučík chápavě přikyvoval a v duchu si už plánoval, co si dá k dnešnímu obědu v restauraci na rohu.

„Ale ne, ten obraz v rámu zůstal...“

Policista si posunul čepici až na zátylek.

„No sakra, tak co se vlastně stalo? Obraz vám nechybí.“

„Obraz mám, ale je to portrét někoho jiného, ne té krásné ženy, kterou jsem namaloval já.“

„A co tam tedy máte?“

Malíř se jakoby zhroutil sám do sebe. „Dábla.“

Nadporučík vyskočil ze své židle.

„Chcete říci, že jste namaloval nějakou ženskou, pak jste usnul, a když jste se probudil, byl na tom obrazu místo ní nějaký čert? Upřímně řečeno, někdy to není moc velký rozdíl...“

Muž v malířské haleně se téměř rozplakal.

„Pane komisaři, já jsem docela normální, tady se muselo stát něco divného. Na tom obrazu není nějaký bubák, ale docela reálný d'ábel s rohy, přesně takový, jak si ho můžete představit. Pojd'te se mnou, všechno vám ukážu...“

„Člověče, já jsem ve službě tady, nemůžu to tu zavřít jako obchod se zeleninou. Běžte klidně domů, někoho do toho vašeho ateliéru pošlu. Zatím se ještě porozhlédněte, jestli jste ten váš obraz někam nezaložil a jestli si z vás někdo třeba neudělal nějakou legraci. Uvidíte, všechno se nakonec vysvětlí.“

Malíř rezignovaně svěsil ramena, pokýval hlavou a odešel. Nadporučík se na židli zeširoka protáhl. Pro tohle jsem snad tenkrát tu policejní školu nedělal. Tenkrát jsem měl trochu jinou představu, snil jsem o pronásledování mezinárodních zločinců a sériových vrahů a teď tu musím řešit jakési imaginární starosti šílených umělců...

Zvedl telefon.

„Praporčík Vondráček, slyším.“

„Hele, Vondráček, měl jsem tady jednoho podivného malíře. Přišel s vykulenýma očima, že vytvořil životní dílo a někdo mu ten obraz v noci vyměnil za jiný s obrázkem nějakého bubáka. To víte, znáte malíře, to je samá marihuana a alkohol a pak to takhle dopadá. Běžte se tam na to podívat, má ateliér v tom šedomodrém domě v Květinové ulici, až pod střechou. Tak ať máme klid. Pak o tom sepište pár slov a pustíme to z hlavy. Jo, díky.“

Položil sluchátko a v jeho představách se pomalu začal objevovat veliký talíř se šesti knedlíky a s pořádnou porcí maďarského hovězího guláše...

Praporčík Vondráček byl svědomitý příslušník policie. Dodělal veškerou administrativní činnost, které se až do této chvíle věnoval, potom se oblékl do uniformy a vydal se do Květinové ulice. Vystoupal po vzrjících dřevěných schodech až do pátého patra, těsně pod střechu docela nenápadného šedomodrého domu. Dveře do malířského ateliéru našel pootevřené. Protože si pamatoval veškeré poučky o tom, jak se chovat na místě potenciálního trestného činu, okamžitě si navlékl tenké gumové rukavice, a pak pomalu otevřel dveře dokořán.

Ateliér byl docela prázdný, podle pozdějšího písemného hlášení praporčíka Vondráčka v něm byl obvyklý nepořádek. Pouze dvě podivné věci byly zaznamenány při první úřední prohlídce.

V malířském stojanu byl nasazen rám s plátnem, které mělo uprostřed vytržený otvor s vlajíci nitěmi po celém obvodu.

A dále, na barvami pocákané podlaze se objevila hromádka střeplů, které pocházely ze skleněné střechy, tvořící strop ateliéru. Uprostřed, v jedné ze skleněných tabulí pak byla nepravidelná díra dostatečné velikosti, aby jí prošly dvě osoby najednou.

MARKÉT: Vzpomínka

A je to tu zase opět znova. Pořád dokola se to opakuje. Nedokážu už ani spočítat, kolikrát jsem toho postaršího muže u nás na policejní stanici vyslychala. Vždycky jsem to já, protože s ním nikdo jiný nechce mít nic společného a já už se v očích kolegů na toho bláznivého umělce stala expertem. „Máš rande, Loskotová!“ volají na mě pokaždé a dělají obscénní gesta. Pitomci.

Seděl ve výslechové místnosti a ze všeho nejvíc připomínal přerostlého bobra. Měl na sobě těžký hnědý kabát, i když venku už jaro pomalu přecházelo v parné léto, a v ruce žmoulal kapesník, do kterého si v pravidelných intervalech otíral čelo. Otrásla jsem se odporem. V místnosti to páchlo potem a zatuchlinou.

„Takže, pane Kaplane,“ začala jsem a dopadla na židli naproti němu. „Dnes jsme opět obdrželi telefonát od paní Kjuleněnové. Proč jste se jim zase potuloval po zahradě?“

„Kvůli mému obrazu přece.“ Řekl to, jako bych tu blázen byla já.

Rezignovaně jsem přikývla a začala automaticky sepisovat zprávu. Pokaždé byla víceméně stejná, měnilo se jen datum přestupku a občas jsem také trochu vyšperkovala popis událostí, abych nepoužívala pořád ta stejná slova. Pan Boris Kaplan, bytem v Třebíči... policie byla v odpoledních hodinách dne XY upozorněna na postaršího muže nahlízejícího do oken vily v ulici Na Kanciborku, číslo popisné 32, Třebíč 674 01.... jedná se o opakující se incident... paní Milena Kjuleněnová se rozhodla nepodat trestní oznámení...

„Tvrdíte tedy, že jste neoprávněně vnikl do zahrady paní Kjuleněnové a díval se oknem do místnosti, ve které visí váš obraz? Obraz, který jste jí před téměř třiceti lety prodal? A to vše jste udělal s vědomím, že už jsme vás předtím propustili s varováním, že příště se to paní Kjuleněnová rozhodne předat soudu?“ zeptala jsem se, protože podle protokolu jsem mu ty otázky musela položit, ačkoli už jsem předem znala odpověď.

„Ano,“ přikývl pan Kaplan a trpělivě vyčkával na další mé dotazy. Byla to hra, kterou jsme ani jeden nechtěli hrát, ale věděli jsme, že se jí nevyhneme. Ta jeho odevzdanost mě rozčilovala.

„A můžete mi sdělit, proč se na svůj obraz chodíte dívat tímto způsobem, pane Kaplane?“

„Protože je to mé mistrovské dílo,“ odpověděl jako vždy.

Tu proklatou zprávu jsem odevzdala komisaři, ten ji dal do složky a zařadil ji k těm dalším na místo, kde podobné případy brzy zapadají prachem. Paní Kjuleněnová vždy zavolala na pana Kaplana policii (kdo by chtěl, aby mu nějaký podivín v bobřím kabátě civěl do oken, že?), ale podle všeho to dělala jen proto, aby se ho zase na pár týdnů zbavila. Možná nechtěla, aby autor jejího oblíbeného obrazu skončil v oranžové vestě a uklízel v rámci veřejně prospěšných prací ulice nebo v horším případě se ocitl ve vězení. Jenže všichni jsme věděli, že se vrátí. Dříve nebo později.

Dny ubíhaly a já řešila podobně hloupé přestupky. Vyjížděla jsem tišit studentské večírky v panelových bytech během nočního klidu. Řešila jsem drobné sousedské spory. Sepisovala jsem monotónní policejní zprávy a snažila se udržet si přičetnost. A celou tu dobu jsem nedokázala přestat myslet na pana Kaplana.

Jeho vrásčitý obličej i bobří vzezření mě pronásledovaly v myšlenkách a já zjistila, že se podvědomě snažím přijít všemu na kloub. Nedávalo to smysl. A já nesnášela, když něco nedává smysl. Pan Kaplan nepůsobil jako člověk, který přichází o rozum, ačkoli věk by na nějakou tu stařeckou demenci rozhodně měl. A byla jsem přesvědčená, že není ani voyer, který doufá, že zahlédne paní Kjuleněnovou ve spodničce. On se tam opravdu vracel kvůli svému obrazu. Obrazu, který jsem nepovažovala ani za zajímavý, ani nijak hodnotný. Byl to prostě jen portrét mladé rozesmáté ženy.

A pak jsem se asi o dva týdny později od svého posledního setkání s panem Kaplanem ocitla v Šeříkové ulici. Nějaká důchodkyně oznámila na policii, že sousedi naproti stěhují starý nábytek z obýváku a ten starý nábytek se ocitl na parkovacím místě před jejím domem. Nutno podotknout, že stará paní neměla auto, které by na to místo zaparkovala. S kolegou Mahelem jsme se tam vydali, sousedům oznámili, ať to v rámci duševního klidu našeho i jejich co nejrychleji odklidí, a já si uvědomila, že pan Kaplan bydlí asi jen o pět domovních čísel dál.

„Půjdu si zakouřit,“ oznámila jsem Mahelovi a než stačil cokoli odpovědět, zmizela jsem odtamtud. Nekouřím už hezkých pár let, ale v té chvíli jsem skutečně chuť na cigaretu měla.

Domek pana Kaplana působil zanedbaným dojmem, stejně jako starý pán sám. Popraskané šedivé zdi, zahrada porostlá plevelem, špinavá okna. Pomalu jsem se k němu blížila a snažila se budit dojem, že se jen procházím.

Vedle domku se vynořil důvěrně známý hnědý kabát. Pan Kaplan seděl usazený na stoličce a ráznými tahy štětcem barvil plátno před sebou odstínem královské

modři. Chvíli mi trvalo, než mi došlo, že sleduju vznik přesně toho obrazu, který visí ve vile Na Kanciborku.

Pak si mě všiml. „Á, dobrý den,“ řekl, aniž by se odtrhl od malování. „Tak jste přišla.“

Nevěděla jsem, co odpovědět. Nakonec jsem prohlásila: „Nejsem tu pracovně.“ Byla to pravda.

„Já vím.“

Zatímco jsem váhala, on trpělivě čekal a dál zkušenými tahy vytvářel portrét té rozesmáté ženy. Pak jsem po krátkém boji se sebou sama na chvíli zahodila svou identitu policistky a zeptala se: „Proč to děláte? Myslím doopravdy.“

Konečně se ke mně otočil. Na kabátě i na tváři porostlé šedivým strništěm měl oranžové a modré šmouhy. „Něco vám ukážu, slečno.“

Zavedl mě do zahradní boudy za domem a mlčky mě nechal vstřebat pohled, který se mi naskytl. Bouda byla celá zaskládaná obrazy. Těmi obrazy. Obrazy s tváří rozesmáté ženy, jeden na druhém. Musely jich tam být stovky.

„Ten obraz, který visí ve vile paní Kjuleněnové, je moje mistrovské dílo. Tyhle obrazy,“ ukázal na řady ráků a pláten v boudě, „jsou pokusem stvořit něco alespoň vzdáleně tak dokonalého. Jak vidíte, žalostně jsem selhal a pořád selhávám.“

Vzala jsem do rukou nejbližší obraz a přejížděla ho očima. Vypadal na vlas stejně jako původní portrét.

„Nevidím žádný rozdíl,“ zmateně jsem se k němu otočila.

„Já ano. Musela byste ji znát.“ Zadíval se na ženu na obrazu, která se na nás navěky usmívala, ve tvářích měla dva veselé dolíčky a jeden pramínek medových vlasů jí navždy vyklouzl z pečlivě načesaného účesu.

„Vaše žena?“

Přikývl. „Zemřela jen pár let poté, co jsem namaloval ten portrét. Tehdy jsme samozřejmě nevěděli, že je nemocná, a na tom obrazu je pořád ještě sama sebou. Je to nejpravdivější vzpomínka, kterou na ni mám. A ta vzpomínka visí v domě cizí ženy.“

„Proč jste ten obraz ale v první řadě vůbec prodával?“ zeptala jsem se.

„Potřebovali jsme peníze, hodně peněz. Chtěl jsem jí dopřát toho nejlepšího lékaře, ale pojišťovna nám odmítla pomoci. A paní Kjuleněnová mou ženu zbožňovala. Sama děti neměla a Helenu považovala téměř za svou dceru. Věděla, že nám tím ohromně pomůže, a tak za ten portrét zaplatila spoustu peněz,” vysvětloval. „Nedalo se ale nic dělat, Helena stejně nakonec zemřela. Už je to víc než třicet let. Bohužel si paní Kjuleněnová myslí, že jsem se zbláznil, a nechce se mnou mít nic společného. Ne že bych jí to měl za zlé.”

„Pořád ale nechápu, proč to všechno,” namítla jsem. „Co je na těchto obrazech jiného? Proč se pořád vracíte k tomu původnímu?”

„Už jsem vám to říkal. Je to moje mistrovské dílo a zároveň ta nejpravdivější vzpomínka, kterou mám.” Povzdechl si a pokračoval. „Víte, myslíte si, že na své milované nikdy nezapomenete. Ve skutečnosti vám ale začnou pomalu mizet z paměti hned pár dní poté, co vás opustili. Nejdřív si nevybavujete jemné detaily. Třeba tu pihu, kterou měla pod okem a kterou vždy považovala za vadu na kráse. Pak už si najednou nedokážete vzpomenout na tón jejího hlasu. Nevíte, jaká slova používala, když byla naštvaná. A nakonec zapomenete i na to, jak voněla. Myslíte si, že to pořád ještě víte, ale nevíte. Pamatujete si jen stín. Vaše vzpomínky vás zrazují.”

Mlčela jsem. Kolega už se po mě nejspíš shání, ale bylo mi to jedno. V tuhle chvíli jsem nebyla policistkou, i když jsem na sobě měla uniformu.

Pan Kaplan se opět rozmluvil. „Na tom obraze je to ona. Pravdivá vzpomínka uvízlá v čase. Je tam krásná, to ano, přímo nádherná, ale rozhodně ne dokonalá. Nebyla dokonalá. Měla spoustu chyb, tak jako vy nebo já. A já ji miloval, i když mi občas neuvěřitelně lezla na nervy.” Ukázal na zahradní boudu a zavrtěl hlavou. „Jenže na těchto obrazech je krásná i dokonalá. Nedokážu už ji zachytit takovou, jaká doopravdy byla. Ta žena už v mých vzpomínkách vybledla. Ta žena je navždy pryč a já už ji neumím přivést zpátky. Proto se na ni chodím dívat. Snažím se vzpomenout.”

Pohlédla jsem na něj a cítila, že se mi z koutku očí kutálí dvě slzy. Nevěřicně jsem je setřela, já, která jsem brečela naposledy v mámině klíně. Ve vteřině jsem se rozhodla, co udělám. Řekla jsem to panu Kaplanovi a on poslouchal.

O několik dní později si paní Kjuleněnová sotva všimla, že na zdi v jejím obývacím pokoji visí navlas stejný portrét Heleny Kaplanové, ale přece jen je něčím jiný. Když na Helenu vzpomínala, všimla si, že ta mladá žena na portrétu je krásná, přímo nádherná. Nevšimla si však, že je dokonalá.

MIREK: Vše jednou končí

A je to tu zas, opět, znova.
Pořád dokola se to opakuje
Letos už bohužel mžourám jak sova
zdlouhavou práci to komplikuje

Záda se hrbí, ruka se klepe
sněhovou barvou než stopu zanechám
V žilách mi vroucí krev divoce tepe
mladému brzy své místo přenechám

Naposled barvou, pro potěchu duše,
zachytím světlo, prostředí oživím
vznikne tu malba prosta retuše
vzpomenu, jak jsem žil životem hýřivým

Po nocích večírky, víno a ženy
přes den zas štětec můj věrný druh
naivní floutek obelhán všemi
z té doby zůstal mi nejeden dluh

Každý rok jsem tu, znova a znova
pořád dokola se to opakuje
po práci mé je cela jak nová
nikdo se však z toho neraduje

Změním se záhy v hromádku kostí
prostor za mříží pomalu zešedne
nánosy plísně místnost krásy zprostí
a malíř pokojů ve vzpomínkách vybledne

WILLI: Vrať mi ten čaj...

A je to tu zas, opět, znova... Pořád se to opakuje. Kapitán Matlák mrzutě položil sluchátko telefonu a opřel se do křesla. Sebral ze stolu tužku, chvíli jí rychle otáčel mezi prsty, ale nakonec jí hodil zpět.

„Bohouši!“ Kapitán se naklonil ke dveřím sousední místnosti a znovu zavolal na poručíka Koláře: „Bohouši, právě mi volal starosta!“

Za okamžik Kolář prostrčil hlavu dovnitř a hned vedle se objevily zvědavé obličej strážmistrů Herinka a Vopěnkové.

„Co je to tentokrát, šéfe?“ Kolář zašilhal po kolegyni. „Tady omladina by potřebovala posbírat trochu praxe. A galerie je k tomu vcelku ideální prostředí.“

Matlák si povzdechnul a ukázal na židle kolem stolu. Dlouho žádal o doplnění stavu služebny alespoň o dva další příslušníky. Nakonec mu poslali jen Vopěnkovou. Je po škole, je jí čtyřadvacet a vypadá, jako by si k policii odskočila z modelingové agentury. Nějak se mu nezdálo, že by se hodila do terénu na sbírání opilců, zatýkání vandalů a vybírání pokut.

„Sedněte si!“

Zatímco si ostatní vybírali místa, přemýšlel o tom, jak celý případ rozetnout. „Před chvílí jsem mluvil se starostou“. Matlák sebral ze stolu šedou složku a otevřel ji. „V noci někdo pomaloval novou fasádu galerie obrázky lezoucích mravenců.“ S povzdechnutím listoval papíry a pak pokračoval, „v pondělí to byl Alois Jirásek natřený v barvách fotbalové Slávie, minulý týden někdo nalakoval Venušinu soše nehty na ruku a nohu červeným lakem a týden před tím kdosi načmáral na kopii obrazu Mony Lisý rtěnkou heslo ‚Me Too‘.“

Starosta se bojí, co přijde dalšího, krom toho budou už teď opravy stát desetitisíce a komunální volby jsou za dveřmi. Musíme to už nějak zarazit.“

Kolář si nejistě promnul bradu. „To není dobrý! Je nás málo a budou na nás tláčit. Nemůžeme současně dělat deset věcí. Galerii bychom museli hlídat dvacet čtyři hodin denně a to bychom už téměř nic dalšího nezvládli. A to taky nejde.“

„No třeba by se mohla tuhle Klára obětovat!“ Herink s nevinným výrazem ve tváři kreslil prstem po stole a pokračoval. „Mohla by si stoupnout místo Venuše na piedestal a až se jí někdo pokusí nalakovat nehty, tak mu nasadí želízka. Jenom nevím, kam by si je schovala...“

Větu nedokončil, protože dostal od Vopěnkové kopanec pod stolem.

„Srandičky si nechte na jindy!“ Matlák zlostně sklapnul desky a hodil je na stůl. „Udělám rozpis a budeme se střídat u galerie po dvojicích. Nedá se nic dělat...“

Matlák chtěl pokračovat, jenže z chodby se ozval křik a zvuky zápasu. Herink, který seděl nejbliž dveřím, vyběhl ven ze služebny. Vzápětí ovšem nacouval zpět. Za ním se do dveří vecpal obr, který svíral zmítající se postavu zamotanou do staré koňské deky. Jeho výraz připomínal rozzuřeného býka.

„Mizera jeden!“ Obr cedil vzteky hrozby mezi zuby. „Já ho roztrhnu jako hada! Urazím mu obě pazoury, parchantovi jednomu!“

Při každé další nadávce obr zmáčkl svojí oběť a přidusil jí.

Za obrem vpadla na služebnu další postava, tentokrát to ovšem byla žena a ve tváři se jí střídal výraz strachu i pomstychtivosti. Jak úlovku pod dekou s každým dalším zuřivým stiskem docházel kyslík a zmítání ochabovalo, začínal její strach převažovat nad zlostí.

Vedle Herinka se postupně shromáždilo i zbývající osazenstvo služebny. První se vzpamatoval Matlák. Jednak byl služebně nejstarší, a ledacos už zažil, a také jako první mezi příchozími rozpoznal ředitelku galerie Kotrbovou.

„Paní ředitelko, můžete mi prosím říct, co se děje? A taky byste měla uklidnit toho vašeho siláka, ať ho nemusíme utratit. Zřejmě něco chytil a teď to nechce pustit!“

„Hrnek!“ Kotrbová se rozhlédla nyní už trochu vyplašeně po místnosti, „půjčte mi prosím hrnek na čaj. Ale rychle!“ Zároveň si strhla tašku z ramene a začala v ní cosi hledat.

Matlák s Kolářem a Herinkem se na sebe bezradně podívali. Naštěstí Vopěnková odkudsi vylovila svůj květovaný hrníček. „Bude stačit?“

Kotrbová přikývla a zároveň vylovila z tašky termosku, kterou začala houpat silákovi před očima.

„Haló, Horácio! Nedáš si trochu čaje? Je heřmánkový s medem!“ Dobře věděla, jaký to má na něj účinek. Ačkoliv, tentokrát si nebyla až tak jistá rychlostí, s jakou to zabere. Takhle rozzuřeného jej ještě neviděla a dalo jí opravdu hodně práce, aby ho přiměla jít na policii. Hrozilo, že si spravedlnost zjedná sám hned a na místě. Důsledky ho nezajímaly.

Horácio pomalu zaostřil na termosku a poněkud povolil stisk. Heřmánkový čaj s medem od paní Kateřiny. Dal by za něj půl života. Ještě jednou se zlostně podí-

val na ranec, který svíral, a pak jej pustil na zem. Vztekla na něj naposledy cosi zavrčel. Pak si s tichým poděkováním vzal jak termosku, tak i hrníček od vyplašené policistky. Odšoural se do rohu místnosti a s prvním douškem čaje se mu uvolnil i výraz ve tváři.

Mezi tím se z koňské deky na zemi vymotal vychrtlý mužík s prošedivělou bradkou, jehož protáhlé čelo už dávno nezakrývaly husté kadeře vlasů, ale promaštěná přehazovačka. Ani ta ovšem nebyla z pochopitelných důvodů na svém místě. Zrádně mu vlála kolem uší plných piercingu. Jeho tvář nesla stopy omezeného přísunu vzduchu a byla polepena potem s chlupy z černého poníka.

„To je on!“ Kotrbová pohrdavě ukázala bradou na mužíka, který se snažil zorientovat v nově nastalé situaci. „To dělal všechno on. Ničil umělecká díla a čmáral nám po nové fasádě, čuně jedno!“

Obnovený přísun čerstvého vzduchu a pohrdavý tón ředitelky galerie v mužíkovi opět zažehly oheň vzdoru a jen blízká přítomnost Horácia mu nedovolovala pustit emoce z řetězu úplně.

„To si vyprošuji! Já jsem na rozdíl od vás skutečný umělec! Já vrátím uměleckým dílům znovu život! Já... já...“

„...já jsem trapná nula a ubližuju nevinným zvířatům!“ Horácio udělal dva rychlé kroky ze svého místa a sklonil se k němu s hrozivým výrazem ve tváři. Svým obrovským nosem se ho téměř dotýkal. Svíral přitom již prázdný květovaný hrníček takovou silou, až mu zbělaly prsty. Vopěnková s lítostí sledovala osud svého hrníčku a čekala, kdy praskne.

Kotrbová Horácia lehce odstrčila a dolila mu zbytek čaje. „Běž si to vypít, já to vyřídím. Než něco provedeš!“

Horácio se neochotně otočil a odešel zpět do rohu místnosti, zatímco se Matlák znovu pokusil převzít iniciativu.

„Asi by bylo nejlépe, kdybychom to celé sepsali, co říkáte?“ Kývnul na Vopěnkovou, která si sedla k počítači. „Takže jak ho vlastně ten váš hromotluk chytil?“

„To byla docela náhoda.“ Kotrbová se podívala pohrdavě na mužíka, který si zatím rovnal přehazovačku a pocuchanou bradku. „Horácio šel ošetřit našeho poníka a načapal tam tohoto rádoby umělce, jak se chystá Gordonovi nabarvit hřívu a udělat mu z ní číro. Jak držel v ruce koňskou příkrývku, tak ho do ní rovnou polapil. Ještě že jsem ho zrovna sama hledala, aby šel očistit tu pomalovanou fasádu. Jinak bychom teď museli pracně identifikovat směs mletého masa a kostí s promaštěnými vlasy.“

Mužíkovo pohrdavé „pfff“ jí bylo odpovědí.

„Prosím, chovejte se slušně. Zdá se, že vám paní ředitelka zachránila kůži!“ Herink postrčil mužíka ke stolu s počítačem a usadil ho na židli.

„Víte o umění houby!“ Mužík si trval na svém. Koncentroval svou pozornost stále víc na strážmistra Vopěnkovou. „Neumíte ocenit skutečnou krásu. Kdybych ty věci nezdokonalil, ani byste si jich nevšimli...“ Teď už zcela fascinovaně hleděl na Vopěnkovou a vpíjel se do ní očima.

„Chcete snad říct, že když počmáráte krásnou sochu, tak že je dokonalejší?“ Kotrbová zlostí syčela přes zuby. Štěstí, že neměla po ruce nic, čím by ho mohla praštit.

„Jistě madam. Před tím jste nejspíš ani nevěděla, kde jí v galerii máte. Až teprve po mém zásahu se krásná věc stane perfektní. Najednou o ní každý ví. Kdyby tady slečna policistka dovolila, zdokonalil bych její tělo na skrytém místě fantastickým tetováním!“

Kotrbová se zlostně napřímila a rozhlédla po ztichlé místnosti.

„Horácio!“

„Ano šéfová?“

„Vrať mi ten čaj a pojd' si pro něj!“

2019

Postava: záhadný cizinec

Místo: noční město

Téma: Všichni se bojíme lásky a
války.

První věta: Ten příběh jsem znal
jen z vyprávění.

WILLI: Jed' už!

„Ten příběh jsem znal jen z vyprávění.“ Horácio usrknul heřmánkový čaj s medem, utřel si dlaní špičku nosu, kterou v něm stačil namočit, a zasněně se podíval před sebe. Kotrbová si s povzdechem sedla na lavičku a natáhla nohy. Zásoba čaje vydrží tak nejvýš na půl hodiny, než zmizí do poslední kapky v hrdle hromotluka, který jí doprovázel. Než se to ale stane, bude pravděpodobně muset poslouchat další koňský příběh nebo vyprávění o životě na statku.

„Paní ředitelka Kotrbová?“ Hluboký mužský hlas jí rázem vytrhnul ze zamyšlení. „Omlouvám se za zpoždění!“ Nově příchozí se lehce uklonil. Bylo mu něco kolem pětáctyřiceti, jižní typ sportovní postavy s pohledem Fausta. Rozepnutý první a druhý knoflík košile s krátkým rukávem a opasek zdůrazňující štíhlou postavu mu dodávaly ve vzhledu cosi živočišného, divokého, přitažlivého. Přesně její mistr osudový, kolikrát už v minulosti někomu podobnému podlehla. Prostě hochštapler, lhář a podvodník. Na něj si bude muset dát pozor.

„To je v pořádku, čekáme teprve chvíli.“ Kotrbová se zvedla a podala mu ruku. Nově příchozí ji lehce stisknul a s úžasem sledoval vedle se pomalu vztyčující postavu Horácia. Klenul se vedle ředitelky jako topol u plaňky v plotu.

„To je vaše ochranka, paní ředitelko? Mě se bát nemusíte. Já mám s sebou jako doprovod pouze dámu, kurátorku výstavy.“ S úsměvem kývnul na drobnou blondýnku, která se náhle zjevila z druhé strany lavičky vedle Horácia a s neskrývaným zájmem na něj upřela svůj modrý pohled. Chudák Horácio najednou nevěděl, co má dělat. V jedné ruce měl termosku s čajem ředitelky, v druhé hrníček a třetí ruku na podání nemohl honem najít. Zčervenalé uši svědčily o tom, že ho modré oči paní nebo spíš slečny kurátorky dokonale vyvrátily z kořenů.

Na tebe si naopak musím dávat setsakramentský pozor, pomyslela si Kotrbová, a s ohledem na Horácia na tu kočku dvojnásob. Nebo mi ho chudáka úplně zblbne.

„To je kolega, zaměstnanec galerie. Klidně mu říkejte jen Horácio, jemu to dokonale vyhovuje. Horácio, tohle je pan Manuel Ramón De La Rosa. Chce u nás ve městě otevřít podnik, kde bude vystavovat historickou keramiku a šperky a zároveň nabízet repliky vyráběné původní technologií. A toto asi bude slečna Dostálová, která bude mít přípravu výstavy na starosti. Dnes odpoledne bychom si měli společně projít prostory pro výstavu a pokud se domluvíme, zařídíš odvoz předmětů. Slečna ti bude nápomocná.“

Horácio se konečně zbavil termosky s čajem i hrníčku tím, že je neohrabaně na-

strkal ředitelce do náručí. Nejdřív málem uskřípnul ruku panu De La Rosa, aby se s dvorností rozjetého kamionu vrhnul na slečnu Dostálovou.

„Horácio, moc mě těší!“

„Ivana Dostálová. Ale říkejte mi jen Ivana, když vám mám říkat Horácio.“

Horáciovy uši jen hořely. Kotrbová ho nikdy před tím v takovém rozpoložení neviděla. Kdesi uvnitř se jí spustily poplašné zvony. De La Rosa a Dostálová se jí nelíbili a pomalu začínala litovat, že na schůzku přistoupila. Už to místo setkání bylo divné. Lavička přes uličku proti rekonstruované budově v zanedbaném parku. Široko daleko nic, žádné spojení, přijet se sem dá jen autem. Čekali tu na ně s Horáciem dobře patnáct minut a za celou dobu se tu nepohnula živá duše. Tak jakápak rekonstrukce.

„Je to takové celé narychlo a pozdě odpoledne. Bohužel ale sháníme peníze od sponzorů, jak se dá. A procházet se tu v pracovní době také nemůžeme kvůli bezpečnosti. Tak jsem to musel zorganizovat až na pozdější hodinu odpoledne.“ De La Rosa jako by četl myšlenky Kotrbové. „Pokud dovolíte, rád bych vám to vyvážil pozváním na večeři. Máme zamluvený stůl ve velmi příjemném prostředí.“

Kotrbová se otočila na Horácia, snad aby jí nabídnul nějakou záchranu. Jenže ten byl úplně ztracený, neschopný vnímat cokoli jiného než svou novou známost. Pokud bude na večeři i Dostálová, neexistuje způsob, jak ho přimět k odmítnutí.

Když vstoupili do budovy překvapila Kotrbovou velmi pěkně upravená hala. Inventář tu zatím nebyl žádný, ale rekonstrukce zřejmě pokročila dál, než to vypadalo z vnějšku.

„Pojďte paní ředitelko, ukáži vám nejprve kanceláře a kolegu doprovodí Ivanka do depozitářů, aby mu předvedla naše zázemí. Pak se sejdeme u mne a půjdeme si prohlédnout to hlavní co tu máme.“ De La Rosa si vyměnil rychlý pohled s Dostálovou, která na okamžik nasadila nechápavý výraz. „Depozitář zabezpečený proti vniknutí. Nemáme zájem na tom, aby se nám na zapůjčené věci přišla podívat nezvaná návštěva.“

„Myslíte ten dole?“ Dostálová se s povytaženým obočím pomalu otáčela na podpatku směrem ke schodišti.

„Ano přesně ten depozitář mám na mysli!“

Dostálové se rozlil úsměv ve tváři a přes rameno mrkla na Horácia. „Tak jdeme, jestli se tedy nebojíte jít se mnou do sklepa!“ Přitom koketně shodila blond vlasy k jedné straně a zavlnila sukni. Horácio se zmohl jen na jakési radostné hýknutí a poslušně cupital za drobnou kurátorkou.

Kotrbová si při pohledu na dvojici, která právě zmizela kamsi do tmy suterénu pomyslela, že udělat z chlapa blázna je snazší, než si kdy myslela. Anebo začíná žárlit. Ovšem tahle myšlenka se jí moc nelíbila. Horácio byl všechno možné, jen ne její typ. Takže vlastně možná žárlí na mládí Dostálové. A to se jí líbilo ještě míň.

„Půjdemě paní ředitelko? Rád bych vám předvedl svou pracovnu.“ De La Rosa ukázal rukou k druhému schodišti, které vedlo do horního patra. „Myslím, že budete velmi překvapená jejím zařízením. Je stylové a dokonale vybrané ke svému účelu.“

Kotrbová se za ním vydala a dlužno říct, že její zvědavost přeci jen trochu narůstala. Teď, když sledovala De La Rosu, jak před ní stoupá po schodech, musela znovu ocenit jeho dokonalou postavu. Oblečený byl velmi přitažlivě a jestli má se stejným vkusem zařízenou pracovnu, bude jistě na co se dívat. Venku se ale již setmělo a ona by docela uvítala, kdyby se to tu moc nenatahovalo. Za celý den byla unavená a chvilky zaujetí se u ní střídaly s touhou odtud co nejdřív odejít.

Dveře do pracovny byly hned proti schodišti. De La Rosa je otevřel a pustil Kotrbovou dovnitř jako první. Přítmí místnosti osvětlovala jen jakási vitrínka na opačném konci. Kotrbová se zvědavě rozhlédla kolem, ale příliš mnoho věcí nerozeznala. De La Rosa vstoupil hned za ní a zavřel dveře. Osvětlení se změnilo ve výraznější. Po stěnách se rozžalo několik lampiček s červenými stínidly a ze tmy vystoupila veliká postel s nebesy.

„Bože, vždyť já jsem v bordelu!“ Kotrbová vydechla a prudce se rozběhla zpět ke dveřím. Jenže vrazila rovnou do De La Rosy, který jí zastoupil cestu. Pevně jí chytil za ruku a přitáhl k sobě.

„Ale no tak, tohle přeci není žádný, jak jste to řekla? Bordel? Toto je pracovna a vy si jí už brzy vyzkoušíte. Jen co dorazí Ivanka. Budete s ní spolupracovat!“

„Okamžitě mě pusťte ven!“ Kotrbová vybuchla jako bomba. Teď byla celá rudá zlostí a zároveň cítila děs z toho, co snad má přijít. „Jste oba úchyláci! Za chvíli sem dorazí Horácio a vymlátí vás oba z kůže!“

„Ano, ano,“ De La Rosa se lehce pousmál, „Ivanka miluje výprask v kůži. Je to jedna z procedur, pro které je moje pracovna dokonale vybavena. Vidíte ten hák pod stropem? To je důležitá součást kůry, kterou tu budete podstupovat. Jen se musíte trošku upravit. Máme tu mnohem vhodnější kostým, než je ten váš!“ De La Rosa teď držel Kotrbovou za obě ruce a pomalu jí strkal k dalším dveřím, které se rýsovaly na zadní stěně místnosti. Uvědomila si, že tu nejsou žádná okna. Zoufale si přála, aby dorazil Horácio a dostal ji odtud.

Místo toho se otevřely dveře a v nich se objevila Dostálová. Jenže už na sobě neměla šaty jako předtím. Vlasy si stáhla do copu na vrcholu hlavy. Jediné, co měla na sobě byla gumička, která jí vlasy držela, síťované punčochy, boty na vysokém podpatku a cosi, co vypadalo jako jednoduché plavky z lesklé gumy.

„Ona ještě není připravená? Co jsi tu dělal celou dobu, ty pitomče? Zažeň jí do převlékárny, ať se upraví! Mezi tím mě půjdeš odprosit za svou neschopnost!“ Založila si ruce v bok a hlavou hodila směrem ke dveřím.

Kotrbová se úžasem na chvíli přestala bránit. Sama už vyzkoušela taky ledacos, ale s tím tady se ještě nesetkala. De La Rosa toho dokonale využil. Strhnul jí z ramene tašku a prudce otevřel dveře ve stěně. Vzápětí na to strčil Kotrbovou dovnitř. „Převlékněte se! A ať vám to sluší. Paní to vyžaduje. Jestli jí zklamete, budete velmi přísně potrestaná!“ Pak se dveře zaklaply.

Kotrbová se rozbřečela. Kliku na své straně samozřejmě neměla a místnost byla bez oken. Silná žárovka pod vysokým stropem osvětlovala její vězení. Všude kolem byly pověšené šaty ušité podle gotických vzorů. Od oděvu děvečky ze statku až po svatební šaty šlechtičny. Ani se jich nedotkla. Jen si sedla na jedinou židli, která byla v místnosti, a čekala, co bude dál. Tohle přeci nemůže být pravda. To musí být nějaký špatný vtip!

Dostálová seběhla mrštně ze schodů, aniž se ohlédla. Horácio se jí snažil po tmě následovat, ale asi přehlédl nějakou boční chodbu, protože se mu kdesi ztratila. Už se chtěl vrátit zpět, když se ozvala odkudsi zpoza rohu.

„Hned rozsvítím. Dávejte pozor, ať mi nikam nespádnete!“

Ve stejný okamžik se rozsvítila řada světel pod stropem a Horácio viděl, že stojí uprostřed krátké chodby. Na jejím konci byly dvoje dveře. Jedny v čele a druhé hned vpravo od nich. Dostálová se objevila vedle schodiště, pod kterým byla na zdi skříň s jističi.

„Ještě pořád to tu není úplně hotové a dole nenecháváme zapnutou elektriku.“

Samozřejmě, až bude výstava, tak to tu už bude zapnuté a zajištěné trvale.“ Usmála se na Horácia a proklouzla kolem něj. Zastavila se u dveří vpravo, ale když je chtěla otevřít, ozval se nějaký hluk z vedlejších dveří.

„To nic, Horácio, je tam garáž a nepořádek. Nemusíte mít starost, že nás někdo přepadne.“

„Víte, to je moje práce, Ivanko. Já se musím podívat, co je vedle. Šéfová by mi dala, kdyby něco nebylo v pořádku a já to nezkontroloval. Poslouchat šéfovou se musí!“ Horácio se nervózně usmál a zkusil dveře od garáže otevřít.

„Musím vám odemknout!“ Dostálová se zamračila a zdálo se, že se jí Horáciova nedůvěra dotkla. Mrzutě strčila další klíč do dveří, otevřela garáž a rozsvítila. Horácio vešel dovnitř. Na druhém konci garáže, přímo proti dveřím, byla pootevřená vrata, kterými právě vyběhnul ven velký černý kocour. Všude se povalovalo zednické náčiní, jen u zdi sousedící s depozitářem stál starý motocykl. Horáciovi zasvítily oči radostí a málem zapomněl, proč tu vlastně je. Překročil nejbližší povalené nářadí a zkusil zaťukat na nádrž. Podle zvuku byla plná.

„Tohle se vyrábělo v padesátých letech. Táta měl podobnou, učil jsem se na ní jezdit.“ Horácio s láskou pohládl kožené sedlo a světlomet motocyklu. „Škoda, že jí pak prodal. Dostal za ní pár šupů, dneska by mu zaplatili stokrát víc!“

„No já nevím, to někde sehnal Manuel, když se přistěhoval. Mně se to nelíbí, já bych na něco takového nevlezla. Kůň a motorka podle mne patří na smetiště dějin. Já mám ráda silná auta.“

Ted' se zamračil i Horácio. Dostálová se velmi nešetrně dotkla jeho citlivého místa. To, že neměla ráda motorky, to by jí ještě odpustil. Ale na koně mu sahat nebude! Jeho svět se už několik let točil kolem Gordona, poníka, se kterým pracoval v galerii. Ztrácí tu čas s ženskou, která neumí ocenit vztah s tak ušlechtilým zvířetem, přitom Gordon byl vděčný za každý okamžik, co s ním mohl být. Jestliže do teď existovalo nějaké kouzlo, kterým na něj Dostálová působila, právě se nenávratně rozplynulo.

Dostálová se znuděně sehnula k podlaze a zvedla jakýsi míček, který se tam povaloval mezi nářadím. „Asi bychom si měli pospíšit, máme pro paní ředitelku připravený program. Tak ať nečeká.“

Horácio se ještě jednou podíval na starý motocykl a jen tak ze zvyku zkontroloval, jestli pod ním není skvrna z unikajícího oleje. Tyhle staré mašiny tím byly pověstné. Ani tady skvrnka nescházela a rozlívala se až ke stěně. Horácio si všimnul, že stěnu tvoří obyčejná, sádrokartonem pokrytá přepážka.

Když vyšel zpět na chodbu, měla Dostálová už otevřený depozitář. Stála mrzutě u dveří a pohrávala si s nalezeným míčkem. Horácio pokrčil rameny, protože nevěděl, co má říct, a nahlédl do prázdné místnosti. Nebylo v ní nic, jen železný dlouhý stůl uprostřed. Osvětlovala jí řada zářivek a pod stropem byla malá, zamřížovaná okna.

„Vybavovat to teprve budeme.“ Dostálová si přehazovala míček z ruky do ruky

a čekala, jestli půjde Horácio dovnitř. Z ničeho nic jí míček vypadnul a zakutálel se pod stůl. Horácio se rozeběhnul za ním, aby ho sebral a přinesl zpět.

„Jako pes, jako hloupé natěšené psisko. Vím, proč to pořád říkám. Hodíš mu míček a ono se to může zbláznit, aby to udělalo aport. A tohle je obzvlášť velké a hloupé psisko!“ Mrzutý hlas Dostálové za Horáciiovými zády doprovodilo bouchnutí dveří.

„Slečno Ivanko, mám pro vás ten míček!“ Horácio chtěl otevřít dveře, ale zjistil, že to nejde. „A potřebuji otevřít, nějak se to tu zaklaplo. Jestli vás tam obtěžuje pes, hned ho vyřídím. Jen mi musíte rychle otevřít. Odsud to nějak nefunguje!“

Horácio stál u dveří a čekal, až je Dostálová zvenčí otevře. Místo toho zhaslo v místnosti světlo.

„Ivanko, prosím vás, nedělejte si legraci. Otevřete ty dveře. Já se tmy nebojím a musíme to tu dokončit. Tahle místnost pro depozitář stejně nevyhovuje. Musí tu být klimatizace a pevné dveře nestačí, když je tu stěna ze sádrokartonu!“

Ticho mu bylo odpovědí. Horácio si uraženě sednul na podlahu s tím, že tedy počká, až tahle hloupá zábava skončí. Telefon u sebe neměl, aby mohl zavolat Kotrbové, že se stal obětí naivní dětské hry. Držel v ruce míček, který hodila Dostálová do místnosti a přemýšlel, co vlastně chtěla říct, když si stěžovala na to psisko. Tady přece žádného psa neviděl.

„Ivanko, jste tam?“ Horácio vyskočil ze země a zabušil na dveře. Některé věci mu teprve teď začínaly docházet. „Slyšíte mně? Otevřete mi, ať vám to tu nemusím poničit!“ Teď už ani odpověď nečekal. Nechal Kotrbovou samotnou s pochybným elegánem, zatímco ho zabavila tahle potvora.

Do místnosti pronikalo jen nepatrné množství světla z noční oblohy stropními okénky. Ta byla příliš malá na to, aby se jimi chlap jeho velikosti protáhnul, i kdyby tam mříže nebyly. Rozbít okno a křičet o pomoc na této samotě smysl nedávalo. Jedinou možností bylo dostat se ven násilím. Horácio si rychle prohlédnul dveře. Ty byly příliš pevné a v příliš dobrém rámu, než aby je dokázal vysadit jen tak rukama. Vzpomněl si na stůl uprostřed místnosti. Ten měl kovovou konstrukci. Možná by z něj dokázal utrhnout nohu a použít ji třeba jako páčidlo. Povalit stůl bylo dílem okamžiku, ale utrhnout mu nohu nebylo až tak snadné.

Po čtvrt hodině usilovného páčení a tichého klení se konečně Horáciovi podařilo jednu ocelovou nohu ulomit. Pot mu stékal po zádech, ale zlost na Dostálovou a strach o ředitelku mu dodávaly sílu. Nejprve zkoušel nohu od stolu vrazit pod dveře a vysadit je z pantů. Jenže tady investoval De La Rosa dobře. Nepovedlo se mu to.

Unaveně si sednul na zem a opřel se o zed'. Měl pocit, že ta se pod jeho vahou nepatrně pohnula. Pak si uvědomil, že sousedí s garáží a že její nový povrch tvoří sádrokartonová deska stejně, jako ze strany garáže. Nejspíš za ní bude jen slabá cihlová přepážka.

Ted' už Horácio ztratil veškeré zábrany. Několik dobře mířených ran do rohů sádrokartonu stačilo k jeho odtržení od podkladu. Ten tvořila opravdu jen věkem sešlá cihlová stěna. Tak tady to De La Rosa evidentně podcenil. Po několika dalších ranách už měl Horácio proražený dostatečně velký otvor, aby mohl zed' rukama rozebrat. Během několika dalších minut byl venku z depozitáře i garáže.

Před domem stálo auto Kotrbové a za ním velký černý vůz, který zřejmě patřil té dvojici mizerů. Byl postavený tak, že překážel ve výjezdu Kotrbové. Horácio opatrně oběhnul dům. Všechna jeho okna byla tmavá, nic nenasvědčovalo tomu, že by byl někdo uvnitř. Věděl, že by si s De La Rosou i Dostálovou dokázal snadno poradit i holýma rukama, ale přeci jen nechtěl riskovat, aby se jim rovnou ukázal. Nevěděl, co mají za lubem a jak jsou na něj připravení. Otevřel pomalu dveře do vstupní haly a nahlédl dovnitř. Nikdo tam nebyl a všude bylo zhasnuto. Najednou zaslechl jakési zvuky, které mu připomínaly kňučení týraného psa. Že by Dostálová opravdu měla problém s nějakým psem?

Vedle schodiště do horního patra byly vpravo i vlevo dveře, o kterých si původně myslel, že vedou do nějakých výstavních prostor. Jedny byly pootevřené, tak do nich nahlédl. To, co tam uviděl mu na chvíli vyrazilo dech.

Kotrbová pomalu propadala panice. Seděla v místnosti už dobře půl hodiny, aniž by věděla, co bude dál. Najednou se ozvala rána do dveří, pak několik dalších, až se rozlomily. Do místnosti vpadnul Horácio.

„Jste v pořádku šéfová? To mi nebudete věřit, co jsem před chvílí viděl!“

„Horácio, asi se budeš divit, ale já ti budu tentokrát asi věřit úplně všechno!“ Kotrbová vyskočila ze židle a chytla se ho za ruku. „Prosím tě, hlavně mě odtud dostaň co nejrychleji! Kde vůbec ti dva jsou?“

„No, to jsem vám právě chtěl říct. Oni jsou nějaký divní. Ivanka mě zavřela dole ve sklepe, takže jsem se musel probourat zdi ven...“

„Ty jsi dokázal prorazit zed'? Holýma rukama?“ Kotrbová sice věděla, že dokáže pohnout ledasčím a třeba to i poničit. Ale že by také Horácio uměl procházet zdí, to jí nikdy nenapadlo. Úzkostlivě se rozhlížela kolem, jestli se povedený páreček někde neobjeví.

„No sehnal jsem si k tomu nějaké nářadí, ale tak těžké to zase nebylo. Tu rekonstrukci docela odflákli. Skoro bych řekl, že to ani není doopravdy myšlené pro výstavy. Kdybyste ale věděla, co jsem dole viděl...“

„Určitě to není myšlené pro výstavy. Je to nějaký bordel nebo hnízdo úchyláků. Musíme rychle pryč. Nemůžou sem přijít?“ Kotrbová táhla Horácia za rukáv ke schodišti a toužila potom dostat se co nejrychleji pryč.

„Nemůžou. Já je zamknul v té místnosti dole. Mají tam nějaké krámy, co vypadají jako klece a mučidla. Představte si šéfová, když jsem na ně koukal, byla Ivanka oblečená v nějakém pogumovaném trikotu a on byl nahej a připoutanej. Štěkal a kňučel jako pes a ona mu tam dole...“

„Horácio, já nechci vědět, co mu tam dole dělala, já chci pryč!“

„Ale šéfová, to bylo děsně zajímavý, já ještě nic takového neviděl!“

„A nevidíš! Já chci pryč a to hned! Jdeme!“ Kotrbová odhodlaně vyrazila po schodech dolů a v duchu se modlila, aby se ti dva opravdu už nikde neobjevili. Když seběhli do vstupní haly, slyšeli kopání a tlučení do dveří. Asi tam opravdu nebyl jiný východ z „pracovny“ Ivanky Dostálové. Tu nakonec slabě slyšeli nadávat zpoza bytelných dveří. Na těch, nyní naštěstí, De La Rosa nešetřil.

Když vyběhli ven a dostali se až k autům, zůstali zaraženě stát.

„Šéfová, odsud nevyjedete. Oni vám to svoje auto postavili tak, že je to vaše zablokované!“

Kotrbová zbledla. „I kdyby to tu nestálo, stejně bych nemohla odjet. De La Rosa mi sebral tašku, měla jsem tam všechno. Klíče od auta i telefon. Můžeš ze svého telefonu zavolat policii, aby nám přijela na pomoc?“

„Nemůžu paní Kateřino, já si ho s sebou dnes nevzal. Když jsme měli jet spolu, tak jsem ho nechal doma. Mně stejně kromě vás nikdo nevolá.“ Horácio se omluvně usmál a bezradně si začal drbat dvoudenní strniště na bradě. To bylo neklamné znamení, že v něm cosi zraje.

„No, tak to je pěkné. To abychom odsud zdrhali pěšky. Možná chytíme nějaký stop na dálnici.“ Kotrbová se už chystala vyrazit na příjezdovou cestu, když jí Horácio zarazil.

„Šéfová, já mám nápad. Možná se přeci jen můžeme odsud svézt.“

„Co máš za lubem, Horácio? Tahle auta bez klíčů nenastartuješ, mají nějaké imobilizéry, bez správných klíčků je to mrtvý kus železa. Už nestačí utrhnout dva

drátky...”

„To jsem nemyslel. Bojíte se jezdit na motorce?”

„Tady je někde motorka?”

Horácio radostně přikývnul. „Jo, je. A krásná! To byste šéfová nevěřila, že...”

„Věřila, hlavně ji už od někud vytáhni a ať jsme pryč!”

Horácio s radostným úsměvem zmizel za domem a za pár minut už tlačil motocykl k ředitelce. Ta se starostlivě rozhlížela, jestli se přeci jen těm dvěma nepodařilo dostat z domu ven. Když to dokázal Horácio, mohli to zvládnout i oni.

„Šéfová, je tu ale problém.”

„Jaký problém? Nejde to nastartovat?” Kotrbová se lekla, že rychlá cesta pryč je opět v ohrožení.

„Ale ne. Jenom pro vás nemám přilbu. Tedy ani pro sebe ne. To je proti předpisům, víte?”

„Horácio, ty mě dokážeš vždycky něčím překvapit. Kašlu na přilbu, chci pryč!”

Horácio párkrát prošlápnul motor. Pak otočil obstarožním klíčem zapalování a zkusil motocykl nastartovat. Naskočil na první pokus.

„Šéfová, je tu další problém.”

„Jaký problém?” Kotrbové pomalu začínaly téct nervy.

„Musíte si vyhrnout sukni, jinak na tu motorku nenasednete.”

Kotrbová si vztekle vykasala sukni a sedla si za Horácia. „To ještě zvládnou! Nějaký další problém, nebo už můžeme jet?”

„No, vlastně ano. Budete se mně muset pořádně držet, abych vás nikde nevytrousil.”

„No, a?”

„No a to znamená, že se o mně asi budete muset opřít tím tady, co máte nahore...”

„No, to asi budu muset. To tam mám natrvalo. To není připínací sundavací, víš? Nějak se s tím vyrovnám. Hlavně nás kvůli tomu nikde nevyklop!“

„Šéfová, myslíte že by mi De La Rosa tu motorku prodal, až bude po všem?“

„Horácio!“ Kotrbová začala zlostí syčet přes zuby, „už jed', nebo tě na mou duši za tu motorku vyměním Dostálové do otroctví!“

JERRY: Přátelství

Ten příběh jsem znal jen z vyprávění. Ale byl natolik zvláštní a neobvyklý, že stálo za to si jej zapamatovat, sepsat podle toho, co jsem si pamatoval a poslat jej dál. Jeden úplně malý důkaz o tom, že jsme především lidé...

Můj dědeček se narodil v česko-německém pohraničí, a i když byl vlastně Němcem, v té době první republiky se takové věci nějak nerozlišovaly. Uměl jak česky, tak německy, a při klukovských rvačkách bylo jedno, kdo je kdo.

A pak v sousední zemi přišel k moci malý, ale mocný muž s knírkem a všechno bylo během několika let úplně jinak. Z mé rodiny, která se mezitím přestěhovala do vnitřního Německa, se najednou skoro přes noc stali příslušníci německého národa a jako takoví se museli zúčastnit svaté války pro konečné vítězství Velkoněmecké říše.

Z trochu vyjukaného devatenáctiletého Bertíka Hirsche se stal gefreiter Hirsch, navléknutý v nepadnoucí vojenské uniformě. Ale měl jakési relativní štěstí. Ještě dřív, než se jeho rota patřící do seskupení 34. pěší divize Wehrmachtu stačila přesunout na západní německé hranice, utrpěl můj dědeček ošklivý úraz. Vyšel z něho s ošklivě pochroumanou nohou, když zůstal pod převrženým proviantním vozem.

Takže zatímco jeho méně šťastní spolubojovníci pokládali své životy za vítězství na západní frontě, Albert Hirsch převlékl uniformu a ze svobodníka Wehrmachtu se stal příslušník místní domobrany.

Čtvrtý rok války už nebyl nijak triumfální. Dávno zmizelo vlastenecké nadšení a armáda, o které ministr propagandy Goebbels na četných shromážděních mluvil jako o nejlepší a neporazitelné, sbírala jednu porážku za druhou. V lednu kapitulovala německá vojska u Stalingradu, začínala velká tanková bitva u Kurska a obyčejní němečtí občané už byli unavení strádáním, které bylo den ode dne horší. Nálety spojeneckých letadel byly čím dál tím častější a málokomu nebylo jasné, že se blíží neslavný konec.

Každé trochu větší německé město muselo ustanovit člověka do funkce, nazvané vzletně Luftschutzbeobachter.

Ve městě Wolkenstein se jím stal právě bývalý svobodník Hirsch a jeho jedinou povinností bylo každou noc obcházet setmělé noční město a kontrolovat zatemnění oken obytných domů, aby ven nepronikl ani jediný paprsek světla, který by mohl přilákat spojenecké bombardéry.

Noční město bylo opuštěné, obydlené snad jen jakýmsi nehmotnými bytostmi, které se objevují jen v noci. Postupem času si na něj místní pořádkové strážce zvykly jako na přirozenou součást setmělých ulic. Svou nijak náročnou práci bral jako drobný přivýdělek k malému důchodu, který mu Velkoněmecká říše každý měsíc vyplácela. Snažil se prostě jen být obyčejným a nenápadným občanem a přežít tu hloupou válku, které nerozuměl a ani rozumět nechtěl.

Bismarckalee byla dlouhá, téměř rovná ulice s dvoupatrovými šedivými domy, vroubená dubovou alejí. Žila v ní pestrá směsice obyvatel Wolkensteinu, která si podle zkušeností Alberta Hirsche s nějakým důkladným zakrytím oken nedělala žádné velké starosti. Proto bylo nutné, procházet tudy zvlášť pozorně.

Byla opravdová tma, měsíc byl zakrytý těžkými tmavými mraky a jeho svítlna s modrým krycím sklem dávala právě tolik světla, aby bylo vidět na další krok. V nočním tichu byly slyšet vzdálené výstřely. Bylo lépe nevědět, odkud pocházejí, a z oblohy se ozývalo temné dunění leteckých motorů. Během doby Albert rozeznal rozdílný zvuk německých a spojeneckých letadel a hned poznal, že dnes v noci míří bombardovací svazy z Anglie kamsi do německého vnitrozemí.

A pak uslyšel opatrné kroky osamělého chodce. Patrně nějaký záhadný cizinec, místní lidé věděli, že na noční ulici mohou být i zastřeleni. Bylo to neobvyklé i proto, že vojenské hlídky chodily nejméně dvojčlenné. Albert nebyl ozbrojen a jeho jedinou zbraní byl dlouhý tmavý obušek u pasu. Stiskl ho pevněji v ruce...

„Bertík Hirsch? To je opravdu náhoda...“

Tenhle hlas přece znal. Před válkou s Antonem Blauem, svým nejlepším kamarádem sprádali plány na svůj život, plánovali si cestovat a poznávat svět. Anton byl ale vždy podnikavější a průbojnější. Zmizel z Wolkensteinu někam pryč několik týdnů před tím, než Vůdce slavnostně zahájil válku, aby získal nový životní prostor pro německý národ.

Čtyři roky o něm neslyšel ani slovo a najednou se záhadně objeví tady, uprostřed válkou zmítaného Německa. Oblečený v nepadnoucích tmavých šatech, podobný obyčejnému dělníkovi, jdoucímu z noční směny v továrně na dělové hlavně. Jenže v noci ani dělníci po ulicích chodit nesměli...

„Jsi to ty, Antone? Kde ses tu vzal? A proč jsi přišel?“ draly se mu do úst otázky jedna za druhou.

Anton se usmál a vzal Alberta za rukáv.

„Pojď, půjdeme kousek stranou, musím ti něco vysvětlit,“ řekl tiše a prohlédl si Albertovu trochu ušmudlanou uniformu domobrany.

„Jsi správný Němec...“

Albert mávnul rukou.

„Spíš jen tak přežívám, dovedeš si to představit.“

Zastavili se ve stínu jednoho ze stromů.

„Víš, Bertíku, musím si dávat trochu pozor, přece jen bych mohl mít potíže.“

Jeho kamarád se zarazil.

„Počkej, já vůbec nevím, co...“

„Všechno ti řeknu, vím, že ti můžu věřit. Nakonec, slíbili jsme si to před lety tamhle vzadu, u řeky, pamatuješ?“

Albert si povzdechl.

„Tak povídej...“

„Dobře. Jak jistě víš, těsně před válkou jsem zmizel z Wolkensteinu, v těch zmatcích mne tu nikdo ani moc nehledal. Přešel jsem hranice s Francií právě včas, těsně před tím, než je německá armáda uzavřela. Ve Francii jsem pak narazil na sběrné středisko pro německé občany, prchající před válkou. Zůstal jsem tam asi rok, naučil jsem se nejen francouzsky, ale i anglicky a dostal jsem se díky tomu až do Anglie. To už byla válka v plném proudu a já chtěl taky přispět k tomu, aby ten knírkatý šílenec skončil co nejdřív. V Anglii mne naučili hodně věcí a absolvoval jsem i parašutistický a elektronický kurs. Bylo naplánováno, že v nejbližší době podniknu společně s podobnými lidmi jakousi misi do Německa. Všechno se už začalo podrobně plánovat, jenže se trochu změnily plány.

Tady v lesích nedaleko města je podzemní bunkr, vystavěli ho v utajení němečtí odbojáři. A v provozu je tam tajná vysílačka, tak dobře ukrytá, že se ještě nepodařilo ji vypátrat. Ale poškodila se a bylo třeba dopravit sem jeden důležitý náhradní díl. A protože jsem odtud, znám to tady a vím, co a jak, poslali mne sem samotného. Seskočil jsem minulou noc nedaleko odtud a já ten chybějící díl dopravil na místo. A zítra touto dobou pro mne zase přiletí letadlo, aby mne odvezlo zpět.

Neptej se odkud, ale věděl jsem, že tu v noci provádíš kontrolu zatemnění a věděl jsem, že tě tu někde najdu.

A to je všechno.“

Albert se rozhlédl okolo sebe po temných siluetách nočního města. Ještě že byla hustá tma, protože přímo fyzicky cítil, jak bledne ve tváři. Bylo s podivem, že ještě nepotkal žádnou noční vojenskou hlídku.

„A proč mi to všechno říkáš? Nemáš strach, třeba jsem se změnil a třeba tě někde ohlásím a třeba si pomůžu k lepšímu životu?“

„Bertíku, já tě přece znám, vím, že ses nezměnil a že jsme pořád ti dva, co si slíbili věčné přátelství. Já jsem ti tenkrát před lety nemohl říci, co chci podniknout, ale teď ti věřím, jak sám sobě.“

Albert Hirsch se zhluboka nadechl.

„Dobrá, co tedy ode mne potřebuješ?“

Anton Blau položil svému kamarádovi ruce na ramena.

„Hlavně to, abys mne neprozradil. A pak bych od tebe chtěl vědět, kde bydlí Inge a jestli se jí něco nestalo?“

Albert v tu chvíli ucítil lehké bodnutí u srdce. Inge Salmannová byla jejich společná láska a snad jediný konflikt mezi nimi byl právě kvůli ní. V dvanácti letech se kvůli ní poprali, a pak se rozhodli, ať si mezi nimi vybere ona sama. Nevybrala si, začala chodit s dlouhým Hansem, jehož otec měl velké povoznictví, vzala si ho a stala se jednou z prvních válečných vdov.

„Inge... No pokud vím, je v pořádku a bydlí pořád stejně, na Bismarckstrasse, hned naproti pekařství.“ Připadal si, že nějak zrazuje svůj současný docela klidný život.

„Děkuji ti. Vím, že se na tebe můžu spolehnout. Víš, říká se, že se všichni bojíme lásky a války. A já snad ještě víc té lásky... Půjdu se na Inge podívat, třeba jen tak z dálky. Pro tuhle dobu na mne zapomeň, zase zmizím a uvidíme se třeba až v lepších časech.“

Jaksi nemotorně a po chlapsku se objali.

„Děkuji ještě jednou.“

Anton Blau zmizel ve tmě a jeho kroky rychle utichly. Albert se ještě jednou rozhlédl a pomalu vyšel na svou obvyklou noční obchůzku.

„Heil Hitler!“ ozvalo se za ním úsečně. Polekaně se ohlédl. Dvoučlenná hlídka, procházející okolo, mu přátelsky pokynula a pravicí ve vzduchu oba vojáci mávli jen tak nedbale. Strašná noc...

Po několik dalších dnů bylo hlavní zprávou místních lidí zmizení jisté Inge Salmannové. Bylo tu i podezření z trestného činu a brzo se k němu přiznal jakýsi duševně zaostalý chlapec z místního ústavu pro choromyslné, který vypověděl, že mrtvé tělo hodil do řeky, protékající městem. Pro duševní poruchu byl soudem osvobozen a tělo se nikdy nenašlo.

Válka skončila a všichni, kdo ji přežili, si mohli konečně oddechnout. Německo bylo rozbité a zbídačelé, městy projížděly kolony vítězných armád a všude vládla jakási apatie. Jedna z nich, s džípy označenými bílou hvězdou, se zastavila i na hlavním náměstí města Wolkenstein. Vojáci si s údivem prohlíželi posmutnělé lidi a pobořené domy starého historického města.

„Kde máte starostu?“ zavolal dobrou němčinou z prvního vozidla dlouhý bělovlasý voják v nažehlené uniformě s výložkami kapitána, držící v ruce bílou krabici. Z mlčícího davu vystoupil šedivý muž s malou zastříženou bradkou a holí v ruce.

„Já jsem představitel města.“

„Jen klid, nepřišli jsme sem dělat to, co vaši vojáci jinde. Nic nepotřebujeme. Ale mám jednu prosbu, můžete tuhle krabici předat vašemu občanovi, jmenuje se Albert Hirsch. Je to tu napsané na tom obalu.“

Starosta natáhl ruku.

„Spolehněte se, předám v pořádku.“

Albert Hirsch rozbil třesoucíma se rukama bílou papírovou krabici. Uvnitř byla obrovská, nejméně půlkilová americká čokoláda, veliký poklad v rozbombardovaném Německu. A u ní byla přiložená černobílá fotografie šťastně se usmívajícího se páru na mostě přes Temži. Za hlavami Inge a Antona vykukovala známá věž Big Benu s obrovskými hodinami. A na zadní straně slovo Děkujeme. I+A.

Takhle mi to opravdu můj dědeček vyprávěl... Jako nejvzácnější rodinnou relikvii jsme měli doma starou už zahnědlou fotografii s olámanými rohy a vybledlý obal od obrovské čokolády. Nikdy jsem nevěděl, proč to jsou tak uctívané předměty. Můj dědeček Albert se usmál.

„Prostě pro to, abych si pořád připomínal, že zůstat člověkem je to nejcennější na světě...“

MARKÉT: Soví ženy

„Ten příběh jsem znal jen z vyprávění,” řekl muž ve stínu.

Potkávali se noc co noc. Tadeáš nemohl spát a místo toho, aby naprosto vyčerpaný, ale neschopný usnout, zíral do stropu a bojoval s nočními přízraky, raději popadl kabát a bloumal ztichlým městem, dokud se nerozednělo. Nejprve jeden o druhém nevěděli, později předstírali, že o sobě neví, pak na sebe sem tam obezřetně kývli. Dnes ten neznámý poprvé promluvil a Tadeáš se zastavil a naslouchal.

„Moje prababička mi občas vypravovala o sovích ženách. Nejspíš jste o nich nikdy neslyšel, ale pro mě byly stejně důvěrně známé jako třeba baba Jaga nebo Drákula. Byly to ženy, nebezpečné ženy, které se uměly měnit v sovy. Nebo to bylo naopak? No, to je jedno. Vždycky se pohupovala v tom svém křesle před krbem, já se usadil na zem a poslouchal. Ještě teď si pamatuju, jak čas od času nějaké poleno prasklo a vyvalily se z něj jiskry jako při nějakém slavnostním ohňostroji, jak houpací křeslo rytmicky vrzalo a skomírající plameny mě hřály do zad. Dal bych cokoli za to, abych se tam mohl vrátit, aby ty příběhy, které mi vyprávěla, zůstaly jen příběhy a nic víc.”

Cizinec se odmlčel, ani on, ani Tadeáš zjevně neměli kam spěchat, kam jít. Nepatrně se pohnul a na jeho tvář na okamžik padlo mdlé světlo pouliční lampy. Byla to tvář štvance, s kůží propadlou a křehkou jako papír.

Mohl být starší než Tadeáš, ale také mladší. Mohl být kýmkoli, čímkoli, odkudkoli. Muž bez tváře, beze jména, bez budoucnosti. Cizinec v cizím městě. To měli s Tadeášem společné.

„Nejspíš si teď říkáte, proč vám tu povídám o sovích ženách,” pokračoval po chvíli, „a popravdě, neměl bych vám za zlé, kdybyste odtud zmizel, jak nejrychleji to jde. Něco mi ale napovídá, že budete poslouchat. Netvrdím, že mi uvěříte, ani že se vám ten příběh bude líbit, ale vyslechnete mě, a na tom jediném záleží.”

Tadeáš přijal, že je v téhle hře pouhým posluchačem, a tak jen kývl a beze slova vyčkával.

„Prababička nebyla jako jiné ženy. Tolik jsem pochopil už jako malý kluk. Dokázala vyprávět příběhy jako nikdo jiný, ale taky mě dost děsila. Nepatřila mezi ty příbuzné, kteří by vás štípali do tváří, drtili v objetí a nosili vám sladkosti. Její domek stál v ústraní, byl celý zarostlý břechťanem a uvnitř se daly najít hotové

poklady, pokud jste tedy vůbec mohl ptačí kosti, řady lahviček s popisky jako „zaječí duše“, „měsíční prach“ nebo „dračí kořen“ či velkého vycpaného havrana, který na vás hrozivě shlížel z police, považovat za poklady. Já jen s úžasem klouzal očima po světnici, ale nikdy jsem se ničeho z toho nedotkl. Jednou jsem svou prababičku viděl opravdu rozzlobenou a na ty její planoucí oči nikdy nezapomenu, ani na to, co se poté mezi vesničany povídalo o její pomstě. Ve vesnici ji lidé znali jako Ranhojičku, ale nikdo by ji tak neoslovil, ať už jí to přízvisko bylo dáno z úcty k jejím schopnostem nebo ze zlomyslnějších důvodů. Vlastně si nevzpomínám, že by se jí kdo odvážil pohlédnout do očí.“ Cizinec vzhlédl k temně inkoustovému nebi a zkrivil rty v smutném úsměvu. „Mělo mi dojít, že i ona sama byla jednou z nich.“

Tadeáš chtěl namítnout, že neví, kam tím vším cizinec míří, ale opět nechal své otázky odeznít. Beztak měl pocit, že se mu to jen zdá, že ve skutečnosti leží doma v posteli a konečně, konečně se stal zázrak a on usnul.

„Už ve starověku se věřilo, že sovy mohou přelétat mezi světy, a v sovím oku spatříte jejich duši. A také se šeptalo o ženách, které se po nocích slétaly v sovích tělech a provozovaly magii za svitu měsíce. Samozřejmě jsem ničemu z toho nevěřil, ani jako dítě, ne doopravdy. Dokud jsem jednu z nich nepotkal.“

Tadeáš si uvědomil, že udělal pár bezděčných kroků směrem k muži, jako by ho pobízel, aby pokračoval. Cizincovo vyprávění ho začalo pohlcovat a on se dál nořil do onoho otupělého vynuceného bdění, kdy balancujete na hranici snu a skutečnosti. Opravdu se to dělo? A kdyby ne, změnilo by se tím něco?

„Bylo mi devatenáct a prababička už byla několik let po smrti. Její mrtvé tělo našli u domu porostlé břechťanem a obtočené větvíčkami zimolezu, jako by byla nějaké divoké zvíře, které si hluboko v lese zalezlo do nory, aby tam zemřelo. Dům, který po ní zbyl, se mé rodině nedařilo prodat, a tak jsme občas byli nuceni tam o víkendů zajet a dát ho alespoň do ucházejícího stavu pro potenciální zájemce. A tenkrát vyšla řada na mě. Vymlouval jsem se, vymýšlel si důvody, proč zrovna ten den by to nešlo, ale rodiče byli neoblomní. Je samotné táhnoucí se procesí vyjednávání, telefonátů a papírování vysilovalo.“ Cizincovu tvář nakrátko ozářilo stříbřité světlo měsíce a Tadeáš spatřil, jak se jeho obličej stáhl v chmurné grimase. Někde zdáli se k nim donesl svist projíždějícího auta, a pak spící město zase ztichlo.

Muž se ztěžka nadechl a pokračoval: „Když jsem k domu v autě rodičů dojel, málem jsem ho ani nepoznal, jak to tam bylo zarostlé. Přesto mi okamžitě naskočila husí kůže, tak jako pokaždé, když jsem měl zaklepat na dveře a vyřídit prababičce vzkaz nebo ji poprosit, aby mě na pár hodin pohlídala. Pak mi došlo, že tam nejsem sám. O dřevěný plot se opírala jakási dívka s rozčepýřenými vlasy připomínající bodláčí a pozorovala mě. Bylo na ní něco hrdého a nespoutaného,

v její blízkosti se člověk hned cítil podivně maličký a omámený. Očima uměla rozhodně blýskat stejně dobře jako prababička a já se přistihl, že jsem se trochu přikrčil, ačkoli v tom věku jsem překypoval až nezdravým sebevědomím.

Nenamáhala se s pozdravem a řekla: „Ty jsi její pravnuček.“ Nebyla to otázka, ale přesto jsem přikývl. Zamiloval jsem se do ní přesně v tom okamžiku, prudce a naléhavě, citem tak silným, že jako přílivová vlna smetl vše, co jsem do té doby považoval za samozřejmé. Od toho dne jsem k překvapení a úlevě svých rodičů jezdil do Arklebic každý týden.

Její oči měly barvu whiskey a já je pak začal vídat ve snech. Zdálo se mi, že na parapetu okna mého studentského kamrlíku sedí sova a pozoruje mě svým hrdým divokým pohledem. Budil jsem se ze snů, ve kterých šustilo peří, já měl najednou křídla, létal jsem nad korunami borovic a lovil myši. Proplétal jsem se mezi nahými ženami tančícími v kruhu na mýtině ozářené měsíčním svitem. Když jsem se o půlnoci celý vyčerpaný probral a v uších mi stále zněla podmanivá melodie mnoha ženských hlasů, byl jsem přesvědčený, že mě za oknem pozoruje pár žlutavých očí.

Nepotřebovala mě, zato já potřeboval ji. Dny, kdy jsem jí nebyl nablízku, pro mě znamenaly hotová muka, kdežto ji zřejmě naše několikadenní odloučení nijak netrápilo. Tvrdila, že jsme propojení a nikdy nejsme doopravdy sami. Stačí jen, abych na ni myslel, a ona bude se mnou, nehledě na stovky kilometrů, které nás dělily. A dodávala, že mě bude navštěvovat ve snech.

Když jsme se poprvé milovali, řekla mi: „Víš, že když se mi díváš do očí, vidíš mi přímo do duše?“ A pak na mě upřela pohled a já se díval a viděl jsem hlouběji a hlouběji, až jsem narazil na temnotu na samotném dně a dál už nedohlédl.

„Nikdy mi neubliž, nikdy, rozumíš?“ řekla. „Já vidím tebe a ty vidíš mě, opravdu vidíme jeden druhého. To je největší dar a největší prokletí, které můžeme sdílet. Pokud mě budeš milovat, jsem tvá navěky. Jestli mě však zradíš a ublížíš mi, ublížím ti taky. Vezmu ti všechno, na čem ti kdy záleželo a postarám se, abys už nikdy nezažil nic z toho, co cítíš právě teď se mnou. Nejsem z těch, kdo odpouštějí.“

Přikyvoval jsem a přísahal a ztrácel sebe sama pod vlivem jejího kouzla. Protože ano, když o tom teď přemýšlím, byla obklopená jakousi nezkrotnou magií divokých zvířat a hlubokých lesů, a já jí byl naprosto a beznadějně polapený.

Jenže jsem jí nakonec zradil. A zaplatil za to.

Byl to jen úlet. Hloupost, které se dopustí téměř každý, kdo na nějakém večírku, kam ani původně nechtěl jít, vypije příliš mnoho panáků a vykouří příliš mnoho cigaret. Nakonec na chvíli zapomenete, kdo jste, na čem vám záleží, a k jakým

slibům jste se zavázali, a ocitnete se v objetí nějaké holky, která je stejně opilá jako vy a nelíbí se vám na ní zhora nic. Jen jste prostě oba ve stejnou chvíli na stejném místě. Náhoda, která pro oba nic neznamena.

Možná jsem se prostě jen začal bát toho silného pouta, které mě pojilo s ní. Bylo nádherné a opojné, to ano, ale někdy jsem se o půlnoci budil s křikem a zamíženou vzpomínkou na to, co jsem spatřil na dně její duše.

Do Arklebic jsem se vracel s nejasným pocitem studu a viny, ačkoli jsem si nepamatoval, co se přesně stalo. Probudil jsem se ve svém pokoji, ve vzduchu byla cítit zatuchlina, cigaretový kouř a nasládlé vonící parfém, který rozhodně nepatřil mně, a na nočním stolku jsem našel narychlo načmáraný vzkaz. Musela jsem jít. Ahoj. M.

Nečekala na mě jako obvykle u chátrajícího domu mého dětství. Nebyla v domě své matky, ani její kamarádky netušily, kde je. Bloudil jsem vesnicí od domu k domu v narůstajícím zoufalství a zlé předtuše, dokud se nesetmelo.

Ocitl jsem se opět u dřevěného plotu, kde jsem ji poprvé spatřil, a zapřísáhl se, že neodjedu, dokud jí to nevysvětlím, dokud ji nevidím, dokud ji neujistím, že to, co se stalo, pro mě vůbec nic neznamenal. Netušil jsem, že je to poslední den, kdy spatřím denní světlo, poslední den mého starého života.

Padla noc a já zády opřený o plot začal klimbat, když mě z neklidného polospánku probral prudký poryv větru ve tváři. Vzápětí se mi před očima mihl temný stín a já zaslechl ono šustění křídel a ptačí skřeky ze svých snů. A najednou jsem zíral přímo do těch zvířeckých hlubokých očí, které jsem tak důvěrně znal, které však na mě nyní hleděly se zuřivou nenávistí. Nemohl jsem odvrátit pohled, topil jsem se v té studni opovržení a bolesti, klesal jsem hlouběji a hlouběji a v nekonečném pádu ztratil vědomí.

Když jsem se probudil, už svítalo a ona, kýmkoli ve skutečnosti byla, zmizela. Tehdy jsem zjistil, že mi denní světlo ubližuje. Bodalo mě do očí a oslepovalo mě, až jsem se opilecky potácel prostorem plným ostrých hran a propastí. Spalovalo mou kůži do ruda a já byl přesvědčený, že jsem se ocitl v pekle. Ještě jsem netušil, jak blízko k pravdě jsem byl, teď už o tom však nepochybuji. Splnila svůj slib, když já ten svůj porušil. Vzala mi všechno a ponechala mi jen temnotu. Jsem nucený žít ve stínech, přežívat touto polovičatou existencí, která je stejně prázdná jako moje sliby. Jsem neviditelný, nikdo, na nikom mi nezáleží a nikomu nezáleží na mně. Proklela mě. Stal jsem se sovou uvězněnou v lidském těle, která nikdy znovu nespatří den, která je navěky nucená bloudit sama nočním městem, odvržená svými vlastními druhy."

„Nejste neviditelný,“ namítl Tadeáš. Bylo to vůbec poprvé, co promluvil. „Poslechl jsem si váš příběh. Neříkejte, že jsem si to jen představoval.“

„Možná,“ odpověděl váhavě, jako by opravdu zpochybňoval svou i Tadeášovu existenci. „Možná. Děkuji vám za to. Děkuji, že jste poslouchal.“

Cizinec na znamení díky pokývl směrem k Tadeášovi, pak ale s obavou pohlédl k obzoru, který přecházel z růžové do sytě modré. Nakonec se zeptal: „A jaký je váš příběh?“

„Co kdybych vám ho vyprávěl zítra?“ navrhl Tadeáš a už jen pomyšlení na to, že mu někdo bude skutečně naslouchat, způsobilo, jako by mu z ramen spadla obrovská tíha. Možná se mu přece jen podaří na chvíli usnout, než mu za dvě hodiny zazvoní budík.

„Budu čekat. Na viděnou, příteli,“ řekl cizinec a zmizel ve stínech stejně tiše, jako se objevil.

Tadeáš se obrátil a vydal se zpět k domovu. Byl vyčerpaný a sotva se vlekl, ale přísahal by, že mu několikrát nad hlavou zakroužila sova.

2020

Postava: starý politik /
depresivní babička

Místo: opuštěný starý motel

Téma: Většinou si přejeme mít to,
co nemáme.

První věta: V Boha jsem nikdy
nevěřil.

LUCKA: My Blue Heaven

V Boha jsem nikdy nevěřila. I když nevím, proč mě teď napadají takové myšlenky. Asi to bude pozdní hodinou a monotónností jízdy. Tedy možná kdysi ano. Před těmi dlouhými lety jsem Boha po několik týdnů vzývala a žádala o pomoc. Nakonec se uchechtl a poznamenal, že jsem si neměla nic začínat s ďáblem. Tak jsem s Bohem skončila stejně jako se svými sny a plány na šťastný život. Od té doby jsem si musela poradit sama.

„Babi, máš tam ještě colu?“

Jemný déšť poťukává do kapoty, stěrače přede mnou líně kmitnou sem a tam, reflektory se odráží od mokré vozovky a Christopher je v podstatě nenáročný pasažér. Stačí mu kelímeček chipsů, pytlík gumových medvídků a mobil se střílečkama. V boxíku už žádnou plechovku nehmatám.

„Počkáš chvíli, Chrise? Na dalším odpočívadle dotankujeme benzín a koupíme něco k pití, ano?“

Vezu si Chrise na měsíc k sobě na prázdniny. Nakonec samozřejmě zůstal s Emou sám. Stejně jako já před lety s ní. Celou dobu sama. Celý život sama. Ona, stejně jako já. Co jsem tak jiného mohla čekat?

„Tak jo, na pumpě,“ přeruší Chris šumění deště, stěračů a moje myšlenky, ani od mobilu nezvedne oči.

Ty svoje modrozelené oči. Tolik mu začal být podobný. A nešlo to nevidět, nešlo na to zapomenout, modrozelených očí jsem nebyla ušetřena. Pronásledovali mě po celá desetiletí z televizní obrazovky, ze stránek novin a časopisů. John Barnes a jeho modrozelené oči, pod hustou slámovou kšticí, během let řídnoucí a blednoucí, ale oči stále stejné ve tváři budící respekt a důvěru lidu. Voličů. Než před pár lety s politikou skončil. A ty oči vstoupily do mého života znovu s mým vnukem.

„Babi, tady je nějaká pumpa a motel, ty bys to přejela!“

„No vidíš, nějak jsem se zamyslela...“

„Ještě, že mě máš! A hele: Motel My Blue Heaven. To je teda název... Jak před padesáti lety...“

My Blue Heaven. My Blue Heaven... Že by to byl ten motel, jehož název jsem si vymazala z paměti?! Objíždím celé parkoviště a nevěřicně se rozhlížím po chátrajícím motelu za benzínovou pumpou s restaurací. Zbytek modrého poblikávajícího neonu mě v tom utvrzuje.

„Babi? Ty seš opravdu nějak mimo. Nechceš tu radši přespat?“

„Dáme si colu a nějaké jídlo a uvidíme, ano? Vypadá to tu dost opuštěně.“

Mohla bych zastavit hned před restaurací, ale nedá mi to a parkuju kousek dál, i když mrholí. Pořád tam ta fontána je.

„Tady to, babi, muselo žít, podívej, ta fontánka se sochama.“

Vidím to před sebou jak dnes, jak jsem hrábla rukou do vody a rozverně na Johna stříkla vodu. A to byl přesně okamžik, který rozhodl ten večer, a pak celý můj život.

„Vidíš, mám pocit, že jsem tu kdysi byla, máš pravdu, bylo to tu krásné.“

„Proto jsi taková divná? Něco se tu stalo?“ ptá se mě už u stolu, cpe se u toho palačinkama a zírá na mě těma svýma očima. A vypadá, že i on bude mít nadání si s lidmi dělat, co bude chtít.

Určitě o tom nechci mluvit. Nechci o tom mluvit nikdy v životě a s nikým a byl špatný nápad tady zastavovat. Přesto sama překvapeně sleduju, jak říkám: „Bylo to asi před čtyřiceti lety. Možná dokonce ten samý den jako dnes. Na den letního slunovratu. Ale bylo krásně, nádherný letní podvečer, slunce viselo hodně dlouho nad obzorem a z fontánky tekla voda. Před motelem byla nějaká slavnost a hrála tam živá hudba. Stavovali jsme se tu na večeri, díky té slavnosti se tu grilovalo, večereli jsme venku u stolů u fontány.“

„A spala jsi tu?“ Christopher je zvědavý. A já mám hrůzu, abych ve svém vyprávění nepokračovala.

„Nakonec ano,“ přiznávám. „Zeptáme se, jestli tu mají ještě někde nějaký volný pokoj, máš pravdu, jsem unavená a zbývají nám tak čtyři hodiny jízdy.“

„Dobře, babi, koukej, přestalo pršet, támhle na plácku, rozsvítili a 2 kluci tam hrajou basket. Najdeš mě tam jo?“

Kontroluju to přes okno, s dvěma chlapci tam je ještě nějaký starší muž, Chris se k nim přidává a voda po něm cáká z louží od driblujícího míče.

„Dáte si ještě kávu nebo budete chtít platit?“ přichází ke mně mladá servírka.

„Děkuji, jedno preso. Máte tu nějaké volné pokoje?“

„Teď bohužel ne, ale pokud tu pojedete za pár měsíců... Motel je už nějakou dobu zavřený, ale teď ho odkoupil nový majitel. Plánuje velkou rekonstrukci a s místními farmáři navazující ekocentrum. A motel chce uvést do původního stavu. Měla byste vidět, jak to tu vypadalo před čtyřiceti lety!“

„Děkuji, pamatuji si to, jednou jsem tu přespala. Před fontánkou kvetly růže a v zahradě byly bílé kovové lavičky. A v pokoji modré tapety.“

„Opravdu? A doted' si to pamatujete?“

Pamatuju, a pamatuju si svoji nerozvážnost. Toho d'ábla v sobě, se kterým jsem si neměla zahrávat. Byla jsem pitomá asistentka nadějného mladého politika s modrozelenýma očima. Z dobré, bohaté rodiny. Co jsem si mohla myslet? Že kvůli mně zruší svoje zasnoubení?

„Ano, recepce byla z bílého dřeva, klíčky od pokojů měli vyřezávané přívěsky se sluníčkem.“

„Možná byste si s majitelem mohla promluvit, myslím, že by ho zajímalo, co si pamatujete. Sháněl se po starých fotografiích. No a možná by vám tu i něco našel, do městečka je to ještě hodina jízdy.“

„Moc děkuji, můžu to zkusit, a pana majitele tu teď najdu kde?“

„Venku, vypadá, že si zrovna povídá s vaším chlapcem.“

Vycházím s kávou v ruce a mířím k plácku. Venku je příjemně, svěží vzduch, a přesto teplo a emoce, které se ve mně nahromadili pomalu stékají, a já mám chuť se po letech protáhnout nebo poposkočit.

Chris na mě mává a muž, se kterým mluvil, i ostatní dva chlapci se na mě otáčí ale já nemůžu z toho staršího muže spustit oči. Modrozelený pohled... trochu rozpitý...

„Johne?“

MARKÉT: Za horizont a ještě dál

„V boha jsem nikdy nevěřila,“ prohlásila ta stařenka, když ji našel stát na prahu a při pohledu na ni mu uniklo bezděčné „proboha“. Ona mu však jen rázným mávnutím ruky naznačila, aby přestal okounět a uhnul jí z cesty. Za sebou vláčela velkou staromódní kabelu plnou věcí a v druhé ruce držela motorkářskou přilbu.

Pan Milbach však neuskočil včas, takže ho tou přilbou nabrala do kolene. Zdálo se, že jí to ani v nejmenším nevadilo.

Zavřel za ní dveře a rychle se kulhal za recepční pult, kde do té doby podřimoval. Do jeho motelu se moc hostů nehrnulo a i dnes v noci byl až na jednoho unaveného řidiče kamionu prázdný. Nedávno zaslechl, že se mezi ostřílenými piráty českých dálnic povídá, že je lepší přenocovat v kabině kamionu než v Motelu Milbach. Vlastně jim to ani neměl za zlé. Už je to dávno, co se přestal snažit.

Postavil se za pult a velmi neprofesionálně si vytřel ospalky z očí. Zrovna se mu zdál jakýsi zmatený sen o bloudění mezi regály v supermarketu, když se rozbzučel zvonek. Po pravdě řečeno si nebyl jistý, zda stále nesní. Stála před ním přísně vyhlížející stařenka s hlubokými vráskami v zamračeném obličejí a špičatou bradou, s bílými vlasy staženými do divoce rozčuchaného drdolu a v květovaných šatech na knoflíky, jaké nosí snad všechny ženy její generace. Jenže žádná jiná z jejích vrstevnic přes ty šaty nenosí příliš velkou černou koženou bundu a v podpaží netřímá přilbu. Navíc měla na nohou babičkovské sandály. Kdyby motel nestál hned u dálnice a on neviděl na parkovišti před motelem zaparkovanou motorku, ani v nejmenším by neuvěřil, že se sem ta žena dostala právě takto.

Okamžik na sebe hleděli, on nejistě a nevěřicně, ona vzdorovitě a vyzývavě, než se vzpamatoval a vyrazil ze sebe: „Co pro vás mohu udělat?“

„Co byste myslel?“

„Ehm, ano, samozřejmě. Chtěla byste pokoj na jednu noc?“

„To je snad jasné,“ přisvědčila s povytaženým obočím. „Jestli je tohle ale jeden z těch motelů, kde se ztrácí lidi, a promiňte, že to říkám, ale rozhodně tak působí, tak to bych radši popojela o kus dál. Viděla jsem to v jednom příšerném americkém filmu a nemám ani v nejmenším chuť si to zažít na vlastní kůži.“

„Nejbližší motel je odsud dalších osmdesát kilometrů, paní,“ vyhrkl a pak rychle dodal: „A lidé odtud ráno odchází v naprostém pořádku.“ Raději se ale nezmínil

o tom, že se sem nikdo z nich už podruhé nevrátí.

„Výborně,“ přikývla stařenka. „Už je tma a já bych nerada, aby mě některý z těch bláznů, co jezdí dvoustovkou, srazil.“

Pan Milbach, s pocitem, že tohle se ve skutečnosti neděje a on stále spí s hlavou vyvrácenou dozadu a otevřenými ústy, sáhl po klíči s číslovkou 7 a podal jí ho. „Smím vás poprosit o občanský průkaz?“

„Žádný nemám. Před dvěma dny mi ho ukradli,“ řekla a podívala se na něj o něco přísněji. „Je to problém?“

„No... ano, musím vás zapsat do knihy hostů a vystavit vám účtenku a...“ začal nejistě, ona mu však skočila do řeči.

„Přece byste mě v té tmě nenechal jet dalších osmdesát kilometrů. Nebo snad ano?“

„Hm, ne, jistěže ne,“ odpověděl bezradně. „Tak mi alespoň řekněte své jméno a adresu.“

„Miluše Šefarová, bytem v Budíkovcích, číslo popisné 153/2, okres Třebíč.“

„Děkuji,“ řekl a vše zapsal do zpustlé knihy hostů. Pak se zarazil. „Říkáte, že vás okradli. Nechali vám, doufám, nějaké peníze.“

„Ano, budu vám moci zaplatit. Přece si nemyslíte, že bych sem vtrhla s prázdnou peněženkou. Tedy, sice už žádnou peněženkou nemám, ale jenom blázen si nechává všechny peníze na jednom místě.“ Paní Šefarová byla o dvě hlavy menší než on, ale za celou tu dobu se ani nepohnula, stála tam vzpřímeně a ani na intenzitě jejího pohledu se nic nezměnilo. Cítil se před ní malý a neohrabaný.

„Promiňte, to jsem tím nemyslel,“ zamumlal a zaklapl knihu hlasitěji, než měl v úmyslu. „Jedna noc v jednolůžkovém pokoji bude za šest set devadesát devět korun, prosím.“

Paní Šefarová si povzdechla a kostnatou rukou zalovila v kapse šatů, odkud vytáhla hubenou ruličku bankovek. Chvilí se jimi probírala a něco si mumlala, pak je všechny položila na pult. „Obávám se, že víc už nemám.“

Pan Milbach se vyhnul jejímu pohledu a rozpačitě se chopil čtyř navlhých a ušmudlaných stokorunových bankovek. Cítil, jak ho ta stařenka upřeně pozoruje.

Nervózně si odkašlal a pak zcela impulzivně udělal něco, co by sám od sebe nečekal. „To je tedy šest set devadesát devět,” prohlásil rázně, peníze shrnul, uložil je do pokladny a mrkl na ni. A obličej paní Šefarové poprvé trochu roztál. Byl to jen mžik, ale zdálo se mu, že se koutky jejích rtů stočily nahoru.

„Děkuji mnohokrát,” přikývla. Sebrala z pultu klíče od svého pokoje a otočila se k odchodu. U schodů na opačném konci místnosti se však zarazila. „Jsem vaším dlužníkem. Možná nevypadám nic moc, ale jestli je něco, co pro vás mohu udělat, neváhejte mi říct. Umím třeba skvěle štrykovat a umývat okna. Nebo péct buchty.”

Pan Milbach se přistihl, že se poprvé po mnoha dlouhých měsících skutečně usmívá od ucha k uchu. „Pár děr na ponožkách sice mám, ale kdybyste mi mohla povyprávět, co děláte sama na dálnici na motorce, rád bych si ten příběh poslechl.”

„Dejte mi půl hodiny a všechno vám povím.” A pak zmizela na schodech.

Když se později paní Šefarová opět objevila na recepci, odložila tu příliš velkou koženou bundu a z jejího drdolu už netrčely vlasy na všechny strany. Vypadala jako jedna z těch babiček, které potkáte na sídlištích na kraji měst, jak s hůlkami opřenými o bok vysedávají na lavičkách a klábosí. Až na to, že paní Šefarová tak pouze vypadala.

Pustila se do vyprávění se stejnou vervou, s jakou zjevně dělala všechno ostatní. „Celý svůj život jsem pořád jen čekala. Nechápejte mě špatně, rozhodně jsem neměla zlý život, a neříkám to proto, abyste mne litoval. Chci tím jen říct, že to, jak je čas drahý, si mnohdy uvědomíme až ve chvíli, kdy nám ho moc nezbývá. A tak jsem se v osmnácti letech vdala za báječného muže, měli jsme tři děti a já odložila všechny svoje sny „na později”. Starala jsem se o rodinu a přitom snila o tom, že jednoho dne s manželem nasedneme na jeho motorku a pojedeme, kam nás to zrovna bude táhnout. Uvidíme svět a ochutnáme všechno, co nám nabízí. Zažijeme to, o čem jsem četla v knížkách. Najdeme místa, která jsme vídali jen na starých černobílých fotografiích Hanzelky a Zikmunda, a budeme spávat pod hvězdami a poslouchat šumění moře. Jenže z „někdy jindy” se pomalu stávalo „nikdy”. Děti nás potřebovaly a my z nich vychovali dobré a poctivé lidi. Když pak všechny tři vyletěly z hnízda a my byli o krok blíže ke splnění našeho dávného snu, najednou jsme zjistili, že už nejsme těmi naivními a bezstarostnými dětmi, které měly před maturitou a všechno se jim zdálo snadné. A tak jsme si řekli, že si trochu našetříme a teprve potom se vydáme do světa. Vždyť nebylo kam spěchat. A co když nás děti budou potřebovat? Náš nejstarší syn se chystal postavit dům. Naše dcery se jednoho dne budou také chtít vdát a založit rodiny a rády by, aby jejich děti měli babičku a dědečka. Roky plynuly a my začali stárnout. A zatímco můj

muž se zdál smířený s tím, že náš sen zůstane pouze snem, ve mně se neustále probouzela touha vydat se za horizont a ještě dál a nechtěla se nechat uhasit. Nějaké peníze jsme našetřili, já přinutila Emila, aby dal svou starou motorku do pořádku, a oznámila jsem mu, že si ke svým padesátým narozeninám přeji konečně vyrazit na cestu. Jenže jsme nikdy nevyjeli."

„Co se stalo?“ zeptal se pan Milbach tiše.

„Emil onemocněl. A bylo to zlé. Moc zlé. Zpočátku to vypadalo, že to zvládneme, ale s postupem let nám začínalo být jasné, že se jeho stav nelepší, právě naopak. Výlet na motorce kolem světa rozhodně nepřicházel v úvahu.“ Paní Šefarová se odmlčela a upila ze šálku černého čaje, který pan Milbach objevil v kuchyňce. „Před dvěma měsíci zemřel.“

„To je mi moc líto.“

„To mně taky. Byl to opravdový gentleman. Takových jako on už moc není a nejspíš ani nebude.“

Na chvíli mezi nimi zavládlo ticho, které přerušovalo jen vehementní tikání hodin na zdi za recepčním pultem. Nelítostně ukrajovaly z času všech a všeho.

„Víte, my vždycky nejvíc toužíme po tom, co nemáme,“ promluvila paní Šefarová znovu. „Někdy to chceme tak moc, že nás to dovede k závisti a nenávisti nebo depresi a smutku z toho, co mají jiní a my ne. Kdo z nás si ale skutečně dovolí být sám sebou a nehasí v sobě to, co v nás sálá? To je skutečné umění života, které mnozí z nás raději ignorují, protože je to tak zatraceně těžké. Mnohem jednodušší je podlehnout. Mnohem jednodušší je dělat to, co se od nás očekává, a být takoví, jací bychom podle ostatních být měli. Uvědomila jsem si to pozdě, ale naštěstí ne příliš pozdě. Před několika dny jsem seděla doma, měla jsem puštěnou televizi, ale vůbec jsem nevnímala, co dávali. Byt byl prázdný, tak strašlivě prázdný, a i já si připadala prázdná jako dřavý hrnec. A pak mi to došlo. Jestli nevyrazím hned, nevyrazím už nikdy. A tak jsem si sbalila nějaké peníze, co jsme našetřili, pár kousků oblečení a nezbytnosti, a odešla jsem tak, jak jsem byla, v těchto šatech a Emilově oblíbené motorkářské bundě, aby mi také dělala společnost. Od té doby jsem na cestě.“

„A kam jedete?“ zeptal se pan Milbach. Cítil, jak i v jeho nitru se začíná cosi probouzet. Najednou nechápal, co dělá v tom napůl opuštěném motelu s těmi příšernými šedivými chodbami a pustými pokoji.

„Za horizont a ještě dál,“ řekla a dopila zbytek čaje jediným douškem.

Když paní Šefarová druhý den ráno znovu neobratně nasedla na motorku a na třetí pokus nastartovala, pan Milbach trval na tom, že ji vyprovodí. Ještě před tím jí dal na cestu ty čtyři stovky, které mu předchozího večera zaplatila, a svůj sendvič, který měl v úmyslu posnídat. Nebylo to mnoho, ale paní Šefarovou to přesto potěšilo. Přikývla, bankovky znovu stočila do ruličky a do sendviče se hladově zakousla hned na parkovišti.

„Můžete pro mě ještě něco udělat?“ zeptal se pan Milbach, ještě než vyrazila na cestu. „Sjed'te, prosím, co nejdřív z té dálnice.“

„S radostí,“ usmála se a její motorka se zahřměním poskočila kupředu.

A pan Milbach, zatímco pozoroval, jak její květované šaty mizí v dáli, věděl, že z motelu brzy odejde, najde si nějakou práci ve svém rodném městě a znovu se bude dívat na svět skrz hledáček fotoaparátu, jak o tom vždycky snil.

JERRY: SVĚDOMÍ

V Bohu jsem nikdy nevěřil. Nikdy mi v ničem nepomohl, o všem, co jsem kdy v životě udělal, jsem si musel rozhodnout sám. Ať už to byly dotace na výstavbu čističky odpadních vod, rozhodnutí o opravě silnic a mostů nebo o odvolání neschopných lidí ve vedení města. Jaroslav Brandler, to bylo jméno, které v širokém okolí něco znamenalo...

„Posad'te se, pane Brandlere, hned se vám budu věnovat,“ usmála se štíhlá, atraktivní žena v světlezeleném kostýmku, která měla jaksi navíc kolem krku stříbrně se lesknoucí stetoskop a nenápadnou dvoubarevnou visačku se jménem a logem nemocnice na levé klopě.

Posadil se ztěžka na docela nepohodlnou židli vedle psacího stolu a pomalu se rozhlédl. Ordinace vypadala skoro stejně, jako všechny, které v poslední době navštívil. Spousta zarámovaných diplomů na stěnách, prosklená knihovna se stohy knih a odborných časopisů, postarší počítač s archaickým monitorem na stole a pootevřené okno, kterým dovnitř profukoval lehký vánek. Vůně posečené trávy se mísila se všudypřítomným oděrem desinfekce.

„Tak, už jsem hotová,“ vzhledla žena od klávesnice počítače. „Jsem doktorka Sasková, budeme se asi potkávat častěji.“ Podala mu ruku a otevřela světle zelenou papírovou složku s jeho jménem, napsaným černým fixem. Připadal mu jako nápis na náhrobním kameni. Ucítil lehké mrazení v zádech.

Doktorka se probírala několika papíry a počítačovými sjetinami.

„Pane Brandlere, jste tvrdý chlap, nebudu vám lhát. Ty výsledky nejsou vůbec dobré. A prognóza je nejistá. I kdybyste přišel včas, bylo by to pozdě. Budeme muset nasadit dost drastickou léčbu. Vidím, že jste kuřák,“ sjela očima na jeho zažloutlé prsty.

„Znáte to, při tom, co jsem donedávna dělal, to skoro jinak nešlo.“

Pokývala hlavou.

„Dovedu si to představit. Věčné porady, stresy, litry kávy, kvanta cigaret, alkohol. Na zdraví se to muselo podepsat.“

Odkášlal si a ucítil, jak ho zabořilo na plicích.

„A myslíte si, že je nějaká šance uzdravit se?“ zeptal se, i když věděl odpověď předem.

Opřela se o opěradlo. „Víte, většinou si přejeme mít, co nemáme. Já vás znám, mohl jste si u nás v našem městě dovolit leccos, koupit si, co jste chtěl, ale zdraví... Buďto ho máte, nebo ne.“

Oba ztichli.

„Podívejte se. Já vás musím léčit, ať chci, nebo ne. A taky to udělám, i když jste se k naší rodině nezachoval zrovna nejlíp.“

„Já?“ Přikývla.

„Určitě se vzpomenete. Motel U hastrmana. Majitel Daniel Saska. Byl to můj bratr. Ze dne na den jste mu ho vyvlastnili s tím, že tam povede silniční obchvat města. Dodnes tam nic nevede a ten motel, do kterého můj bratr tolik investoval, je opuštěný a chátrá ...“

„Ale já přece...“

„Ano, vy,“ mávla rukou, jako kdyby odháněla dotěrnou mouchu. „Když se tenkrát můj bratr oběsil, začali jsme pátrat, kdo to všechno podepsal.“

Vzpomněl si na to, i když to bylo už pár let. Ale v té době měl tolik práce, že tahle záležitost šla nějak mimo něj.

„Promiňte...“

Sklopila oči do papírů rozložených na stole.

„Necháme toho, kvůli tomu tady nejste a já nejsem váš soudce. Budeme se muset domluvit na intenzivní léčbě. Dnešní medicína už umí zázraky a prodlouží vám život. Předepíšu vám nějaké léky, a pak se stavte u sestry, rozplánujeme vám termíny chemoterapie. Nějak to zvládneme, uvidíte.“

Vstala a podala mu ruku.

„A za tamto se na mne nezlobte. Jsem zvyklá říkat pacientům i nepříjemné věci naplno, je to nejlepší.“

Odešel ještě shrbenější, než přišel...

Stříbrná policejní oktávie dojela až k černožluté policejní pásce a zastavila vedle dvou ostatních a jedné trochu zablácené bílé dodávky. Vysoukal se z ní neuvěřitelně dlouhý světlovlasý muž v džínách a barevné košili, přizdobený pěstěným světlým plnovousem. Muž v uniformě nadzvedl pásku a zasalutoval.

„Kde to je?“

Policista ukázal za sebe na zarostlou cestu mezi křovím. „Asi padesát metrů tamhle za stromy, je to ten opuštěný starý motel.“

„Jo, tenhle...“

Vyrazil mezi stromy, tiše sakroval, když si o jeden trnitý keř natrhl rukáv na košili, až se dostal na zarostlou paseku s několika nízkými budovami, téměř obrostlými popínavými rostlinami. Většina oken byla rozbitá a celek působil spíš jako z béčkového hororu.

Mezi budovami bylo docela živo, pobíhali tu muži v uniformách i technici v bílých overalech. Byl tu i jediný muž v civilním oblečení, naprostý opak nově příchozího. Malý, kulatý človíček ve společenském obleku s černými kudrnatými vlasy by se spíš hodil na nějakou kulturní akci.

„Tak co tu máme?“

Malý červovlasý muž ukázal za sebe.

„S největší pravděpodobností sebevražda, kapitáne, tamhle v přízemí v krajním pokoji, pokud se tomu ještě pokoj dá říkat.“

Kapitán se na něj otočil.

„Poručíku! Sebevražda a tady se konají takovéhle manévry?“

„My bychom vás asi ani nevolali, ale on ten oběšený je Jaroslav Brandler...“

Kapitán se zarazil.

„Ten Brandler?“

Poručík přikývl.

„A není to nějaké podivné? Proč by měl zrovna tenhle chlap, co je už dávno za vodou, důvod k tomu se takhle zlikvidovat? A k tomu zrovna tady, v takové divné končině? Kdo ho tady vůbec našel?“

Poručík ukázal na ošuntělého malinkého muže v potrhaném kabátě, který seděl na jednom z vyvrácených stromů.

„Támhleten bezdomovec, oni sem chodí přespávat. Ale docela pokrokový bezdomovec, protože nás zavolał svým vlastním mobilem.“

Ze zchátralé budovy vyšel policejní lékař v trochu zabláceném bílém plášti.

„Buďte zdraví, pánové, opravdu je to sebevražda, tady jste bez práce. On ten Brandler měl rakovinu plic v terminálním stádiu, měli ho léčit, ale stejně by to bylo beznadějně. Takže to měl spočítané na týdny a svoje problémy si takhle vyřešil sám. Úmrtní list už jsem vystavil...“

„Dobrá, chlapi, tak to tady dodělejte.“ Kapitán se ještě jednou rozhlédl.

„Poručíku, chcete vzít do města?“

Oba si zapálili cigaretu a vraceli se zpátky k čekajícímu služebnímu vozu.

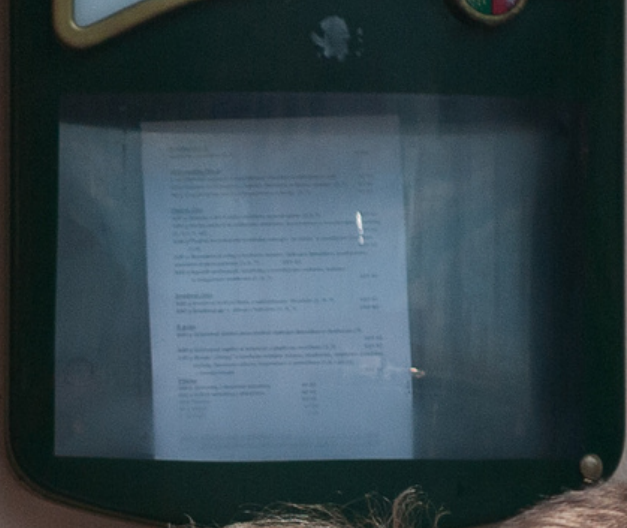
„Víte, kapitáne, stejně je to zvláštní, jak nakonec smutně dopadne takový skvělý člověk, co pro to naše město opravdu udělal hodně dobrého...“

Pramenita voda
BONNY

1,5 L

2021

Co se stane, když se setká
dobrodruh se žárlivou milenkou
na lavičce v parku, zahalené
mlhou?

ANASTÁZIE: Setkání s Andělem

Na to poslední ráno vzpomínám, jako by to bylo včera. Stalo se to asi před pěti lety. Jaro se každým dnem hlásilo o slovo a slunce toužilo po té kruté a dlouhé zimě vše dohnat. To první březnové svítání jsem cítila poslední záchvěvy zimy. Mráz marně bojoval o přežití a z posledních sil maloval krajky na listy stromů. Prohrával boj s paprsky, které ho neúprosně rozpouštěly na pouhé kapky rosy, a ulice se schovávaly v mlze. V tomto období jsem se ráda procházela po nábřeží a sledovala probouzející se Prahu. Procházela jsem se v chladném ránu a tehdy myslela na něj. Na člověka, který tu se mnou nebyl. Na člověka, který mi ze života ukradl tu nejdůležitější část. Ten, který mi vyrval kus srdce a který mi celou dobu lhal. Obětavě jsem čekala a naivně mu dávala šanci, kterou nevyužil. Jeho kroky mi zkřížily cestu ve chvíli, kdy jsem cítila, že jsem žena, co touží po vlastní rodině a ztratila hlavu pro někoho, kdo měl už svou vlastní. Sobecky jsem doufala, že ji opustí, že miluje mě a bude kráčet životem po mém boku. Nestalo se tak. Bez rozloučení zmizel a konec.

Ted' jsem tu stála a neměla nic než sebe. Nad Vltavou se vznášel bílý závoj a lehký vánek si s ním pohrával jako malé dítě, co si pinká s balónkem z pouti. To ráno se objevil. Cizinec uprostřed řeky. Plul na loďce a byl jako přízrak, co se ztrácel v ranním oparu. Sledoval hladinu a nechal se unášet proudem. Pozorovala jsem ho s pusou dokořán a rychle dala dlaně v pěst, abych promnula oči a znovu je otevřela. Nezdálo se mi to. Nebyl to sen. On tam opravdu byl. Muž, co se pomalu blížil ke břehu. Zůstala jsem strnulá a dech se mi krátil. Necítila jsem ale strach. Byla jsem klidná. Vkradla se do mě touha vidět ho z blízka, mluvit s ním, dotknout se ho. Nevím, co to bylo za sílu, která mi říkala, ať ho nechám přijít blíž. Něco mě uvnitř nutilo zůstat a já ten hlas obětavě poslouchala. Obrys jeho postavy byl stále výraznější. Najednou jsem si všimla, jak se na mě dívá. Vypadal jako tulák, přesto z něj vycházelo něco nepopsatelného. Když svou loď přirazil ke břehu, konečně jsem hleděla do jeho temně modrých očí. Mé rty se začaly usmívat a po těle se rozlilo příjemné teplo. Vystoupil na zem. Stál přede mnou, vysoký a shrbený. Vypadal staře, přesto z něj vyzařovalo mládí. Musel prožít ve svém životě asi spoustu bolesti, pomyslela jsem při pohledu na jeho tvář, ze které jsem i přes jeho pomyslnou masku cítila lásku, když se naše pohledy poprvé setkaly. Mlčel. Jen se usmíval a neříkal nic. Nedokázala jsem vysoukat jediné slovo. Muž přistoupil blíž, vzal mou ruku do dlaní a já pocítila jeho drsnou kůži.

„Copak tu děláš? Jsi tu tak sama, Anastázio,“ promluvil tlumeným hlasem a já se nedokázala vzpamatovat. On znal mé jméno. Odkud mě ten člověk znal?

„Jak znáš mé jméno?“ zeptala jsem se a vnímala zvláštní vibrace.

„Pojď, posadíme se támhle, na tu opuštěnou lavičku,“ ukázal před sebe, „a já ti povím malý příběh,“ řekl jen, otočil hlavu, zarostlou dlouhými urousanými vlasy, a odvedl mě k lavičce, která tu nikdy předtím nebyla. Oprýskaná prkna, o které už dlouho nikdo nepečoval. Posadil se a pokynul, abych zaujala místo vedle něj. Najednou nás mlha obepnula jako pes, co se stočí do klubíčka, aby si ulehl vedle svého pána. Muž se na mě chvíli díval, pak se zahleděl do dále a zeptal se.

„Proč jsi taková?“ řekl a já nevěděla, co mu mám odpovědět. Marně jsem lovila v paměti a vybavila si jen poslední hádku s přítelem. Tolik let jsem ztratila s člověkem, který mi sliboval modré z nebe, a pak se cítil ukřivděný, když jsem se na něj zlobila, když jsem na něj křičela a bušila pěstmi do jeho mužné hrudi. On se jen smál. Začaly mi téct slzy. Muž se ke mně naklonil. Jeho prsty se dotýkaly mé kůže, když stíral slzy z mé tváře a uklidňoval svou přítomností.

„Anastázie, neplakej, já vím, že to bolí. Víím to. On byl jen ztělesnění d'ábla, co ti zkrížil cestu. Žárlila jsi na něj, vylila na něj svůj hněv. Připadala sis podvedená. Díky němu jsi nebyla sama sebou. Stala ses zlou a sebestřednou ženou. Bylo to přirozené a pochopitelné. Jsme jen figurky, jen hra osudu. Každý si musíme prožít radost i smutek. Život je dobro a zlo, jako v pohádkách, jako stránka v knize. Každá má svůj rub i líc. Každá chyba, každá bolest tě posiluje, i když to v tu chvíli tak necítíš.“

Jeho hlas byl klidný a já nevnímala okolní svět. Byla jsem tu jen já a utěšitel. Dobrodruh, který na svých bedrech nesl poselství. Připadalo mi vše tak neuvěřitelné, jako by se zastavil čas. Stále víc jsem ho chtěla poslouchat a upřela svůj zrak na tvář, která byla plná jizev. Po té malé chvílce, kterou jsem s ním strávila, jsem najednou uviděla něco krásného. Přesto, že byl tak zanedbaný, byl nádhernou bytostí. Dívala jsem se na něj a v jednom okamžiku má dlaň hladila jeho tvář. Má mysl se ho toužila dotýkat a nasát energii, kterou v sobě měl, kterou jsem z něj cítila. Jako by mou dlaň vedlo něco z hůry. On mě z čista jasna zarazil, mou ruku zachytil a odsunul pryč. Netušila jsem, proč to udělal. Položil si jí na svou nohu a pevně držel ve své. Pak se nadechl a začal vyprávět.

„Už tolik let se toulám světem. Byl jsem tulákem odjakživa, jen chudý pocestný, co poznával svět a lidi. Dával jsem jim naději a promlouval s nimi stejně, jako teď s tebou. Láska k člověku vedla mé kroky a já jen přihlížel. Pozoroval jsem, jak je svět krásný, přesto tolik krutý. Zkusím ti to vysvětlit. Svět je jako jedno velké moře, na kterém máme každý svou kocábku, a ta si mění směr podle toho, kam si osud přeje. Nikdo si nepřizná, že zrovna ta jeho nepluje správným směrem. Každý z nás si myslí, že kormidlo drží pevně ve svých rukou, ale většinou tomu tak není. I ty máš tu svou. Tolikrát jsem tě na své cestě už potkal, tolikrát pomohl tvé kormidlo udržet, jen o tom nevíš.“ Podívala jsem se na něj překvapená. Dívala jsem se na jeho tvář a zkoušela najít alespoň střípek v paměti, ale nikde se mi nevybavil. Koukali jsme si do očí a on se usmíval. On viděl něco, co já ne. Ta nejistota mě ni-

čila. Pohladil mě po tváři a uklidňoval mě. Přivírala jsem oči a nechala se unášet, zatímco on pokračoval ve svém vyprávění.

„Potkal jsem tě už tolikrát, Anastázio, nelam si s tím hlavu. Nepřemýšlej nad tím. Má loď plula a potkávala spoustu jiných duší, stejně jako tvá. I když plujeme na tomto světě sami, tak sami nejsme. Občas se k nám připojí nová, neznámá. Občas bývá část cesty společná, občas je to jen pouhý okamžik. Přemýšlím, jak bych ti vše nejlépe přiblížil.“ Na chvíli se zamyslel a já neuměla odtrhnout oči a jeho hlas pronikal do každého póru na těle. Měla jsem pocit, že ho už nedokážu opustit. Tu nepatrnou chvíli koukal nepřítomně před sebe, a když se otočil zpět, pokračoval dál.

„Je čas, abys pochopila sama sebe. Už se nedokážu dívat na to, jak se na té své kocábce zmítáš. Už se nemohu dívat na to, jak jsi bezradná.“ Jeho hlas zněl trochu smutně. Odvrátila jsem se a pozorovala ptáky, kteří se k nám slétli. Přicházeli stále blíž a vůbec se nebáli. Jeden se posadil muži na klín a nechal se od něj hladit. Muž je přitahoval stejně jako mě. Připadala jsem si jak v ráji. Sáhl najednou do kapsy své potrhane košile a vytáhl kousek tvrdého rohlíku. Rozdrobil ho na zem a ptáci začali vyzobávat drobečky, zatímco muž pokračoval opět ve svém povídání.

„Představ si život jako karetní hru. Osud sedí s Bohem a hrají prší. Každý má v ruce pět karet a při každém vyložení si musí líznout další, aby měl stále ten stejný počet. Každá duše je kartou. Někdo je esem, někdo jen spodkem, přesto jedna karta bez druhé nemůže být. Někdo je srdcovým králem a někdo kulovou sedmičkou. Osud hází sedmičku a čeká, co Bůh udělá. Bůh marně hledá ve své ruce tu další prokletou sedmičku, ale nenachází jí, proto musí lízat další tři karty najednou.“

„A když mě znáš, jaká jsem já karta?“ zeptala jsem se nejistým hlasem.

„Vím spoustu věcí, znám tě celý život a karty jsou jen pomyslné, ale vím, za jakou tě mám já.“ Usmál se a zadíval se mi přitom do očí.

„Tak jaká? Řekni mi to, prosím.“ Zeptala jsem se a usmála se na muže.

„Ty jsi pro mě srdcové eso. Ta nejkrásnější karta ze všech. Nosíš v sobě tolik krásného a tvá duše je výjimečná. Ty jsi dobrá duše, plná lásky, kterou v sobě dusíš.“ Seděla jsem jak opařená, znovu mi z očí začaly téct slzy a v tu chvíli jsem padla muži do náruče. Držel mě pevně a já nedokázala zastavit vzlyky, které sílily. Muž svou rukou pozvedl mou tvář vzhůru a políbil mě. Nevím, proč jsem to udělala, ale v jeden okamžik se naše rty spojily a já přijímala jeho energii. Pak se náhle odklonil a já si všimla, že mu na tváři přibyla další jizva. Odstrčil mě od sebe a beze slova vstal. Zůstala jsem sedět. Začala jsem se třást zimou.

Muž plouživým krokem odcházel pryč se svěšenou hlavou. Najednou se zastavil. Otočil se a naposledy na mě pohlédl. Viděla jsem, jak se mu lesknou oči. Plakal. Mlčel a slzy teď smáčely jeho tvář. Nechtěla jsem to tak. Zvedla jsem se a musela za ním. Přiblížila jsem se k němu blíž a dívala se na něj. Muž ke mně přistoupil, položil mi ruce na ramena a hleděl mi znovu do očí. Bylo to silné a hluboké. Najednou jsem si uvědomila, jak jsem byla sobecká, jak jsem toužila mít ho pro sebe. Pak se ke mně naklonil a chtěl se rozloučit, když jsem se konečně nadechla a odvážila se zeptat: „Kdo vlastně jsi?“

Políbil mě na čelo a řekl: „Já jsem tvůj Anděl. Každá bolest, kterou jsi způsobila někomu v tvém životě, nebo jsi pocítila ty sama, je mou jizvou na tváři.“ Můj úsměv zmizel. Najednou jsem si uvědomila, jak moc jsem mu ublížila. Muž se otočil, nastoupil do své loďky, odrazil se od břehu, a když odjížděl, ještě se na mě díval. Já tam stála a myslela na to, jak jsem ubližovala svým blízkým, aniž bych si to uvědomila. Najednou se zvedla mlha a muž zmizel jak prach ve větru. Chtěla jsem se na lavičku vrátit a posadit se na ni. Chtěla jsem ještě jednou sdílet to místo, kde jsme před několika okamžiky seděli spolu, ale lavička tu už nebyla. Stejně, jako zmizel on, zmizela i ta jediná věc, která mi ho mohla na malou chvíli vrátit. Dala jsem se do pláče. Položila jsem hlavu do svých dlaní a najednou cítila prázdnotu. Muž byl pryč. Můj anděl zmizel a zanechal ve mně vzpomínky a sílu to všechno změnit. Uvědomila jsem si až s ním, že nesmím myslet jen na sebe. Musíme žít jeden pro druhého. Naučit se mít rádi i sami sebe. Být oporou, ať v dobrém či zlém. Já viděla jen své trápení a nevnímala, že jsou tu i druzí, kteří jsou na tom podobně, a já brečím jen nad svým malicherným neštěstím. Teď musím vše napravit. Chci, aby můj anděl měl znovu krásnou tvář, aby byl šťastný, aby měl ze mě radost. Už nebudu tou žárlivou milenkou, co viděla jen své štěstí. Nebudu tou, co chtěla ukrást štěstí jiné ženě pro své potěšení. Nebudu tou, co se nedokázala vžít do pocitů ženy, která roky budovala rodinu po boku svého manžela a darovala mu svou lásku, zatímco já jí to všechno chtěla ukrást. A krást je přeci špatné?

Milovat znamená odpouštět. Milovat neznamena někoho vlastnit. Milovat někoho znamená dělat ho šťastným. Láska se nedá vynutit, i když to někdy tolik bolí, ale občas to jinak nejde než ho nechat jít. O tom je láska. Když chceme pro druhého štěstí, musíme umět i ustoupit. Bolest odejde, ale radost, když je druhý šťastný, ta v nás zůstane. Je to ta nejkrásnější věc na světě. I já jsem teď šťastná. Poznala jsem svého anděla. I Ty ho jednou potkáš, až to budeš nejméně čekat. Třeba to bude ten můj, třeba někdo úplně jiný, kdo se objeví a posadí se na tu pomyslnou lavičku v mlze. Ze srdce Ti to přeji. Není nic krásnějšího.

No a já? Já mám jediný a nejdůležitější úkol. Rozdávat štěstí, lásku a umět obejmout i nepřítel, protože nikdy nevíme, kdy se k vám vrátí jako přítel.

Nepřítelem je možná proto, že právě prožívá něco špatného a cítí zlost na okolní

svět. On není zlý, on jen nezná tu cestu za láskou...

Vaše Anastázie, Váš Anděl.

JERRY: Mlha

V tuto roční dobu to bylo i na Londýn neobvyklé počasí. Nad Temží se válely špinavé šedivé chuchvalce mlh a celé město bylo zahaleno do husté, vlhké lepkavé přikrývky. Jako by se zpomalil i celý provoz na ulicích a červené dvoupatrové autobusy vypadaly jako nejasné stíny. I lidé se v mlze zjevovali jako neurčité neostré skvrny ve všudypřítomné šedi.

Policista číslo 6194 v duchu nadával na počasí už od začátku služby. Těch deset hodin služby mohl strávit nějak příjemněji, třeba u napěněného piva v jednom z pubů, kterých měl na své trase několik. A říkal si, v takovém počasí snad ani zločinci nevycházejí za svými nekalými záležitostmi. Ale povinnost byla silnější.

Jeho trasa obchůzky byla vlastně soustava ulic ve východním Londýně o délce čtyř kilometrů. Za svou službu ji musel projít pětkrát a všímat si všeho, co bylo nepatřičné a zvláštní. Řešil manželské hádky, opilecké výstřelky, ztracené děti, špatně zaparkovaná auta a spousty kapesních krádeží, které se v blízkosti Chinatownu vyskytovaly hodně často.

Jeho trasa vedla také po Coventry Street a dnes kráčel svou obvyklou cestou spíše po paměti. Míjel také severní vchod do parku Leicester Square a napadlo ho zkontrolovat, zda se tam neděje něco nezákonného, protože okolí parku bylo známé prodejem a distribucí drog.

Prošel kovovou tepanou bránou mezi nezřetelné stíny vzrostlých stromů, obešel poněkud zvlhlou nefunkční fontánu uprostřed s jakousi nazelenalou kamennou dámou držící v ruce džbán. V lepších časech z něj prýštila voda, ale dnes bylo vše jaksi smutné a depresivní.

A pak uviděl na opačné straně malého prostranství uprostřed parku nehybně sedící schoulenou postavu. Tak, pomyslel si, dnešní služba bude asi složitější. Upravil si provlhlý stejnokroj a celý se narovnal v očekávání úředního výkonu.

Na kovové drátěné lavičce seděla mladá žena oblečená v tmavě modrém kabátě, nyní nasáklém všudypřítomnou vlhkostí. Světlé dlouhé vlasy měla stočené do jakéhosi složitého uzlu a z tváře jí pomalu stékalo líčení ve dvou tmavých pruzích.

„Co tady děláte? Máte být doma, někde v teple. Něco se vám stalo, potřebujete pomoc?“ Zaregistroval, že přes poněkud zvlhlý vzhled je to docela pěkná žena, která se o sebe umí starat.

Zavrtěla hlavou a miniaturní kapičky rosy se jí rozlétly okolo hlavy.

„Ne, já na někoho čekám.“

Zamračil se, sejmul černou přilbu se stříbrným znakem vpředu a přetřel si rukou zavlhlé čelo.

„Tady a v tomhle počasí chcete na někoho čekat? Nepřipadá vám to samotné poněkud zvláštní? Doufám, že tu nejde o nějaké drogy...“

„Čekám tu na svého přítele, dnes se vrací z půlroční cesty po Střední Americe a jeho letadlo mělo přiletět z Los Angeles na Heathrow před dvěma hodinami. Byl tam na poznávací vědecké misi, pátral po vymřelých indiánských kmenech v Mexiku a v Guatemale.“ Zvedla k němu pohled a policistovi se zdálo, že v jejich očích viděl slzy.

Policista nerozhodně přešlápl z nohy na nohu.

„Chcete mi tedy říci, že váš přítel přiletěl na Heathrow a vy na něj čekáte tady? Neměla byste spíš čekat v příletové hale, než na lavičce v parku?“

„Tam čeká jeho manželka, ta husa, beztak se spíš těší na jeho peníze, než na něj. Já se tam objevit nesmím a tak jsme si na přivítání domluvili tohle místo, tady se vždycky setkáváme, když má Patrick čas. Tady jsme se seznámili, je to takové naše tajné místo.“

Policista 6194 se zamyslel. Několik let už procházel londýnské ulice a za tu dobu už zažil leccos, krajtů tygrovanou, která uprchla chovateli na ulici, hejno sršňů, usazených v okně jedné z reprezentativních budov a bitku několika nezletilých dětí z různých baseballových klubů, které do sebe tloukly pálkami.

Nakonec došel k názoru, že se zde neděje nic nezákonného. Je to neobvyklé, samozřejmě, ale přece jen, v parku si může kdokoli sednout za jakéhokoli počasí. Dotkl se špičkami prstů štítku přilby.

„Podívejte se, měla byste jít domů, kdoví, kde mu je konec. Určitě se ještě potkáte později.“

Zakroutila hlavou hodně výrazně.

„Ne, byli jsme tak domluvení, já ještě chvíli počkám.“

„Jak chcete, přeji vám tedy, ať se ho dočkáte.“

Odešel z parku severní branou na Leicester Square, mlhou prošel na Haymarket, kde objevil několik automobilů, jejichž řidiči si asi mysleli, že mlha zakryje to, že parkují přímo před požárními hydranty. Domluvil jednomu rozveselenému opilci, který policistu 6194 považoval za svého podřízeného a začal mu vyhrožovat výpovědí, když mu nesežene ještě jednu pintu vychlazeného piva.

Uběhla další hodina a z hlavy policisty 6194 stále nemizela představa opuštěné milenky jakéhosi dobrodruha v parku plném vlhké mlhy.

Přece jen se tam budu muset podívat, kdoví, co by se mohlo stát. Prošel bránou do parku a skoro po paměti našel lavičku opuštěnou uprostřed opuštěného parku. Tak se asi všechno podařilo a sešli se...

Pokýval hlavou a vyrazil na další obchůzku...

Žena na lavičce se vytrvale rozhlížela po chuchvalcích mlhy, které se líně válely mezi mokřými stromy a záhony květin.

Tak ten policista měl pravdu, on opravdu nepřijde a ta jeho ho má zase jen pro sebe...

Mlha nedaleko od lavičky podivně zavířila. Žena vyskočila z lavičky.

„Patriku...“

Byl to on, oblečený v šedohnědé bundě a hnědých kalhotách. Z jeho šatů na zem přímo crčela voda, která byla pronikavě cítit solí. Ale zároveň to byl někdo úplně jiný. S jinýma, jako uhel černýma očima a jeho ruce jakoby končily v podivném rozplzlém oparu.

„Promiň, že jsem se zdržel,“ promluvil zvláštním, téměř dutým hlasem. „Přišel jsem se rozloučit.“

Žena nechápala. S rukou přiloženou na ústa udělala k podivné postavě pár kroků. Muž ustoupil.

„Prosím, nepřibližuj se ke mně, nesmíš se mne dotknout. Už se nevidíme. Já mám na tebe jen krátký, vymezený čas.“

„Počkej, takhle to přece nejde...“ Vrhla se k němu...

Na londýnských ulicích plných mlhy bylo najednou slyšet pokřikování kamelotů. „Daily Telegraph, zvláštní vydání, letecká katastrofa na lince BA 268 British Airways z Los Angeles! Na Heathrow zmatek! Boeing 747 se zřítíl do oceánu tisíc osm set kilometrů od pobřeží! Nikdo z cestujících nepřežil...“

MARKÉT

K té lavičce ho nohy donesly, aniž by je vůlí poháněl kupředu. Prostě se tam najednou objevil tak jako už mnohokrát předtím, když nemohl spát. A byla tam i ona, po těch všech letech na něj stále čekala. Ucítil její parfém, dobře známou kombinaci jasmínu a santalového dřeva.

„Tak jsi přišel,“ řekla. Znělo to jako výčitka.

Posadil se vedle ní a společně pak hleděli před sebe do údolí, aniž by se na sebe podívali. Pod nimi se někde v mlze rozkládalo město se svou nepřehlédnutelnou bílou věží, klikatící se řekou a domky rozestými po úbočích kopců. Mléčný opar se jim líně vznášel kolem kotníků.

„Myslela jsem, že jsi mě opustil navždycky. Že ses rozhodl jít až na samý konec světa nebo snad ještě dál. Že jsi na mě zapomněl,“ promluvila po chvíli.

„Vrátil jsem se. Nakonec,“ řekl.

„Věděl jsi, že na tebe budu čekat. Že budu chtít odpověď.“ Už zase ta výčitka, tentokrát ostřejší.

Cítil její pohled, ale nespouštěl oči z města utopeného v mlze. „Já vím. Je mi to líto.“

„Uděláš to tedy? Opustíš ji?“

Už zase ta otázka. Znamenala rozpad celého jeho světa, rozdrolení jeho snů na prach.

„Tak odpovíš mi? Nebo ti na mě už nezáleží?“

Teď přijdou na řadu slzy, doprošování, naléhání. Dokonce s ním i zacloumá nebo ho bude svými drobnými pěstmi bušit do ramene, jako by to snad mělo všechno vyřešit. Bude mu vyhrožovat, hrozit, že ublíží jemu i všem, které má rád. Pak přejde v zajímavé vzlyky a hrudník se jí bude trhavě vypínat a propadat. A on tam bude jen mlčky sedět, hledět do dále a nechá výčitky, aby mu hlodaly do svědomí, jedno bolestivé zahryznutí po druhém. Nebylo co říct, nebylo co udělat.

„Pamatuješ, jak jsme se potkali?“ přerušil ji a ona se zarazila uprostřed proseb a proklínání s rukou zdviženou k dalšímu útoku, jako by snad vyřkl nějaké kouzelné zaklínadlo.

„Ten den se spustil strašný liják a já tě uviděl utíkat přes náměstí,“ řekl tiše.“ Nad hlavou sis držela tašku, měla jsi ji plnou knih z knihovny. Bylo to ale marné, za pár vteřin jsi byla promočená až na kůži, ani nechci pomyslet, jak dopadly ty knihy.“

Konečně spustila hrozící pěst, pomalu a jaksi mimoděk, a očima mu visela na rtech.

„Po tváři ti stékaly vodopády a mokré oblečení ti těsně obepínalo tělo. Vzpomínám si, že když jsi na mě překvapeně pohlédla, na konečcích řas jsi měla drobné kapky, které vypadaly jako diamanty. Tenkrát jsem bez váhání vyběhl ze svého úkrytu pod markýzou nedaleké kavárny a přehodil přes tebe svůj kabát. Přijala jsi a pak jsme se rozesmáli, když jsme konečně doběhli do úkrytu. Neřekli jsme si ani slovo, jen jsme se smáli a hleděli si do očí. Ty tvoje byly jako hluboké studny, temné, ale bylo v nich cosi jiskrného a neuchopitelného, jakýsi příslib tajemství,“ pokračoval. Jeho hlas zněl nepřítomně, vzdáleně.

„Ten tvůj kabát mi byl úplně k ničemu,“ prohlásila a on v jejích slovech vycítil pousmání. „Ale i tak jsi byl můj šarmantní rytíř, který přispěchal dámě na pomoc.“

„Byl jsem ženatý, měl jsem dobrou práci s dobrou výplatou, všechno, co by člověk měl mít, aby byl šťastný. Život plynul s jakousi samozřejmostí. Měl jsem být spokojený, měl jsem být vděčný. Dokud jsem tě tenkrát neviděl probíjet si cestu dešťovou clonou, ani jsem si neuvědomil, že už dlouho toužím po něčem, co by mě vytrhlo z toho koloběhu každodennosti. Něco ve mně volalo po něčem víc, po dobrodružství, po úniku z toho všeho, po tom odjet někam daleko, kde mě nikdo nezná, uniknout své roli a očekáváním ostatních. Jako by si o mně celá společnost utvořila svou vlastní představu a já se tou představou postupně stal, aniž bych si to uvědomoval, aniž bych po tom toužil. A pak jsem poznal tebe a všechno se mi rozsypalo pod rukama. Jako by celý můj život byl pečlivě budovaný domek z karet, který na první pohled vypadá dokonale, ale ve skutečnosti stojí na směšně chatrných základech.“

„Milovala jsem tě,“ řekla a vztáhla k němu ruku. Necítil nic, vůbec nic. „Pořád tě miluju.“

„Scházel jsem se s tebou potají, zatímco jsem se vracel domů ke své ženě. Připadal jsem si jako ubožák, potřeboval jsem vás obě. Moje žena byla mým zázemím, mým pevným bodem, mou nejlepší kamarádkou. Ty jsi byla mým tajemstvím, mou múzou, dobrodružstvím i výzvou. Jenže přišel čas, kdy jsi mě začala nutit si vybrat. Ona nebo ty. A já musel udělat to, co jsem udělal.“

Konečně na ni pohlédl. Vypadala přesně jako v den, kdy ji viděl naposledy. Měla na sobě ty rudé rozevláté šaty, které na ní měl tolik rád. Na nohou jen jeden sandál. Tvář měla propadlou, oči vypouklé, rudé a prázdné, hrozivě prázdné

vyschlé studny. Havraní vlasy jí spadaly v divokých chomáčích přes obličej a po ramenou, na krku měla modřiny připomínající prsty. Jeho prsty.

„Nikdo netušil, že se scházíme. Neexistoval jediný důkaz, že jsi mě znala,“ řekl. „Prošlo mi to. Tvého vraha nikdy nenašli.“

Na chvíli vypadala zmateně, jako by netušila, o čem to mluví. Při zmínce o její smrti jako by vždy ztratila sama sebe, vrátila se k tomu, na čem jí záleželo těsně před tím, než zemřela. Zbloudilá duše.

„Tak opustíš ji nebo ne?“ zeptala se nakonec tak jako vždy, když se nit přetrhla. Ta otázka ji držela uvězněnou mezi světy. Zemřela s ní na rtech, když hádka přešla v cosi násilnického, zvířeckého, pudového. Pak už to nešlo zastavit. Jeho prsty na jejím hrdle. Zmítání její hrudi, marné a trhavé, plíce bojující o vzduch, její ruce bušící ho do žeber. Jeho mysl, panikařící a vřeštící, plná zuřivosti a čiré nenávisti. Ztráta jeho lidství v jediném okamžiku.

Věděl, že jí nikdy nebude moci dát odpověď, ne tu skutečnou, na které by záleželo, a tak nic neřekl. Bude se ho ptát znovu a znovu. Dobrodruh, který hledal víc. Dobrodruh, pro kterého se všechny cesty uzavřely. Bude stejně jako ona bloudit na pomezí života a smrti, žít s vědomím, že svým sobectvím a zbabělostí ušlapal život jiné lidské bytosti, jako by v panice podupal květinový záhon. Pokání nikdy neskončí.

Vstal. Vydal se domů a zanechal ji tam. Splyne s mlhou, dokud se zase nevrátí.

2022

Postava: Úplatný poslanec

Místo: Tunel

Téma: I všední věci v sobě
ukrývají příběh.

První věta: Opustil ten dům s
vědomím, že porušuje zákon.

WILLI

Opustil ten dům s vědomím, že porušuje zákon. Nicméně jako obvykle necítil ani vinu, ani stud. Naopak, poskytnutí finančního dárku považoval za vyjádření vážného zájmu, tedy že se může angažovat v něčem, co je pro konkrétní lidi potřebné, a tudíž nebude plýtvat svým časem ani energií nadarmo.

Nasedl do vozu a vyrazil ke své kanceláři. Musí se důkladně připravit na zasedání poslaneckého výboru, protože protlačit změnu zákona nebude snadné. A určitě to bude ještě něco stát. Ovšem to není jeho věc, tady si holt budou muset „přátelé“ ze svazu připlatit. A jasně jim to také řekl. Navíc on bude muset zlomit pár kolegů z opozice, a to půjde jen za předpokladu, že budou patřičně namotivováni. On otevře jejich mysl, svaz ji následně musí naplnit odpovídajícími argumenty o vyhovující nominální hodnotě. Chvilí se nad tou myšlenkou usmíval, ale pak ho to přešlo. Napadlo ho totiž, že by argumentace k opozici mohla mít zajímavější počty nul než k jeho partaji, nemluvě o jeho vlastních účtech. Tohle si bude muset ohlídat.

Zabočil k semaforům a připravil se na vjezd do tunelu. Mrzutě zkontroloval provoz v sousedních pruzích. Příliš dlouho se vyjednáváním zdržel a mezi tím začala dopravní špička. Když mu naskočila zelená, pomalu se rozjel. Okolní auta vnímal jen okrajově, protože se znovu zamyslel nad tím, k čemu se zavázal. Slibem neurazíš, ale když za to vezmeš peníze, tak se může stát, že z tebe budou vymáhat plnění. Nebyl si úplně jistý tím, jestli jeho moc bude stačit na uchlácholení svazu, pokud přecenil své možnosti. Řekl si o dost peněz, možná měl být opatrnější.

Brzdová světla vozu před ním mu narostla před očima do nepříjemných rozměrů. Tak tak stačil dobrzdit a jen nepatrně se jej dotknul svým nárazníkem. Ale stačilo to k tomu, aby to ti vpředu zaznamenali.

„Kam čumíš, debile!“ Řidič předního vozu vystoupil a načuřeně šel zkontrolovat, jestli mu vznikla škoda. Při tom k němu vystřídal celou škálu hanlivých posunků a grimas. Když zjistil, že auto nemá škrábnuté, uplivnul poslední nadávku a vrátil se do kabiny.

Tak tohle bylo o fous. Poslední, co by potřeboval, byla fotka v novinách z nehody v tunelu. Nakonec to by se mohlo stát každému, i poslanci za vládní stranu, ale jen těžko by vysvětloval, co dělal před hlasováním na výboru ve čtvrti, kde sídlí nejvýznamnější parta lobbistů.

Auta se pohnula a on si nechal narůst odstup od toho před ním. Nesmí na to všechno teď myslet, musí se soustředit na jízdu. Auta se znovu zastavila. Rozhlédl se po nich a začal zkoumat, co se děje, že doprava v tunelu vázne.

„Fakt jsi mě naštvál! To si podělal, vůbec jsem tě neměla poslouchat“. Napůl rozzlobený a napůl plačtivý hlas přicházel z odrbaného vozu, který stál vlevo od něj. K svému velkému úžasu v něm uviděl mladou ženu s vyhrnutým tričkem bez podprsenky, jak na sobě ukazuje cosi partnerovi za volantem. Fialové číro a ne-rezové řetízky v uších ji řadily do sociální skupiny ležící zcela mimo záběr partaje, kterou zastupoval.

„To tetování je hrozný a mám po něm záněty! Tady, tady a...“ Jak ukazovala partnerovi prstem potetovaná a podebraná místa na poprsí zleva doprava, dojela pohledem až do staženého okna dveří a uviděla jeho vyjevený výraz.

„Hele, ten hnusnej páprda, co neumí brzdit, na mě čumí! Co koukáš? Čum radši před sebe!“ Vztekla si stáhla triko a zatáhla okno. Už už to vypadalo, že její partner vyskočí z auta a půjde mu osobně ukázat, kam že to má a nemá čumět, ale naštěstí se provoz dal znovu do pohybu. Vůz s oběma existencemi rychle vybočil ze svého pruhu a zařadil se do mezery před něj. Chvilí se bál, že ho chtějí blokovat, ale nejspíš se jen rozhodli mu takto bránit v dalším sledování.

Znovu si vytvořil odstup, protože jestli mu dobře nečinila představa zveřejnění dopravní nehody, rvačka s párkem pankáčů v tunelu by byla doslova noční můrou. Už tak za ním novináři čmouchali, kde mohli.

Následujících pár minut strávil popojížděním v koloně a udržováním odstupu od obou vozů, jejichž posádky si ho už stačily oblíbit. Fakt bude muset přehodnotit svůj přístup. Postupem času ztratil ostražitost a teď by se mu to nemuselo vyplatit. I všední věci v sobě ukrývají příběh. I pitomá jízda tunelem, jak se ukazuje. A být jeho součástí není vždy žádoucí. Jenže pozdě bycha honit, příště si prostě musí schůzky domlouvat na neutrální půdě někde, kde jeho přítomnost nevyvolá zbytečný zájem.

Provoz se znovu zastavil. Jestli to půjde takhle dál, dorazí do kanceláře příliš pozdě a nezbyde mu už čas na přípravu na výbor. Ze zamyšlení ho probralo zabouchání na zadek vozu. V uličce mezi oběma pruhy stál cestovní motocykl s postranními kufry, který se chtěl protáhnout i kolem jeho auta. Jenže tam měl málo místa. Co si ty lidi dneska nedovolí!

Chvilí váhal, co má udělat, ale z nervózního zaburácení motocyklu pochopil, že buď se protáhne kolem po dobrém, nebo po zlém. Zkusil tedy zajet trochu více doprava, aby cestu uvolnil. Asi by to nestačilo, ale vůz v sousedním pruhu, který byl v podobné situaci, také uhnul na svou stranu, takže motocykl mohl zmizet.

Už toho začínal mít dost, ale nakonec se přeci jen provoz pohnul a začalo se blížít pověstné světlo na konci tunelu. Za chvíli uviděl příčinu zácpy. Hned za výjezdem z tunelu byla dopravní nehoda, která tvořila špunt na dopravě. Už si myslel, že bude mít nejhorší za sebou, jenže když se k nehodě přiblížil, zahlédl oko kamery, které nejenže zabíralo samotnou nehodu, ale jako by čekalo jen na něj, postupně přejelo na dopravní situaci a zaměřilo se na jeho auto.

Fascinovaně hleděl do objektivu kamery, kolem které krokem projížděl a proklínal tunel, proklínal novináře, proklínal myšlenku, že tohle už neututlá.

To má za ochotu pomáhat, za svou dobrotu!

LEONKA: Mělo to být obyčejné předání úplatku

Opustil ten dům s vědomím, že porušuje zákon...

Bylo čtvrt na jedenáct večer a já se plížil z domu jako patnáctiletý puberták. Jediným rozdílem bylo, že mě nečekala dlouhá noc slavení a hezkých mladých holek, co by se kolem mě plazily, ale dva nebo tři neznámí bouchači někde v nějaký díře, který se říká Tunel.

Tunel je jednou z nejnebezpečnějších čtvrtí tady v Umm Al Quwain. Pokud nejste drogový dealer, gangster nebo prostitutka, která alespoň za něco stojí, nemáte tu možnost přežít. Já nejsem ani jedno z toho, ale i tak tam mám nějakou práci, o kterou se musím postarat. Nikdo mě nesmí poznat, protože by to zničilo celý důvod téhle cesty.

V dále jsem zahlídl bílá světla. Ze začátku jsem nevěděl, kdo to je, ale po chvíli mi došlo, že je to ten chlap, co mě tu měl vyzvednout. Ostýchavě jsem nastoupil zamumlal: „Zelená jablka na stromech jen tak nerostou.“ Muž na předním sedadle se ani neohlédl a s mrtvým výrazem v očích šlápl na plyn. Rozjeli jsme se a já začal přemýšlet nad vším, co jsem právě udělal.

Když jsme za úplné noci projížděli kolem pobřeží, otočil se na mě a chraplavým hlasem povídá: „Tehle business s jabkama se mi nelíbí... Před týdnem jsem procházel středem Tunelu a slyšel jsem, že během tohoto měsíce sem má přijet pár vošoustů jako ty. Prý z vás chtějí vytáhnout co nejvíc peněz, a to jakoukoliv metodou.“ Odmlčel se, a pak s odkašláním dopověděl myšlenku: „Vy jste třetí, koho vezu do Tunelu, ale možná budete první, koho povezu i směrem zpět.“ Najednou jsme prudce zastavili.

„Sledují nás“ řekl a vytáhl zpod zadních sedaček bouchačku a podal mi ji. Potom se na mě podíval s úšklebkem a povídá: „Snaž se mířit na řidiče!“ Znovu šlápl na plyn. Rozjeli jsme se takovou rychlostí, že to se mnou škublo. Leknutím jsem se chytnul zbraně a zavadil o spoušť, ozval se výstřel. Ani ne za setinu sekundy se ozval další, ale ten už nevyšel z mých rukou. Pootočím hlavu a vidím toho chlapíka, jak si vesele visí z okýnka, a střílí si po tom druhém autě, bez toho, aby se strachoval o to, kam jede. Znovu se chraplavým hlasem ozve: „Říkal jsem, miř na řidiče!“ Neochotně vykloním hlavu z okýnka a hned zajedu zpět.

„On po mě vystřelil“ vykřikl jsem.

„A co sis myslel, že ti pošle poštovního holuba s milostným dopisem?“ Křikl a stále

u toho visel hlavou z okýnka. Po chvíli zalezl zpět a vesele mi oznámil, že jsme ho setřáslí.

„Poslyš, co ty seš zač? Ty dva před tebou aspoň věděli že se mají snažit trefit auto, ale ty si mi místo toho prostřelil střechu a málem si tu měl infarkt, když po tobě vystřelili.“ S roztřeseným hlasem nabytým nejistotu mu odpovím na jeho dotaz otázkou. „Jak to, že o nás věděli a jak to, že věděli i o těch předešlých?“

„Tohle je jediná cesta do Tunelu, kterou nehlídají v noci fízlové. Takže jim bylo zcela jasné, že pracháči jako ty a oni pojedou tudy. Ale stále si mi neřekl, co jsi zač?“

Jeho slova mi břinčela v uších a dlouho jsem se rozmýšlel, co mu odpovědět, a jestli mu vůbec říct pravdu. Přece jen se mi krátil čas. Z mé vily Al Hadeetha do Tunelu je to přibližně dvě hodiny cesty. Nakonec ze mě už pevným hlasem vypadlo: „Jsem tu na zahraniční cestě, ale než ti řeknu cokoli jiného, ty mi prozradíš své jméno a kdo tě poslal!“ Jeho odpověď už jsem tušil, ale i tak jsem se chtěl přesvědčit o pravdě.

„Kdo mě poslal? Na to ti nemůžu odpovědět, protože to sám nevím. Jednu věc ti však řeknu, je znám pod jménem Dabir – soudce. A také se jako soudce chová a je jedním z nejbohatších a nejnemilosrdnějších organizátorů teroristické skupiny. Svou slávu si získal svými krutými tresty, kdy oběti rozdrť všechny klouby, aby se nemohla hýbat. A pak ji před zraky všech pomalu v obrovských bolestech a křečích nechá dlouho a pomalu umírat, proto si také získal mezi všemi respekt. A k tvé druhé otázce“ odmlčel se. „Jsem znám jako 009 ale říkají mi Hayát-život, protože jsem zachránil životy několika lidem při nepovedeném teroristickém útoku před vznikem naší organizace.“

Po zbytek cesty jsme oba mlčeli, až těsně před příjezdem do Tunelu se Hayát odvážil vyslovit poslední otázku. „Co je náplní tvé cesty?“ Zeptal se, zároveň u toho sjel ze silnice, a zamířil na nějakou polní cestu.

„Jsem tady, abych si tu přebral odměnu za odvedenou práci, ale nevím, proč tento měsíc máme setkání zde v Umm Al Quwain.“ Co jsem mu odpověděl na jeho poslední otázku, neprohodil se mnou už ani slovo.

Po té nechutné hrbolaté cestě jsme dojeli k malému úzkému tunýlku, kudy by se ztěžilo protáhnout zednické kolečko. „Vystup si“ oznámí mi Hayát velice podrážděně. Rychle vystoupím a jdu směrem, který mi ukáže. Jdu k tunelu, najednou si všimnu dvou velkých postav, jak se z tunelu vynoří a jdou směrem ke mně. Začne mě lehce popadat panika, ale vím, že Hayát stále ještě neodjel a jeho prioritou je předat mě živého. Jedna z postav se zastaví a mávne rukou, druhá se stále přibližuje. Zaslechnu za sebou kroky a najednou mě něco trefí přes hlavu.

Probudím se až v místnosti se zlatočerným interiérem. „Omlouvám se za takto hrubé přivítání“ ozve se z druhé strany místnosti, kam se nemůžu pro ztuhlý krk ohlédnout. „Asi si budeš říkat, proč jsem tě sem dnes pozval...“ Neznámý hlas nadále pokračoval. „Naše poslední dohoda, zákon, který by mi umožnil neomezený prodej zbraní do vaší země,“ pokračoval, „prodej zbraní který by mi umožnil...“ odmlčel se, „no, to je jedno.“

Chtěl jsem něco říct, ale nešlo to, má ústa jako by byla sešita.

Tajemný hlas dále pokračoval. „V této dohodě bylo, že vy svým vlivem zajistíte ve sněmovně schválení a já vám dobře zaplatím. Naše transakce však neproběhne, protože zákon nebyl schválen a já mám teď na krku federální policii. To se mi však vůbec nelíbí, a proto jsem se rozhodl likvidovat veškeré důkazy o naší dohodě, včetně vás.“

V tu chvíli mi to docvaklo, proč Hayát odvážel lidi do Tunelu ale nikdy z něj, proč byl tak znechucený a zamlklý po tom, co jsem mu odpověděl na jeho poslední otázku. On to všechno věděl, ale nemohl mi to říct. Když nad tím tak přemýšlím, asi bych taky nebyl šťastný, že vozím lidi na smrt.

Jako uplácený poslanec jsem si zvykl na stýkání se s divnými lidmi a braní úplatků pro mě byla všední věc. Nikdy mě však nenapadlo že dopadnu takto. Tajemný hlas se znovu ozval, ale tentokrát obešel i židli, na které jsem seděl, aby se mi podíval do obličeje.

„Jmenuji se Dabir a já teď rozhodnu, co se s tebou stane. Jelikož si mě zneuctil svým chováním a také tím, že si lhal, tak tě postihne trest smrti. Jestli sis myslel, že dostaneš peníze za to, že mi pošleš zfalšovaný dokument o povolení k prodeji a já na to nepřijdu, tak si se přepočítal.“ Pousmál se a potočil mnou tak, abych viděl svůj odraz v naleštěné zdi. V odraze jsem viděl spoustu krve, ale nic mě nebolelo, nechápal jsem. Dabir mě otočil zpět na sebe.

„Vidím, že sis všimnul té krve, co máš na sobě... Máš v sobě koňskou dávku morfia, proto nejseš schopný vydat ani hlásku. Ale dost toho povídání, zítra tě čeká trest, celá organizace se na to těší. Aby si neřekl, že jsem nevděčný, dovolím ti napsat dopis na rozloučenou, vlastně vše už na tebe čeká v pokoji pro hosty.“

Hned, jak mi přestaly účinky morfia, dala se do mě ohromná bolest. S vypětím všech sil jsem si sedl ke stolu a začal psát. Psal jsem o své obyčejné pracovní cestě do Arábie a jak se to zvirtlo. Celý dopis jsem zakončil větou: I všední věci v sobě ukrývají příběh, pro mě to měl být jen obyčejný úplatek, věc, na kterou jsem byl celý život zvyklý.

Ted' tři hodiny po dopsání dopisu tu sedím uprostřed velkého sálu připoutaný k ži-

dli a sleduji, jak se plní monstry dychtivými po krveprolití. Najednou jsem zahlédl, jak bočním vchodem vchází člověk v masce. Když na mě promluví poznám, že je to Dabir. Zavřu oči a přestanu vnímat. Vím, že něco říká, ale nerozumím mu. Najednou ucítím bodavou bolest a zvuk kolem mě začne být rozmazaný. Je konec.

„KONEC“ řeknu s posledním výdechem a jakoby s ním ze mě opadne veškerý stres.

JERRY: Tunel

Opustil ten dům s vědomím, že porušuje zákon. Na stole v jeho pracovně v prvním poschodí ležel úřední dopis, kde mu kdosi vysoce postavený s nečitelným podpisem sděluje, že až do skončení vyšetřování nemá odjíždět z města a zdržovat se má pouze ve svém trvalém bydlišti.

Nejprve si myslel, že není nic tak nezákonného přikývnout, zvednout ruku, nebo podepsat se v ten pravý okamžik. A pak najednou s hrůzou zjistil, že místo rekreační oblasti na okraji města vzniká sídliště zvláštních staveb pro prominentní občany a po vykáceném lese na úbočí hory nad městem se objevuje zárodek budoucí sjezdovky.

Ale pak mávl rukou, přece jen v radě města nebyl sám. A potěšilo ho, když se na pravidelném výpisu bankovního účtu objevila sympatická, pěkně zaokrouhlená finanční částka.

Už to bylo únavné, téměř denně poslouchat stesky nespokojených občanů a řešit jejich malicherné problémy. Postupem času si vytvořil kolem sebe jakousi bariéru a naučil se přikyvovat, eventuálně posílat občany se stížnostmi a žádostmi do jiných kanceláří ke svým podřízeným.

A před dvěma dny dostal od svých mocných a utajených přátel důvěrnou informaci, že u pomyslného džbánu, se kterým chodí pro vodu, se jeho ucho povážlivě trhá. A dnes dopoledne mu nějaký kurýr z policejního ředitelství přinesl do vlastních rukou obálku se strohým úředním textem a výzvou, aby neopouštěl město a byl k dispozici orgánům činným v trestním řízení.

A tak se rozhodl realizovat plán, který měl připravený už dávno. Rozhodl se spálit za sebou mosty a začít někde úplně znova. Jeho dům, který získal dost zvláštním způsobem, mu k srdci nijak nepřirostl, a celá rodina se mu rozpadla.

Během dopoledne ještě stihnul navštívit svoji banku a vybrat všechny peníze ze svého konta. Sportovní taška, kterou si na ně přinesl, povážlivě ztěžkla.

Odešel docela nalahko. Svůj automobil nechal v garáži, protože se snažil být co nejméně nápadný a jeho zářivě žluté BMW bylo ve městě hodně známé. Bez nějaké nostalgie si oholil dlouho pěstovaný plnovous a pomocí jedné ukryté lahvičky si trochu změnil barvu vlasů. Pak se převlékl do džínů a bavlněného trička a za několik desítek minut na něj z velkého zrcadla v šatně koukal úplně jiný člověk.

„Jeden až do Železné Rudy?“ opakovala pokladní u přepážky na nádraží a ještě jednou se podívala na mírně ošuntělého muže před sebou.

„To je konečná, dál už se pak jede do Německa.“

Muž přikývl.

„A dejte mi ji zpáteční,“ řekl rychle, aby to nebylo příliš nápadné.

Přes zelenou hranici se v téhle době dostane bez problémů a s těmi penězi a papíry, které má v té tašce, bude nový život úplně jiný. Vždycky byl hodně šikovný na práci se dřevem a věřil, že někde za západní hranicí se uchytí v jedné z truhlářských dílen a nechá za sebou všechno to špatné a nepříjemné. Očekával, že ještě dnes jej začnou hledat v místě trvalého bydliště, ale všechno bude docela jinak.

Už dávno zapomněl, jaké to je, jezdit vlakem, naposled to bylo snad ještě někdy v dětství. A teď ho čekala téměř dvouhodinová cesta až na německé hranice a pak se uvidí, až jeho jméno i jeho celá existence zmizí.

Vlak se trhavě rozjel a za oknem se začala míhat podzimní krajina. Díval se ven bez jakékoli nostalgie, byl zvyklý, změnit svůj život od základů téměř okamžitě.

„Promiňte, můžu si k vám sednout? Nerad jezdím sám...“

Zvedl hlavu. Stál nad ním trochu zanedbaný muž v pracovním oblečení, pohupující se v rytmu pohybu vlaku, asi tak v jeho věku s delšími prošedivělými vlasy a s nasmělým úsměvem na tváři.

„Opravdu nechci obtěžovat,“ prohrábl si nervózně vlasy.

„Neobtěžujete, mám rád společnost.“

Přisedl si.

„Víte, už mne to všechno zmáhá, tohle dojíždění, dvanáctihodinové směny a pracovní víkendy, ale jinak to nejde.“

„A co děláte za práci?“ Pustil se do řeči a byl rád, že mu cesta bude rychleji utíkat.

Muž se opět smutně usmál.

„Ještě docela nedávno jsem byl vedoucí provozní inženýr, měl jsem odpovědnost za padesát lidí, skvělá práce. Měl jsem reprezentativní manželku, dvě děti se studijními ambicemi, solidní bankovní konto, nově postavený dům a v garáži dva automobily. Takže perspektiva krásného a úspěšného života. A vidíte, stačil jeden podpis úplatného poslance. Dům mi vyvlastnili, protože se rozhodlo v těch místech postavit novou silnici. Nakonec nevedla, jen si pár lidí pomohlo k levným pozemkům. A můj dům dostal skoro zadarmo jeden místní poslanec...“

Muž naproti němu řekl jeho jméno...

„Moje žena si za naše společné peníze najala několik špičkových právníků, rozvedla se se mnou a celý majetek, který nám ještě zůstal, dostala ona. Já jsem skončil na ubytovně mezi zahraničními dělníky, kterým nakonec ani nerozumím, a u výrobního pásu, kde dvanáct hodin nasazují kryty a utahují šrouby.“

Muž zmlkl a zamyšleně se podíval z okna na ubíhající krajinu.

„Takže teď jsem na tom takhle, život úplně naruby, a to všechno jen kvůli jednomu člověku, který si žije na můj úkor v domě, který patřil mně a plánuje si zlatou budoucnost.“

Ztichli.

Ucítil obrovský balvan na hrudi a srdce jako by se najednou zastavilo. Pokoušel se nadechnout.

„Promiňte, ale musím se jít na chvíli projít na chodbičku.“

Muž naproti přikývl.

„A prosím, pohlídejte mi tu tašku. Kdybych se nevrátil, je vaše...“

Muž naproti překvapeně vzhlédl.

„Ještě jsem se vám ani nepředstavil,“ dodal mezi dveřmi kupé. A podruhé v několika minutách zaznělo stejné jméno.

Vyšel na prázdnou chodbičku, stáhl okénko, rozepnul si poslední knoflíček u košile a zhluboka oddechoval. On, který musel denně rozhodovat o mnoha důležitých věcech najednou neměl žádnou myšlenku, co dál.

Zpotil se a ucítil pálivou bolest za hrudní kostí. Najednou měl pocit, že mu chybí kyslík, musí otevřít i dveře vagonu, to okno nestačí...

Došel k dveřím vagonu, přehodil zajišťovací kličku a otevřel dveře právě v okamžiku, kdy se vlak vřítíl do tunelu a v okamžiku byla úplná tma...

Tunelem vlak projel za necelou půlminutu a vyjel znovu do otevřené krajiny. A u předposledního vagonu se v rytmu pohybujícího se vlaku mírně pohupovaly pootevřené dveře.

MARKÉT: Mentor

Opustil ten dům s vědomím, že porušuje zákon. Odešel beze spěchu hlavními dveřmi, srdce mu však bušilo tak, až to skoro bolelo. V kapse si odnášel něco, co mu nepatřilo, a na stole v pracovně zanechal vyděračný vzkaz. To se mu nepodobalo, ale udělat to musel a výčitky byly tím posledním, co ho v tu chvíli trápilo. To, co se chystal udělat, byla koneckonců jen malá kapka v moři skutků velkého pana poslance.

Jakub čekal na Romana Adamce v podchodu, kterému místní neřekli jinak než Tunel. Bylo to místo, kde se dařilo veškerým pokoutným aktivitám, na které člověk jen pomyslel, a kde jste si koledovali o přeapadení, pokud jste byli tak smělí a místo přes koleje jste šli touhle vlhkou špinavou dírou plnou střepů a graffiti.

Největší starosti mu dělalo pomyšlení, že Adamec nedorazí, nebo dorazí za doprovodu policie. Celá situace by se tak rychle vymkla z kloubů.

Adamec však přišel, a byl sám. Nikoli v elegantním obleku na míru, bez kterého snad ani nevycházel z domu, ale v obyčejném tričku a džínách. Oblek byla první věc, kterou po Jakobovi Adamec kdy požadoval, bez něj však vypadal poněkud ošuntěle.

(Lekce číslo jedna: Šaty dělají člověka a oblek dělá významného muže, zapamatuj si to.)

„Jakube? Co to má znamenat?“ vypálil Adamec bez pozdravu. Na tváři mu nehrál jeho obvyklý samolibý úsměv, kterým Jakuba častoval, když mu dával další z mnoha báječných rad do života.

(Lekce číslo dvě: Nesmíš se bát pořádně vystrčit lokty a vzít si to, po čem toužíš. Jedině tak v životě něčeho dosáhneš!)

„Všechno vím. Včera jsem vás slyšel. Ani jste se neobtěžoval pořádně zavřít dveře.“ Jakobovi se trochu třásl hlas a Adamec si toho okamžitě všiml. Byl zvyklý bleskově rozpoznat slabinu svého oponenta a využít jí ke svému prospěchu.

(Lekce číslo tři: Neboj se tít do živého. S tebou se taky nikdo v životě mazlit nebude. Jen žádný soucit!)

„Vždyť ani nevíš, co jsi slyšel,“ namítl Adamec ostře, vzápětí ale nasadil vlídnější masku. „To chceš vážně hrát špinavou hru? Se mnou? Myslel jsem, že jsme přátelé.“

„Jsem u vás na stáži. Nejsme přátelé.“ Nedodal, že to, co pro něj začalo jako skvělá příležitost, se brzy zvrhlo v něco, z čeho se mu svíral žaludek. Adamec sám sebe viděl jako skvělého mentora, který svého chráněnce připravuje na zárnou kariéru a úspěšný život. Jakub však brzy netoužil po ničem jiném, než se za každou cenu stát poslancovým úplným opakem. Stačilo jen trochu nahlédnout pod uhlazenost a rozjařenost politických kampaní, číst mezi řádky tiskových zpráv a příspěvků na sociálních sítích, které Jakub pro Adamce spravoval, a veškeré iluze o politické scéně a fungování světa byly rázem rozprášeny. Po včerejšku už toho nechtěl být součástí, nemohl jen přihlížet.

(Lekce číslo čtyři: Říkej lidem to, co chtějí slyšet. Kdybys jim řekl pravdu, nepomůže to ani tobě, ani jim. Pravda je totiž hrozně nepohodlná.)

„To ale nic nemění na tom, že jsi pro mě skoro jako vlastní syn.“ Adamec udělal jeden váhavý krok směrem k Jakobovi a konejšivě k němu vztáhl ruku. Jakub věděl, že se mu chystá položit dlaň na rameno. Dělal to vždycky, když si chtěl někoho naklonit na svou stranu. Škubnul sebou a spěšně od Adamce poodstoupil hlouběji do Tunelu.

„Lidem, na kterých vám záleží, se nelže,“ odsekl Jakub, a vzápětí si uvědomil, že udělal další chybu. Tou dětinskou poznámkou dal najevo svou slabost a ukázal, jak moc pro něj ta stáž znamenala.

„Já ti ale přece nelhal. Je snad naprosto přirozené, že s tebou, sotva plnoletým stážistou, nebudu probírat detaily ze všech jednání sněmovny a soukromých schůzek. To by přece nešlo, to musíš uznat!“

(Lekce číslo pět: To, co se rozhodneš zamlčet, není lež ani polopravda, jen takový kouzelnický trik na odvedení pozornosti.)

Jakub to nechal bez komentáře. Musel znovu získat pevnou půdu pod nohama, a tak zalovil v kapse a sevřel prsty kolem malého flash disku. „Všechno tu mám nahrané. Váš včerejší rozhovor. Přepis toho rozhovoru. Pár dokumentů, které jste mi sám dodal jako podklady a ve kterých záměrně lžete. Jsou to více než slušné důkazy o úplatku, který jste přijal, a o všem, co jste nasliboval druhé straně. Myslím, že policii by to velice zajímalo.“

„Blufuješ.“ Adamec se rázem přestal usmívat. Jeho obličej se stáhl do vzteklé grimasy.

Tak tohle je jeho skutečná tvář, pomyslel si Jakub. Překvapilo ho, jak bolestně ho při tom bodlo v hrudi. Přes to všechno přece jen doufal, že ten člověk, který se ho ujal, je skutečný. Bylo to však jen divadlo, umně rozehraný akt pro oči veřejnosti. Nic víc.

(Lekce číslo šest: Politika a divadlo mají mnoho společného. Ucházející herec to možná někam dotáhne, ale nejspíš bude hrát jen vedlejší role. Vynikajícímu herci ale projde absolutně všechno. Stojí před tolika lidmi a předstírá, že je někdo jiný. A všichni mu to věří a ještě mu za to tleskají.)

„Kdybych neměl dostatečné důkazy, do tohoto bych se rozhodně nepouštěl.

Přece jste mě učil, že si cestu musím zametat jak před sebou, tak za sebou.“

„Možná jsem tě toho naučil až příliš,“ zabručel Adamec. „Co tedy chceš?“

„Chci, abyste ten úplatek odmítli. Chci, abyste dodržel to, co jste původně slíbil. A chci, abyste mi zmizel ze života. Hádám, že po tomhle moje stáž u vás stejně končí.“

Adamec se uchechtl a nevěřicně zavrtěl hlavou. „Když už jednou vezmeš úplatek, nemůžeš ho jen tak vrátit nebo odmítnout, kluku. Copak ses zbláznil?“

„Až budu mít jistotu, že jste moje požadavky splnil, tuhle flashku vám předám a už o mně neuslyšíte. Jestli ale zjistím, že si dál necháváte platit od zločinců, abyste ve sněmovně protlačil novely zákona, které vám nasypou do kapsy ještě víc peněz, pak všechno, co na té flashce je, pošlu novinářům a policii,“ pokračoval Jakub nekompromisně. Flash disk držel mezi palcem a ukazovákem jako nějaký vzácný relikv. „Jen abyste věděl, že hraju fér, to, co je na téhle flashce, je originál. Žádnou kopii jsem neudělal.“

„Myslím, že blufuješ. Nic na mě nemáš. Ani na Horkého. Možná jsi včera nahrál část našeho rozhovoru, ale nemůžeš mít nic průkazného. Prostě nemůžeš,“ vyštěkl Adamec. Vtom prudce vyrazil k Jakubovi, bolestivě ho popadl za zápěstí a vytrhl mu flashku z ruky. „Myslel sis, že tě nechám, abys mě vydíral? Jsi ještě větší pitomec, než za jakého jsem tě považoval, kluku. Za svůj život už jsem se navydíral lidí, abych dostal, co chci. Jak bys řekl, že člověk šplhá po žebříku nahoru, hm? Rozhodně bych se nenechal ždímat takovým naivním štěnětem, jako jsi ty.“

(Lekce číslo sedm: Nikdy za sebou nezanechávej drobky, pokud nechceš, aby někoho dovedly zpátky k tobě.)

Hodil flash disk na zem a důkladně na něj dupl. Něco hlasitě prasklo. Poslanec se pomalu shýbl a s úšklebkem si trosky flashky strčil do kapsy. Přikročil k Jakubovi

tak blízko, až se málem dotýkali nosy, a zasyčel: „Dám ti ještě poslední radu. Až příště budeš chtít někoho vydírat, ujisti se, že na to máš nervy a víš, jak se ta hra hraje.“ Otočil se k odchodu, ale u ústí Tunelu se zarazil. „Pokud zjistím, že jsi žvanil, mohl bych zařídit nějakou malou nevinnou nehodu, která pro tebe neskončí vůbec dobře. Horký by mi ochotně pomohl, jde přece i o jeho zájmy. Rozumíš?“

Teprve až Adamcovy kroky dozněly v dálce, vyšel Jakub z Tunelu na denní světlo a vypustil z plic zadržovaný dech.

„Lekce závěrečná: Každý má nějaké kostlivce ve skříni. Vyhrabej nějakou špínu na své oponenty a ze všech střetů vždycky odejdeš jako vítěz,“ zamumlal a nemohl se ubránit úšklebku. Adamec ho ke své smůle přece jen naučil až příliš.

Trochu se mu ještě třásly ruce, když z druhé kapsy vytáhl další flash disk, skoro navlas stejný jako ten, který Adamec zničil. Na tom prvním nebylo zhora nic, co by poslance usvědčovalo z podvodů či úplatků, kdežto ten v Jakubově dlani v sobě ukrýval celý rozhovor s bývalým mentorem, který na diktafon nahrával. A policii i noviny bude jeho obsah velice zajímat...

ANASTÁZIE: Osudová chyba

Opustil ten dům s vědomím, že porušuje zákon, přesto mu bylo jasné, že jinudy už cesta nevede. Každý krok ho vzdaloval od zodpovědnosti, ale on jako by žádnou necítil. Strach z prozrazení mu nejspíš vymazal mozek. Zatímco jeho rodina klidně spala, on se jen přihlouple usmíval nad myšlenkou, jak na to vyžrál, ale netušil, že existuje osoba, která to tak nenechá.

Druhý den se Veronika probudila a Leoš doma ještě nebyl. Byla zvyklá na jeho nepřítomnost. Každou chvíli byl v práci přes noc, proto se v klidu chystala do práce, když zazvonil zvonek.

Když jsem přicházel k jejich domu, začal jsem se potit. Nervozita dělala své. Tisíckrát jsem musel zazvonit, tisíckrát musel říci daleko horší věci, ale dnes nejde jen tak o někoho. Dnes jde o ženu mého kamaráda a kolegy.

„Kdo je tam?“ ozvalo se z reproduktoru u vrat. Leoš byl vždycky na tyhle zbohatlické blbinky, říkal jsem si v duchu, když jsem uslyšel Verunčin hlas z podivné krabičky na sloupku vrat.

„Ahoj Veroniko, tady je Alan Vebtr, otevři prosím,“ odpověděl jsem a proběhla mi ve vteřině vzpomínka, když jsem tu zazvonil poprvé.

„Ahoj, Alane, pojd' nahoru,“ řekla udiveně, a pak se ozval bzučák, který mě pustil dovnitř. Prošel jsem cestou vyskládanou z drobných kamínků. Pamatuju si, jak jsme s Leošem klečeli a skládali kamínky jako mozaiku a pili u toho jedno pivo za druhým. Ach jo. Každý kout na tomhle domě psal příběh našeho přátelství. Každý. A já teď musím jít proti svému kamarádovi. Došel jsem ke dveřím, ve kterých už mě čekala ona. Vypadá pořád dobře, pomyslel jsem si, když jsem ji spatřil po dlouhé době.

„Ahoj Veroniko, moc rád tě vidím,“ řekl jsem a podal jí ruku. Ona mi podala svou, objala mě kolem krku a přitiskla mi tvář na mou, dnes neoholenou. Znáš ji tolik let, ale nikdy jsem si nemyslel, že jednou místo přátelské návštěvy půjdu na výslech.

„Ahoj, Alane, co se děje? Přišel jsi na kafe? Leoš ale není doma už od včerejška,“ řekla a tvářila se smutně.

„No právě, proto jsem tady. Můžu dál?“ řekl jsem, ona ustoupila a pokynula rukou. Překročil jsem práh a namířil do obýváku, kde bylo jako vždy útulno.

„Tak co se děje?“ zeptala se, když přinesla ták s kávou a dvěma kousky koláče, který právě dopekla.

„Mám o Aleše trochu strach. Provalilo se, že se zamotal do kšeftu s drogama a prý v tom jede i nějaký poslanec, což je dvojnásobný průšvih. Údajně měli společně vzít úplatek, že budou mlčet. Víc nevím, ale i to stačí, když si vezmeš, kolik let jsme kolegové a kamarádi.“

Říkalo se mi to fakt těžko, ale mlčet už jsem nemohl, protože je kvůli tomu na oddělení dost rušno. Očividně to podělal, když se to dostalo ven, a já to bohužel řešit musím, protože bych ve finále mohl být i já vyšetřován za napomáhání, když jsem jeho kamarád. Vím o tom a přes to nejede vlak. Veronika stále mlčela. Nenacházela slova. Seděla v sedačce a svůj hrníček držela pevně v dlaních, aby ho nepustila na zem, jak se třásla.

„Nebyl v noci doma. Já jsem se nevzrušovala, protože se často stávalo, že byl přes noc v kanceláři, ale teď, ... co se děje, co ... ?“ říkala roztřeseným hlasem, dech se jí zrychloval a bylo na ní vidět, že tu situaci přestává zvládat.

„Verčo, uklidni se, třeba to není tak horký.“

Pak se zvedla prudce ze židle a začala chodit ze strany na stranu.

„Není to tak horký? Prosím tě, ty mi tu říkáš, že možná jede v drogách a není to tak horký?“ křičela na mě a já se na ni nemohl zlobit.

„Nevšimla sis v poslední době něčeho? Třeba nervozita, nebo neobvyklé výdaje?“ zkusil jsem jakoukoliv otázku, abych jí zaměstnal a odvrátil pulsující vztek. Trochu se uklidnila, zamyslela se a odpověděla: „No popravdě, Leoš byl posledních čtrnáct dní pěkně na nervy a dost často zůstával v kanceláři přes noc. Ne, že by to bylo něco mimořádného, ale teď to bylo až moc. Dost jsme se kvůli tomu pohádali, protože děti měly pár akcí a on na ně neměl čas. Vymlouval se na práci, přitom děti nikdy neodsouval.“

Vztek s ní cloumal a já najednou netušil, jak se zachovat. I když jsem byl na tyhle situace školený, teď jsem byl úplný začátečník. Najednou mi docházelo, že jsem citově angažovaný a nebude dlouho trvat, než mě stáhnou. Na jednu stranu jsem si neuměl představit, že by měla jednat s někým cizím, ale na druhou by to asi bylo řešení, jak se z toho nesložit. Rozhodně však bylo více než jasné, že nastal čas, abych zmizel.

„No káva je dopitá. Musím jít.“ Zvedl jsem se z křesla a pomalu se odplížil ke dveřím.

„Nezlobím se na tebe, ale na něj,“ zavolala na mě, a pak se rozbrečela. Zastavil jsem se a otočil se k ní. Bylo mi hrozně a o to víc, když mě objala a její slzy mi smáčely rameno. Měl jsem pro ni slabost a možná jsem ji Leošovi i trochu záviděl, ale byl to kamarád, tak jsem ani nepomyslel na nic víc. Sám jsem si manželství podělal, tak jsem neměl v plánu kazit život další ženě. Leoš byl atraktivní a Veronika podlehla velmi rychle. Koho by ale napadlo, že se Leoš na stará kolena zblázní a udělá něco tak šíleného jako podvod? A ještě s nějakým politikem? Super. Jeden velký průser, napadlo mě, když jsem odcházel z domu. Veronika zavřela a já se o ni bál, že tam sedí na zemi, opřená o dveře, položenou hlavu v klíně a s pláčem, který nedokáže jen tak zastavit.

Leoš právě nastoupil do vlaku, který měl v instrukcích pro případný útěk, kdyby byl prozrazen. Jako by mu někdo úplně vymazal myšlenky a zdravý rozum. Seděl a sledoval mizející město z okna vlaku a stále se usmíval. Ruku položenou na tašce, ve které vezl takový obnos, který by je všechny zaopatřil na dlouhou dobu. Mířil do Prahy, kde měl zabukovanou letenku do Londýna, aby se schoval u jednoho známého, kterého poznal nedávno. Nikde ale nebyl jediný náznak studu či smutku. Peníze ho natolik oslepily, že si vůbec nepřipouštěl, že má doma rodinu, která má o něj strach. Vlak uháněl a svět se míhal jako zrychlený film. Když se blížil k Praze, náhle se stalo něco nečekaného. Otevřel peněženku, kde měl připravenou letenku a tam byla zastrčená společná fotka se synem a svou ženou Veronikou. Všechno mu došlo. Co to dělá? Proč?

Alan dorazil na oddělení a tam už na něj čekal kapitán.

„Alane, jak si pochodil u Leošovy ženy?“ zeptal se mě a výraz v jeho tváři napovídal, že to nebude příjemné.

„Jak se to vezme. Řekla mi, že nebyl od včerejška doma, ale jinak nic moc. Prý to nebylo poprvé, proto nic neřešila.“

„Jasný. Jak ale oba víme, tak tady rozhodně nebyl. Ale kde do prdele byl?“ hodil otázku do prostoru a čekal, zda se objeví nějaká smysluplná odpověď. Ta ale nepřišla. Mezitím na šéfově monitoru běžely zprávy a tam zrovna mluvili o tom prokletém politikovi. Záběry, jak se na něj tlačí několik reportérů a dotazy byly jasně směřované na úplatek.

„To jsou fakt tak blbý? Si jako myslej, že jim v klidu do televize řekne, že si je vzal? Do hajzlu,“ třísknul jsem do stolu a přemýšlel, jak z toho všeho ven. Měl jsem pocit,

že za to trošku můžu i já. Cítil jsem jisté výčitky i když nevím, proč bych měl. Prvně mi probíhalo hlavou, že musím Leoše najít. Otázka je, kam mohl jít. Napadlo mě jedině. Jít znovu za Verčou a kouknout se mu do noťasu, zkusit najít třeba deník, nebo cokoliv, kde by mohla být stopa.

Z případu jsem byl samozřejmě stažen, to bylo jasné, že k tomu dojde. Využil jsem situace a vzal si dovolenou. Měl jsem proto dost času pro sebe a mohl čmuchtat na vlastní pěst.

Dorazil jsem k Berounu, kde Leoš s Verčou bydleli asi pátý rok. Auto jsem pro jistotu nechal u vlakového nádraží a šel raději pěšky. Bylo už dost pozdě, proto jsem Veronice volal předem. Cestou jsem se stále ohlížel, protože jsem měl pocit, že mě sledují kolegové. I když jsem nebyl oficiálně podezřelý, tak tu jistá možnost byla. Mohli pojmout podezření, že budu napomáhat a s tím nebyli daleko od pravdy. Začínal jsem chápat, jak muselo být Leošovi, když mizel z domu. Adrenalin kolující celým tělem, strach z dopadení, to vše ho muselo hnát kupředu.

Jsem tady, oddychl jsem si a zazvonil na zvonek. Opět se z krabičky ozval něžný hlas Veroniky a bzučák mi dovolil otevřít vrata. Tentokrát jsem přeběhl chodník z kamínek rychle, abych eliminoval možnost zahlédnutí mé osoby. Otevřely se dveře domu a já proklouzl dovnitř. Veronika se rozhlédla na obě strany: „Neviděl tě nikdo?“

„Myslím, že nikdo. Zatím ještě nemají podezření, ale radši mám auto u nádraží.“

„No jo, policajti se nezapře, vid’?“ zeptala se s úsměvem na rtech, zavřela a otočila klíčem.

„Chci být raději opatrný.“

„Však to je dobře. Opatrnosti není nikdy dost.“ Když to řekla, vypadala smutně.

„Co se děje?“ zeptal jsem se, ale ona se jen otočila a odešla do kuchyně. Šel jsem za ní.

„Ani se nezeptáš, proč tu jsem?“

„Tak proč?“

„Potřebuju se podívat na Leošovy věci. Noťas, nebo něco, do čeho si třeba psal, cokoliv, co by mi pomohlo ho najít. Já jsem možná cvok, ale chci mu pomoci. Je to kámoš a dlužím mu to. On mi taky zachránil kůži, když jsem byl v průseru.“ Řekl

jsem a jako by ze mě spadl kámen. Úleva se dostavila. Nebylo to ještě ani tři dny a se mnou to hodně zamávalo.

„Večeře,“ zavolala Veronika a v tom vyběhli děti.

„Ahoj strejdo,“ křikla Monika.

„No ahoj kočko, tys teda vyrostla.“ Fakt jsem tu dlouho nebyl, oba se tak neskutečně vytáhli. Pamatoval jsem si je jako malé caparty a teď tu stála slečna a mladý muž. Matěj byl dost tichý. Nic neříkal.

Seděl jsem naproti nim a dával si do úst sousto po soustu. Divná atmosféra visela ve vzduchu, když se najednou Monika nadechla a zeptala se: „Strejdo, kde je táta?“ Já v tu chvíli netuší, co jí mám říct. Ztěžkly mi nohy a ruce ztuhly. Veronika se na ní podívala, Matějovi tekla slza po tváři a Monika, ta byla tak suverénní.

„Moni, já to nevím, ale neboj se. Já ho najdu. Vždyť jsem...“

„... policajt strejdo. Já vím,“ přerušila mě a větu dokončila. Působila tak statečně, jako kdyby ona byla tou hlavou rodiny.

Pak holky sklidily ze stolu, Veronika mi ukázala Leošův pokoj, který byl jeho pracovní nebo trucovnou, každý tomu říká jinak, a odešla. Možná spát, nevím. Ten večer jsem ji už neviděl.

Chvíli jsem stál uprostřed místnosti a rozhlížel se, kde bych začal. Připadal jsem si ztracený. Pak jsem zastavil na poličce, kde měl poháry ze závodů v běhání na 10km. I tam jsme běhali spolu. Do háje. Každá maličkost tu měla svůj příběh a pro mě bylo tak obtížné se soustředit na to důležité, na to, proč jsem přišel. Najít cokoli, co by mi ukázalo místo, kde bych ho našel.

Oklepal jsem se, abych se soustředil a šel jsem rovnou ke stolu, na kterém byly noviny otočené na straně, kde byl ten prokletý politik, který tohle všechno spustil.

Pan L. H. je obviněn z předání úplatku, který měl ukrýt pravdu o nelegální činnosti pana A. K., který se měl zúčastnit předání několika kilogramů narkotik a zamést stopy za hledanými pachateli, po kterých se již druhým rokem pátrá, bohužel zatím neúspěšně. Tato situace je velice vážná a citlivá s ohledem na osoby, které se tohoto obchodu zúčastnili. Prozatím je na vyšetřování uvaleno informační embargo.

Když jsem si článek přečetl, docházelo mi, v jakém průseru Leoš je. V tom mi zazvonil telefon, neznámé číslo.

„Vebtr,“ řekl jsem nejistě, protože jsem svědomí rozhodně čisté neměl. Policajt, co nemá svědomí, to jsem to dopracoval.

„Nazdar Alane, tady Leoš. Nejspíš už víš, v jakým jsem průseru, tak jenom v rychlosti, potřebuju pomoct. Možná mě pošleš do háje, ale musím to risknout.“ Držel jsem telefon u ucha a přemýšlel, co říct.

„Ty seš takovej kretén, víš to?“ řekl jsem, protože to bylo v ten moment jediné, co jsem z pusy dokázal vypustit.

„Jo, vím to. Byl jsem chamtivej, chtěl jsem hodně peněz, aby se měla rodina dobře, ale ten hajzl politická, ten mě potopil. Vzal prachy a teď dělá, že se stal obětí a že jsem ho já uplácel. On je ten chudinka a já jsem ten hajzl. Proto jsem vzal dráhu, abych ušetřil Veroniku s dětma. Jsem v prdeli kámo.“ Najednou mě bral vztek. Je to kamarád, je to někdo, komu jsem ještě před pár minutami chtěl pomoci, a teď mám vztek a nejraději bych ho praštil, aby si uvědomil, co provedl. „Kde seš?“ zeptal jsem se, i když mi bylo jasné, že tu bude obava z odposlouchávání, ale jinak mu pomoct nemůžu.

„Najdeš mě na startu.“ Jo, nezapře se. Moc dobře totiž ví, že přesně znám, kde je start. Start našeho posledního závodu.

„Jasný, vím, kde tě najdu. Drž se,“ a položil to. Bylo mi jasné, že musím vyrazit hned, Praha není za rohem.

Leoš chodil tmavou uličkou. Bylo něco kolem jedenácté večer a stromy lemující cestu tmu ještě zdůraznily. Tma byla jeho nejlepším kamarádem. Kmeny stromů mu poskytly úkryt. Každé zapraskání ho děsilo a připadal si jako malý kluk, když se bál bouřky. Vzpomínal na doby, když mu bylo deset, a při bouřce se schovával pod postel. Vzal si tam peřinu, aby mohl usnout a máma se pokaždé ráno lekla, když ho nenašla v posteli. Teď to bylo stejné. Jako by čekal, až přijde hrom. On zatím čekal, až se konečně objeví Alan.

Jel jsem na místo setkání s Leošem. Byla jedna hodina ráno a já mu nemohl ani napsat zprávu, že už tam brzy budu. Měsíc byl v úplňku a já se vžíval do Leoše, jak mu tam asi je. Přesně si pamatuju tu alej, kde stromy zakrývaly nebe a slunce tam prakticky nedostalo jediný paprsek. Po cestě jsem poslouchal rádio, když náhle přišla mimořádná zpráva. Ten zmetek politická, řekl jsem si, když ženský hlas

promluvil o jeho náhle rezignaci. Byl jsem jak opařený a civěl s otevřenou pusou. Že by měl chlapec špatné svědomí? Napadlo mě, když jsem přijížděl do míst, kde se máme sejít.

Zaparkoval jsem a šel do aleje. Šel jsem po cestě k místu, kde jsme každý rok zahajovali sezónu dálkového běhu.

„Alane, tady,“ ozval se ze křoví z levé strany cesty šeptající hlas vyděděného Leoše.

„No čau, kámo, rád tě vidím.“ řekl jsem a přátelsky ho objal, když v tom se ozvalo praskání větví ze všech stran.

„Policie,“ ozval se křik a během vteřiny okolo nás stálo asi deset ozbrojených policajtů v kuklách.

„Promiň, nemohl jsem jinak. Fakt, omlouvám se. Lepší teď, než kdyby tě našli sami. Bylo by to ještě horší. Slyšíš mě?“ Křičel jsem na něj, když ho odváděli s rukama spoutanýma za zády.

„Seš hajzl!“ odsekl a já se mu vůbec nedivil. Asi bych udělal to samé, kdyby to bylo obráceně.

Nejhorší noc v mém životě. Podrazit svého nejlepšího kámoše... Viděl jsem to ve filmech, ale nikdy by mě nenapadlo, že to budu muset sám podstoupit.

Zůstal jsem v aleji sám, seděl jsem na lavičce a vybavovaly se mi vzpomínky, jak jsme závodili, jak jsme společně trávili službu, jak všechno bylo perfektní. Až doteď. Každá maličkost měla svou minulost.

Když se začalo rozednívalo, vstal jsem a měl potřebu projít si naši trasu závodu, až jsem došel do tunelu. Dlouhý tunel, kde jsme každý závod napsali vzkaz. Na jeden jsem narazil.

ALANE, ALANE, LEOŠ SKÁČE NA LANĚ!

Pokaždé to byla nějaká šílená hláška. Tahle byla ultra ulítlá, ale bylo to naše. Byl to náš příběh. Ten jeho možná končí a mně je příšerně, ale třeba se stane zázrak... třeba...

